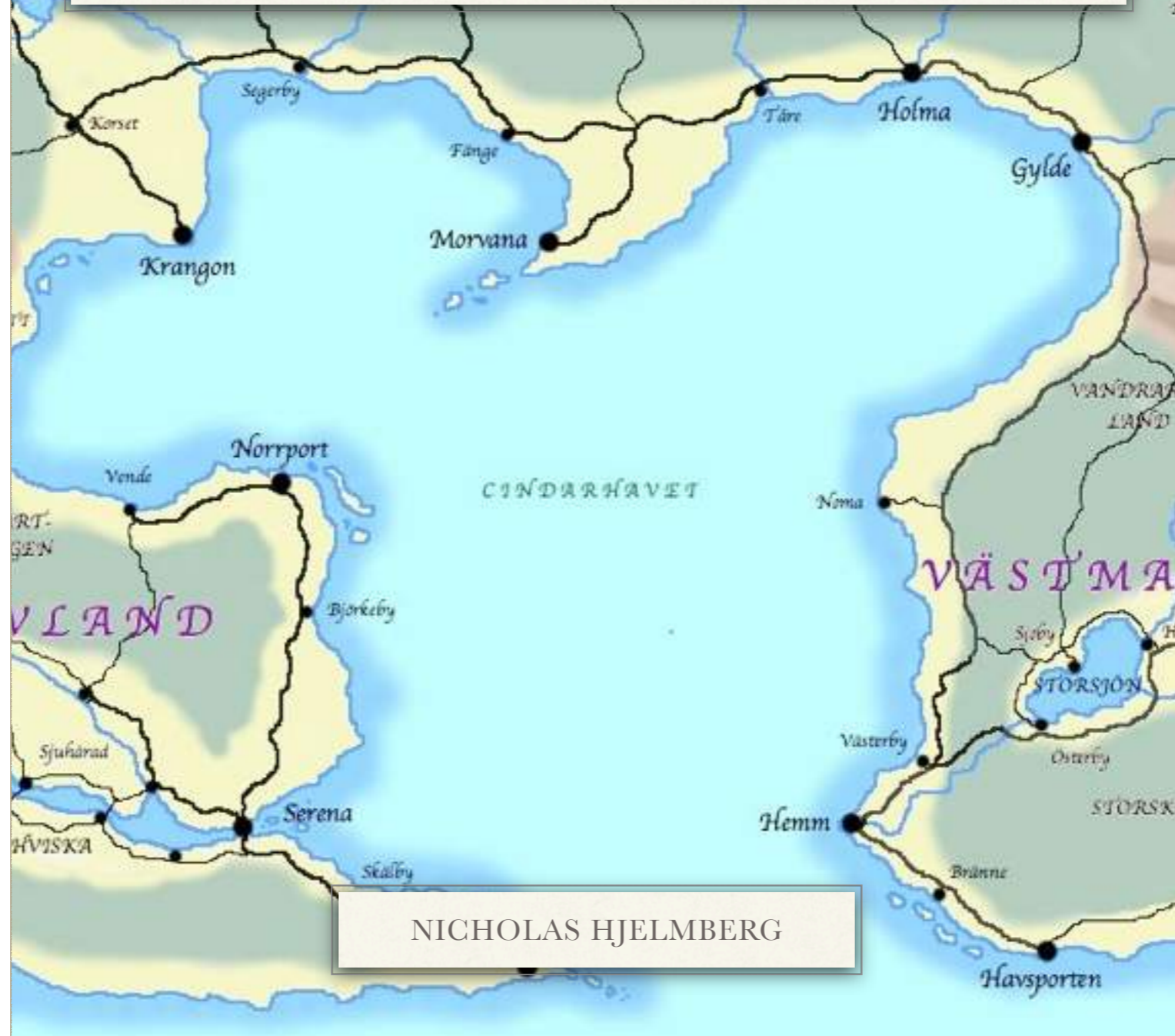

Fjärde delen av Cindarellkrönikan

HERTIGENS SON

Prolog

“Också den ljusaste blixten följs av mörker.”

Gammalt cindariskt ordspråk

En ljungande blixten lystes upp natthimlen och följdes nästan omedelbart av en dånande åska. Tunga regndroppar började falla mot de stenlagda gatorna och de män och kvinnor som ännu dröjde sig kvar utomhus skyndade sig att ta betäckning. Inom kort hade människorna helt kapitulerat inför vädrets makter och lämnat staden åt de rasande elementen.

Men helt övergivna var inte gatorna. I utkanten av staden lösgjorde sig plötsligt en ensam gestalt ur en dunkel gränd. Den mörka kåpan smälte in i nattens mörker och det smattande regnet dränkte de snabba och lätta stegen. Endast blixten förmådde då och då med sitt bländande sken fånga in den gäckande gestalten, men bara för att genast förlora den igen. Dold för mänskliga ögon och öron rörde sig gestalten snabbt men till synes planlöst fram och tillbaka genom trånga bakgator utan att så mycket som sakta in på stegen. Men till slut så verkade det som om gestalten nådde sitt mål, ty när

blixten sökte lysa upp en folktom del mitt i staden så bröts dess skarpa ljus så att en mörk skugga kastades mot den regnpiskade stenväggen bakom.

Om någon dristig stadsbo hade trotsat skyfallet och passerat platsen så hade denne hastigt betygat en from munk sin värn och sedan raskt skyndat vidare. En närmare betraktelse hade emellertid avslöjat att munkens kåpa var torr, regnet till trots, och att blicken var riktad inte mot den förbipasserande utan mot någonting högre upp. Den stenvägg som munken stod vid reste sig högre än någon annan byggnad i staden och övergick i ett litet torn högst upp, vars ensamma upplysta fönster liknade ett öga i nattens mörker.

Men ingen passerade och munkens förhävanden förblev okända. Även om någon hade observerat det hela så hade denne kanske ändå inte trott sina sinnen. Det som hände var nämligen att munken, utan att släppa fönstret med blicken, plötsligt lättade från marken och långsamt steg uppåt, likt den varma röken från en eld. Högre och högre nådde munken, tills huvudet nästan var i jämnhöjd med fönsterbänken, och blev där hängande i luften, som i spänd väntan på något.

Till en början så hände ingenting och det var som om tiden hade stannat.

Men plötsligt så släcktes ljuset i fönstret och det mörker som i stället uppslukade tornet uppslukade även munken. Från tornrummet hördes ett buller som snabbt övergick i förvånade och förskräckta skrik. Ett nytt ljus tändes i tornrummet, men det var inte längre av lyktors sken utan av eldars flammor. Skriken klipptes av tvärt och eldarna slocknade lika snabbt som de flammade upp. Nattens tystnad och mörker återvände men munken syntes inte längre till.

Plötsligt bröts tystnaden av ett nytt skrik men den här gången var det inte vuxna män som skrek. Nej, det var det hjärtskärande skriket från ett oskyldigt och försvarslöst spädbarn som skar genom den mörka natten.

1. Konungens öra

“Den som har konungens öra må betänka att konungen hör med det ena örat men lyssnar med det andra.”

Gammalt cindariskt ordspråk

De tunga dubbeldörrarna i ek gjorde ingen ansats att öppna sig. Retfullt tycktes de betrakta det otåliga sällskapet, som bara väntade på att få passera dem, men förblev stängda. Otåligast av alla var Ale. Än en gång kolliderade hans drömbild av hjältedåd med den krassa verkligheten och än en gång var det drömbilden som inte överlevde kollisionen utan krossades och gick i tusen bitar.

Det var inte nyfikenheten på de stängda dörrarna som var upphovet till hans otålighet. Den nyfikenheten hade släckts redan efter den andra repetitionen och ändå hade den följts av ytterligare ett dussin tillfällen. Han visste mycket väl att bortom dörrarna så öppnade sig Cindarells tronsal. Det som emellertid skilde det här tillfället från tidigare repetitioner var

att Cindarells konung, Hans Majestät Serevan VIII, nu skulle sitta på sin tron.

Ale hade föreställt sig hur de i allra sista ögonblicket skulle störta in med frändernas ring, ropa ut så högt att hela huvudstaden Serena hörde det att Seren den stores ring, symbolen för Cindarells kungamakt, återfunnits och återbörda den till landets rättmätige härskare. Kanske skulle det ske på avrättningsplatsen, precis innan bödelsyxan skulle falla över den oskyldigt anklagade smedslärlingen Tjalve, kanske skulle det ske i tronsalen, just som konungen stod i begrepp att överlämna kronan till usurpatorn, hertig Harald av Mark. I vilket fall som helst skulle de bli hela kungarikets hjältar och hyllas i när och fjärran.

Men nej, så hade icke skett, hans föreställningar hade varit lika storslagna som fåfänga. Visserligen hade de, sedan de väl lyckats framföra sitt ärende, omedelbart beviljats tillträde till den kunglige hovmästaren Ghandor. Och visserligen hade den gamle mannen nästan brustit i gråt då han återsett den ring som han för kungens räkning ansvarat för och vars för-

svinnande hade kunnat kosta både honom och hans konung deras ämbeten, om inte också deras huvuden. Emellertid hade han snabbt lagt band på sina känslor och återtagit sitt värdiga yttre. Tillsammans med adelsmannen Ragnvald och abboten Cihvind hade han förklarat hur återlämnandet till Serevan VIII skulle genomföras och sedan översett deras repetitioner till dess att de till fullo uppfyllde konvensansen.

För Ales och Minns del hade det bara inneburit att buga och niga vid rätt tillfällen och sedan ödmjukt kliva åt sidan och lämna företräde för de höga herrarna. Det var Ragnvald, i egenskap av länsherre och den främste av dem, som skulle mottaga konungens tack och få heder och ära av ringens återfinnande, trots att han inte ens hade följt med dem i deras jakt. Det var vidare på Cihvind, såsom sällskapets andlige överhuvud, som det ankom att förklara de mystiska förehandlingarna kring ringens försvinnande och den fallne allfader Cindarios XIV:s roll i det hela. Av de ofrälse ynglingarna Ale och Minn förväntades absolut ingenting.

I sällskapet hade också dvärgen Orim ingått, vars farbror, dvärgsmeden Othar, hade stupat i sitt lönlösa försök att rädda ringen från att stjälas. Utan honom hade deras värv svårigen krönts med framgång. Orim hade dock haft ännu mindre tålamod än Ale och dragit sig tillbaka till sin andre farbror Ossjans värdshus, där han nu satt och väntade på dem.

“Jag föredrar sällskapet av en kagge öl framför sällskapet av er kung”, hade han yttrat innan han lämnat dem så kanske var det lika bra att han inte var närvarande.

Ale sneglade på sin barndomskamrat Minn. Sedan de återfunnit ringen hade hon mestadels varit tyst och de få gånger som hon hade öppnat munnen hade hon bara talat om vardagliga ting. Hennes ansikte var outgrundligt men Ale kände henne tillräckligt väl för att förstå vad det betydde. Någoting upptog hennes inre utan att lämna henne någon ro och hon skulle inte öppna sig förrän hon själv fått begrunda det i stillhet.

Vad var det som bekymrade henne och varför ville hon inte berätta om det? Förr i tiden hade de inte haft några hemligheter för varandra men på senare år hade Ale känt att hur mycket de än pratade med varandra så var det någonting som förblev dolt för honom, som om det var någonting som Minn ännu inte var beredd att öppna sig om. Varför kunde hon inte bara säga rakt ut vad det var, hade det inte varit lättare för dem båda?

En plötslig fanfar avbröt Ales funderingar. Två trumpetare hade tyst stegat fram till ekdörrarna och kungjorde nu att Serevan VIII tog emot. Långsamt öppnades dörrarna och blotade så äntligen sitt inre, den tronsal i vilken Cindarells konung höll audienser med sina undersåtar. De tidigare audienserna som de bevistat, då höga män och kvinnor från hela Cindarell hade samlats, hade varit av offentlig karaktär och etikettkraven därmed mildare. Att tyst hålla sig i bakgrunden hade räckt för dem, låga i rang som de var. Detta var emellertid ett privat sammanträffande direkt med konungen. Varje steg som togs varje ord som yttrades måste därför följa ett intrikat regelverk.

Ragnvald klev in först. Vid vart tredje steg bugade han sig åt vänster och vid vart åttonde steg åt höger för att på så vis betyga sin vörndnad för de forna kungar och drottningar som blickade ned på dem från tavlorna på väggarna. Hans steglängd var anpassad så att han efter det trettiotredje steget kunde falla till golvet och med sina framsträckta händer precis nå fram till det podium på vilket Serevan VIII:s tron vilade, utan att någonsin höja blicken mot sin konung.

Därefter följde i tur och ordning Cihvind, Ale och Minn och upprepade samma procedur, dock med kortare steglängd så att de kom att falla till golvet bakom Ragnvald. Trots repetitionerna var Ale nervös och var hela tiden rädd för att han skulle snubbla eller buga sig åt fel håll. Allt gick emellertid bra och snart låg de alla fyra inför konungen. Ett svepande ljud från tronen informerade dem om att Serevan VIII hade givit sitt tecken på att de kunde resa sig, Ragnvald med hjälp av ett par kammartjänare då han bar sin glänsande ceremonirustning i silver, och de hade nu äntligen tillåtelse att se Cindarells härskare i ögonen.

Ögonen som mötte dem var lika djupblå och trötta som vid de tidigare audienserna och de ädla dragen tycktes ha fårats ytterligare sedan sist. Det uttryckslösa ansiktet och de på armstöden tungt vilande händerna förmedlade en stilla och orubblig värdighet men en knappt förnimbar ryckning i underläppen vittnade också om något annat. Serevan VIII hade även han förberetts för det här mötet och han visste mycket väl att sällskapet framför honom bar med sig räddningen för hans kungarrike.

Vid hans sida stod som vanligt den kunglige hovmästaren Ghandor. Han var ännu blekare och magrare än tidigare och undertryckte än sämre sin nervositet. Med sin gälla röst presenterade han besökarna en i taget.

“Ragnvald utan titel, son av Sartor, illegitim styresman över Nyhov!”

Trots att den var väntad kunde adelsmannen inte låta bli att rynka på pannan inför den smädande introduktionen men han utförde korrekt sin ceremoniella bugning och steg åt sidan.

“Cindars tjänare Cihvind, son av Sartor, abbot i Nyhov!”

Cihvind bugade, lade till Cindars heliga triak och steg åt sidan.

“Alemon av Gylde!”

Ale utförde osmidigt sin hovbugning med vänster ben framsträckt och höger arm i en yvig gest, så som han hade repeterat. Han önskade redan att han hade gjort Orim sällskap i stället.

“Minnea av Gylde!”

Inte utan besvär neg Minn inför konungen. För detta tillfälle hade hon ikläts en vacker långklänning som frasade mjukt vid varje rörelse. Ale hade aldrig sett henne i en sådan klänning tidigare och att döma av Minns ogillande blick när hon tilldelades den så skulle det dröja länge till nästa gång.

Serevan VIII nickade och bjöd dem därmed att framlägga sitt ärende. Ragnvald inledde med ett långt hyllningstal till ko-

nungen med ord som till och med i hans mun lät väl högtravande. Han fortsatte därefter med att berätta hur hans fader Sartor överlämnat det erövrade Brödrarrike till sina fyra söner, hur han efter sina två bröders död och Cihrinds abdikering blivit dess ende härskare och hur han nu önskade betyga konungen sin lojalitet genom att göra ogjort det som hans fader gjort.

“Sålunda är det Vår önskan att till Ers Högvälborenhet återbörda icke allenast det land som med urminnes rätt tillhör Cindarell utan så ock den symbol som desslikes tillhör den ende och sanne konungen och vi överlämnar oss således I Eder Nåd”, avslutade han så sin långa framläggning.

Med de orden tog han fram ett litet skrin, öppnade dess lock så att frändernas ring blottades, och räckte fram den mot tronen. Ghandor klev fram till honom, något hastigare än vad värdigheten tillät, och tog emot den. Därefter lade han den inför sin herres fötter och återvände till sin plats. Serevan VIII yttrade inte ett ord men sjönk ihop något, som om han tyst hade utandats en djup suck. I stället tecknade han att audiensen kunde fortsätta med näste talare.

Cihrind tog därmed vid och redogjorde för hur de i sin strävan att rentvå smedslärlingen Tjalve inte bara upptäckt att signetringen kommit i allfadern Cindarios XIV:s händer utan också att denne sökt frammana mörka krafter ur en av de tre ondskans brunnar varom Cindar profeterat om.

“Men i den mörkaste timmen då allt tedde sig förlorat ingrep Cindar och störtade sin fallne tjänare på det att konung-

en och inte allfadern är Cindarells rättmätige herre och beskyddare”, avslutade abboten sin redogörelse.

Kungen nickade bifallande men något i hans blick vittnade om han inte tyckte sig ha fått svar på alla sina frågor. Cihrind drog sig tillbaka och Ghandor klev åter fram.

“Hans Majestät Serevan VIII, Seren den stores ättling och Cindars konung, tackar er för de tjänster ni gjort honom och landet. Han har åhört era ord, lyssna nu till hans. Ragnvald, son av Sartor, träd fram!”

Ragnvald knäföll framför tronen och Ghandor fortsatte.

“För era tjänster mot kronan är er fadersskuld förlåten och Nyhov ert att styra över så länge ni genomdriver konungens vilja. Stig upp, *baron* Ragnvald!”

Adelsmannen reste sig och i hans väderbitna ansikte glittrade en liten tårdroppe. Den titel och det namn som han så länge åstundat hade äntligen förärats honom.

“Cihrind, son av Sartor, träd fram!”

“För era tjänster mot kronan är er fadersskuld förlåten. Det ankommer förvisso inte konungen att välja Cindars tjänare men hans ord väger tungt. Det är hans vilja att ni ska tända åter det ljus i kyrkan som Cindarios XIV:s mörker släckt och Serenas klerker har givit sitt bifall därtill. Stig upp, allfader Cihrind I!”

Abboten reste sig mödosamt, som om han inte bara vore hedrad utan också tyngd av det förtroende som visats honom och det ansvar som lagts på hans axlar.

“Vad beträffar den icke närvarande Tjalve, Taras son, så har konungen i sin vishet funnit honom oskyldig till alla de anklagelser som lagts honom till last. Han skall omedelbart friges och hans namn strykas ur Galgholmens rullor på det att han och hans familjs ära skola förbli obefläckad.”

Ragnvald och Cihvind bugade å Tjalves vägnar och Ghandor beredde sig så på att förkunna att audiensen därmed var avslutad. Men då öppnade Serevan VIII överraskande munnen för första gången.

“Än är inte audiensen över, vår gode Ghandor”, sade han med klar och stadig stämma. “Än har inte alla yttrat sig och än har vi inte hört allt.”

“Ers Majestät, detta är inte enligt protokollet...”, försökte den kunglige hovmästaren invända men konungen ignorerade honom.

“Vi må vara en gammal man och våra sinnen inte längre vad de en gång varit”, fortsatte Serevan VIII. “Men än har vi ögon att se med och öron att höra med och du ska inte tro att vi är okunniga om allt som sker omkring oss.”

Vid de sista orden sneglade han på Ghandor som tystnade och med blossande röda kinder tog ett steg bakåt.

“Vi är omgivna av folk som säger det som de tror att vi vill höra och gör det som de tror är bäst för landet. Måhända vågar man inte ljuga för oss men man säger oss heller inte sanningen. Vi har hört att vår egen biktfader inte bara förrått oss utan också sökt frammana magiska krafter mot oss, såda-

na krafter som hans kyrkliga företrädare fördömt och våra förfäder på tronen förbjudit.”

Serevan VIII blickade upp mot de många porträtten som omgav dem i tronsalen.

“En av våra förfäder förutsade att magi en gång skulle släcka den hovländska kungaätten, en annan förbjöd det inom Hovlands gränser. Likväl var det nära att förutsägelsen uppfylldes, ja den borde ha uppfyllts. Serens ring, symbolen för vår makt, var försvunnen och vi hotades både av hertigen och av allfadern. Men trots allt detta är vi ännu kung. Varför, frågar vi oss?”

“Cindar...”, försökte Cihvind inflika men Serevan VIII höjde avvärande handen.

“En kung är inte okunnig om teologi”, sade han. “Predikar ni inte att Cindar icke ingriper i våra liv utan att det är vi själva som genom att hörsamma hans ord utför hans vilja?”

“Så är det, min konung”, medgav Cihvind.

Konungen vände sig nu mot Ale och Minn till deras förskräckelse.

“Vi har hört de äldres ord”, fortsatte han. “Nu vill vi höra de yngres. Man har fört fram dessa två inför oss och förvisst är deras roller i denna historia icke försumbara. Fortälj oss nu, exakt hur dog vår forne allfader, Cindarios XIV?”

Ale och Minn stod nu skälvande inför Cindarells konung. Detta hade inga repetitioner förberett dem för. Inte heller vågade de ge luft åt sina respektive tankar om det som hade hänt när allfadern störtat ned i brunnen och ondskan försvun-

nit med honom. Lika övertygad som Ale var om att det var tack vare magin i det svärd som Legim skänkt honom, lika övertygad var Minn om att det var hennes egen magi som desillusionerat allfadern och vänt hans odöda tjänare mot honom. Men ställda inför konungens syn på magi vågade de inte berätta detta.

“Nå?” sade Serevan VIII otåligt.

“Han föll”, viskade Minn till slut. “Ned i brunnen.”

“Föll?” upprepade kungen tvivlande.

“Han blev kanske knuffad”, inflikade Ale utan att våga möta kungens blick.

“Han knuffades ned i den onskans brunn som han själv öppnat? Måhända av någon av er?”

“Kanske”, sade de båda, knappt hörbart.

Serevan VIII betraktade dem misstänksamt medan Cihrinds ansiktsfärg steg ikapp med Ghandors. Endast Ragnvald, som ju alls inte närvarat vid allfaderns död, förblev lugn och tittade oförstående från den ene till den andre.

Men plötsligt så sprack det kungliga ansiktet upp i ett leende.

“Se där, Ghandor”, skrockade han förnöjt. “Så många snåriga intriger, så mycket politiskt rävspel, och så är det till slut de enkla lösningarna som löser de svåraste problemen. Allfadern föll på eget grepp, eller i egen grop ska vi kanske säga.”

Ghandor pressade artigt fram ett skratt som lät allt annat än äkta.

“Dessa ynglingars kurage har gett oss livsandarna åter. De erinrar oss om vår egen bekymmerslösa ungdom, innan hovets plikter lades som en kvarnsten kring vår hals. Slottets portar ska alltid vara öppna för dem och deras närvaro ska tjäna som en påminnelse för oss om att inga problem är större än att de kan lösas. Allfaderns hot undanröjdes av dessa ynglingar. Hertigens hot ska vi själva undanröja.”

“Ers Majestät?”

“Vår gode Ghandor, vi har strött kungliga gåvor över våra gäster och nu ska också du få en gåva. Länges har du rått oss att glömma vår försvunna kärlek och för kungarikets skull ta oss en ny gemål. Glömma henne kommer vi aldrig men vi kommer att blicka framåt och lyda ditt råd. Detta är vår gåva till dig och till Cindarell att när vintern är förbi kommer landet åter att ha en drottning.”

“Ers Majestät!” utbrast den gamle mannen och knäföll framför sin konung. Under tårar kysste han sin herres mantel.

Serevan VIII gav sin trofaste hovmästare en uppskattande klapp på axeln och vände sig mot Ragnvald.

“Baron Ragnvald av Nyhov, åhör nu vår första befallning. När isen släpper och konungens fred är förbi ska du bege dig till Hertig Harald av Mark och kalla honom och hans familj till Serena. Inför Cindarells kung och drottning ska han så ställas inför valet att låta sin son underkasta sig frändernas rings prövning eller själv underkasta sig den ende och sanne härskaren av Cindarell.”

Ragnvald bugade sig djupt.

“Ers Majestät ska inte bli besviken”, svarade han hövligt.

“Vi förklarar därmed audiensen för avslutad och ni har vår tillåtelse att dra er tillbaka. Ghandor, vi förstår att vi har fler ärenden på agendan idag?”

“Det är riktigt, Ers Majestät”, svarade hovmästaren. “Först ska vi åhöra övernotariens äskan om utökade anslag till...”

“Ställ in dem”, avbröt konungen och lämnade med höjt huvud tronsalen.

2. Ord från hjärtat

“Ett svärd har både en trubbig och en skarp sida.”

Gammalt krigarordspråk

Med en tung duns föll riddaren till marken och jubel och hurrarop hördes från åskådarna. Den motståndare som hade vräkt honom ur sadeln höll in sin häst och lät de framspringande väpnarna ta hans lans och sköld. Därefter drog han upp visiret, red värdigt sitt ärevarv och avslutade det med en lätt bugning framför konung Serevan VIII:s podium, allt enligt den ridderliga etiketten.

Hans värdiga yttre förråddes dock av de livliga ögonen, i vilka en ungdomlig iver och glädje återspeglades. Detta var inte en luttrad riddare för vilken segrar i tornerspel var lika vanliga som skörden för en bonde eller fångsten för en fiskare. Nej, det var uppenbart att detta var ynglingens första spel och att han njöt av varje ögonblick. Hans ögon kunde heller inte dölja vem han helst ville dela sin seger med. I stället för

att stanna på sin herre så sökte sig blicken till den silverblonda ungmö som satt vid kungens sida.

Ungmöns plats på podiet var lika överraskande som ynglingens deltagande i tornerspelet. Det var förvisso inte ovanligt att Cindarells härskare hedrade ofrälse som gjort kronan stora tjänster men två på en gång och därtill så unga, det väckte sannerligen uppmärksamhet. Folk undrade vad de kunde ha gjort för att förtjäna konungens gunst?

Minn mötte leende Ales blick men vände sedan hastigt bort ansiktet, så som det anstod en ärbar dam. Det var uppenbart att Ale trivdes i sin nya roll och hon var uppriktigt glad för hans skull. Serevan VIII hade bokstavligen öppnat slottets portar för dem och vinnlagt sig om att de skulle förkovra sig i färdigheter som anstod ett liv på hovet.

Ale hade varit måttligt förtjust i att lära sig höviskt uppträdande men stridslekarna hade han gett sig in i med liv och lust. Med överraskande snabbhet hade han tillgodogjort sig sina lärares råd och omsatt sina tidigare vapen- och ryttarfärdigheter i tornerspelens krav på samspel mellan lans och

häst. Visserligen kunde hans framgång i tornerspelen så långt i viss mån förklaras av de svaga motståndarna. Medan Ale hade ägnat vintern åt träning så hade ädlingarna kring hovet ägnat sig åt att fylla sina magar och hänge sig åt dryckenskap och andra nöjen. Underskattnings av denne, i deras ögon oerfarne och ofrälse yngling, bidrog säkert också till deras nederlag. Icke desto mindre hade Ale gjort bra ifrån sig och hans insats kunde inte förringas.

Torner spelen skulle nu kröna Ales ansträngningar och det var på konungens eget initiativ som Ale hade bjudits in till de tävlande ädligarnas skara. Spelen var kulmen på de festligheter som firade vinterns slut. De var också slutet på konungens fred, den fred som under vintern förbjöd såväl tornerspels trubbiga vapen som blodiga uppgörelser blanka dito. Därmed var spelen också en början på en orolig tid där konflikter som inte lösts med ord under vintern hotade att lösas med svärd under våren och sommaren.

En sådan hotande konflikt hade varit den mellan kungen och hertigen. Den återfunna signetringen och Serevan VIII:s löfte att gifta sig hade emellertid avvärjt detta hot. Kanske var det därför som hovets ädlingar festat särskilt mycket denna vinter.

Minns egen träning hade inriktats på att göra en hovdam av henne och dagarna hade fyllts av aktiviteter såsom brodering, vävning, dans och deklamation av dikter. En gång i tiden hade sådana meningslösa sysslor fyllt henne med frustration och ilska men nu hade hon välkomnat dem. De hade hjälpt henne att lugna sina upprörda sinnen och samla sina

spridda tankar. Insikten om vari hennes så länge fördolda krafter bestod i hade öppnat väldiga dammluckor i hennes inre och släppt fram en störtflod av känslor.

Hon hade sett hur hennes krafter kunde förvränga andra människors sinnen och få dem att tro på vilka illusioner hon än frammanade. Men hon hade också sett hur andra män och kvinnor med sådana krafter överväldigats av dem och gått under på grund av dem. De krafter som hon så länge och så hett åstundat hade plötsligt skrämmt henne. Om hennes inre eld kunde orsaka andra så mycket skada, hur mycket skulle den då inte kunna skada henne själv?

Sedan allfadern Cindarios XIV:s fall hade hennes krafter inte givit sig tillkänna igen. Till en början hade hon ägnat all sin sinnesnärvaro åt att tränga undan krafterna och inte orkat med mycket annat. Men tiden på slottet hade hjälpt henne att tänka på annat och hur meningslösa sysslorna än hade varit så hade de hjälpt henne att glömma sina krafter och fokusera på annat. Sakta men säkert hade så hennes beslut tagit form.

En fanfar avbröt hennes tankar. Det var dags för den avgörande bataljen i tornerspelen. Ale ställdes nu mot fjolårets segrare Edvin, en ung och ambitiös ädling som liksom Ale ägnat vintern åt träning och nu beredde sig att försvara sin titel. Innan han fällde ned sitt visir kastade han en självsäker blick åt Minns håll. Hon vände irriterat bort ansiktet. Edvin var en flitig besökare vid hovet, till många andra hovdamers glädje ty han såg bra ut, men Minn hade aldrig gillat hans blick. Den tycktes vara mer intresserad av andra delar av henne än

ögonen och hon kände det som om det var en hästhandlare som synade henne.

På andra sidan tog Ale emot sin lans och sin sköld och vände hästen mot sin motståndare. En lätt darrning på lansen avslöjade hans nervositet, han visste också att den här motståndaren var betydligt svårare än de föregående.

Trumpetaren gav en ny signal och de båda ryttarna satte sig i rörelse. Åskådarna betraktade dem andlöst och det enda som hördes på arenan var skramlet från riddarnas rustningar och dånet från hästarnas hovar. Med ett brak möttes de i mitten. Lansarna slog emot sköldarna men när hästarna passerade varandra gjorde de det med sina ryttare kvar i sadeln. Riddarna vände om och lugnade sina hästar. Den första sammanstötningen hade bara eggat dem ytterligare och såväl ryttare som häst tycktes otåliga att få drabba samman igen.

En ny signal ljud och de sprängde mot varandra igen. Än en gång slog lansarna mot sköldarna men den här gången flög det träsplitter i luften och ett förväntansfullt sorl gick genom åskådarna. Minn däremot lade förfärat handen över munnen och kvävde en flämtning. Det var Ales lans som hade knäckts och samtidigt blottat honom för en motståndarstöt. När han red ut mot kanten släppte han sin trasiga lans och höll sig med sin nu lediga hand om axeln. En väpnare sprang fram med en ny lans. Ale tycktes först tveka men de upphetsade åskådarna manade honom att fortsätta och till slut greppade han den. Med möda höjde han den och beredde sig på nästa omgång.

Trumpetaren blåste iväg dem men den här gången kom Ale inte iväg lika snabbt. Hans sköldarm hängde oroväckande lågt och det var uppenbart att han var tvungen att satsa allt på en stöt. Om han inte fick sin motståndare ur sadeln skulle han aldrig kunna hålla sig kvar själv. Minn vågade inte titta och önskade av hela sitt hjärta att Ale skulle klara det. För sitt inre såg hon hur motståndaren fullständigt missbedömde Ales stöt och vände skölden uppåt, ja det såg ut som om han sökte försvara sig mot någonting helt annat. Mellangärdet blottades därmed för Ales stöt och kraften lika mycket som överraskningen vräkte honom ur sadeln. Åh, måtte det gå så, måtte det gå så!

Ett öronbedövande jubel fick henne att öppna ögonen igen och bredvid sig hörde hon Serevan VIII:s förvånade ord.

“Aldrig förr har vi väl skådat en sådan djärv och överrumplande manöver. Det såg ut som om han sökte försvara sig mot någonting helt annat.”

Minn såg förvånat mot arenan. Ale satt kvar i sadeln, om än inte utan besvär, och på marken nedanför låg hans motståndare med händerna för mellangärdet och kämpade för att få luft. Det hade gått precis som hon hade hoppats! Minn fylldes först av glädje men med ens förbyttes den av en fruktansvärd misstanke. Hon hade väl inte...? Det var väl inte hon som...?

“Kraften lika mycket som överraskningen vräkte honom ur sadeln”, konstaterade kungen. “I sanning en imponerande uppvisning och en värdig avslutning på konungens fred.”

Yttrandet gick dock Minn förbi. Hon kände sig plötsligt så matt och det svartnade för ögonen. Kraften var det enda ordet som hon uppfattade. Kraften.

Ale öppnade försiktigt dörren och kikade in. Det var skumt i rummet. Det enda ljuset kom från elden i den öppna spisen, men det var tillräckligt för att han skulle kunna urskilja vad som fanns därinne. Som de flesta av slottets sovrum täcktes väggar och golv av gobelänger och mattor som skydd mot vinterkylan som tycktes tränga igenom överallt. I rummets högra ände stod en stol och ett tvagningsbord framför en magnifik silverinramad spegel. På bordet stod ett vattenkrus och en skål, tillverkade i den tunna, målade lera som trots att den var så skör var populär i hovet.

Den vänstra väggen upptogs av en länstol, ett par höga ljusstakar och en bokhylla i vilken halvdussin böcker stod upp-
radade. Titlarna spände över så oskyldiga ämnen som poesi, origami och handarbete och hade förvånat Ale första gången han sett dem. Det var inte titlar som han hade väntat sig att finna hos innehavaren av detta rum. Bredvid hyllan hängde porträttet av någon adelsdam som dött ung för länge sedan och nu betraktade honom med sina sorgsna ögon.

Men det var inte detta som Ale tittade på, ty det kände han redan till från tidigare besök. Nej, det var den stora himmelsängen mitt emot honom som fångade hans uppmärksamhet. Hon låg nedbäddad i den med det blonda håret utslaget över kudden. Ögonen var slutna och hon varken rörde sig eller gav något ljud ifrån sig. Kammarpigan hade sagt att hon var

vaken och att hon väntade honom men han tvekade ändå att närma sig. I stället stod han stilla och betraktade henne en stund och först när hon öppnade ögonen gav han sig till känna.

“Minn?” frågade han. “Hur mår du?”

Minn tittade oförstående på honom.

“Varför skulle inte jag må bra? Jag behöver bara vila.”

“Kungens livläkare sa något om kvinnlig hysteri...” började Ale men Minn avbröt honom med en fnysning.

“Han är en idiot, precis som alla andra. De tror att de förstår men vet ingenting.”

“Vad hände då?”

Minn tycktes fundera på hur hon skulle lägga fram sina ord och svarade inte omedelbart. Ale drog fram stolen till sängen och satte sig ned.

“Segrade du?” frågade hon till slut med frånvarande röst.

Ale rätade stolt på ryggen.

“Det var ett djärvt spel som gick hem”, svarade han. “Jag har sett hur Edvin reagerar på höga slag under vapenövningarna. Hans första instinkt är att skydda ansiktet och glömma resten av kroppen och det ögonblicket räckte för att jag skulle få in min stöt.”

Minnet av segern gjorde Ale entusiastiskt och han illustrerade sina ord med yviga gester.

“Ja, han kan vara fåfång”, mumlade Minn. “Han visar gärna upp sina ärr för damerna men vill inte ha några i ansiktet.”

Ales entusiasm falnade något. Det var lite mer än vad han var intresserad av att få veta.

“Jag besegrade honom”, sade han sammanbitet. “Det var väl inte för hans skull som du svimmade?”

Minn tycktes inte ta någon notis om hans ord, som om ämnet inte intresserade henne längre. Ale ville emellertid inte låta henne slippa undan så lätt.

“Tänker du fortfarande på Tjalve?” kunde han inte låta bli att kasta fram med ett tonfall som lät elakare än vad han avsett.

Minn ryckte till och gav honom en iskall blick som genast fick honom att ångra sina ord.

“Om du inte har något klokt att säga så är det bättre att du håller tyst”, snäste hon av och Ale visste inte hur han skulle fortsätta. Varför blev det alltid så här när han pratade med henne?

“Tjalve intresserar mig inte”, sade hon med lugn röst. “Jag är glad att han har en fästmö och jag är glad att Orim överlät sin farbrors smedja till honom. Hans väg är utstakad och jag hoppas att han blir lycklig på den.”

“Om du säger det så”, svarade Ale tvekande.

“Om du tror att jag skulle vilja framleva mina dagar som en smedshustru så är du verkligen en större idiot än jag trodde.”

Ale lät sig inte provoceras den här gången utan tog stoiskt emot förolämpningen.

“Vad vill du då?” frågade han i stället.

Minn tittade ned och gned frånvarande sina handleder.

“Kommer morgonens resa att bli av som planerat?”

Ale undrade varför kvinnor hade så svårt att gå rakt på sak men besvarade ändå hennes fråga.

“Isen har släppt och ett skepp har iordningsställts. Ragnvald kommer att anträda sin färd till Mark för att framställa kungens kallelse och han har bett mig att följa med honom. Kommer du också att följa med?”

Minn nickade till svar.

“Ja, jag kommer att följa med men jag kommer inte att återvända till Serena.”

Hennes ord förbluffade Ale.

“Vad menar du?” frågade han. “Vi har ju allt vi kan önska oss här.”

“Nej”, svarade Minn. “Du har allt du kan önska dig här. Du har kungens gunst. Du kan ägna dig åt vapenlekar. Du kan fortsätta på svärdets väg bland likasinnade män. Men vad finns väl här för mig? Kvinnorna här är bara bihang till sina män, aldrig större än dem och alltid i skuggan av dem. Jag kommer aldrig att kunna finna min väg här.”

Ale hade aldrig hört henne tala i så allvarlig ton förut.

“Men vart ska du ta vägen då? Har du ens funderat på det?”

“Jag har funderat länge på det. Jag kommer att återvända till Cihrinds kloster och lägga mitt liv i Cindars händer. Där kommer jag åtminstone att kunna hjälpa andra i väntan på att han hjälper mig att finna min väg.”

“Jag förstår inte...” stammade Ale. “Jag trodde att du visste vilken väg du ville gå, jag trodde att du ville...”

Han visste inte hur han skulle avsluta meningen.

“Bli en trollkvinna?” fyllde Minn obarmhärtigt i. “En kvinna med magiska krafter som vida överstiger svärds och yxors styrka? En kvinna som utför sådana hjältedåd som annars är förbehållna Cindarells män?”

“Det var inte så jag menade”, sade Ale men Minn höjde avvärjande handen.

“Ja, en gång ville jag kanske det men jag har sett saker sedan dess som fått mig att ompröva min strävan. Jag har sett hur andras krafter lett både dem själva och deras omgivning i fördärvet och jag har sett... jag har sett mina egna krafter och jag är rädd för dem.”

Ale flämtade till.

“Du vet... du vet vad du har för krafter?” frågade han och Minn nickade till svar.

“Jag har varit blind som inte sett det förrän nu. Jag tror inte att Elrind hann förstå då hans krafter var av ett annat slag

men Morvan förstod eftersom hon i mig såg sig själv och sina egna krafter och kanske gjorde också Cindarios det i dödsögonblicket.”

“Snälla Minn, jag förstår inte alls. Kan du inte tala i klarspråk?”

“Minns du första gången jag gjorde något övernaturligt, den där natten med Elrind och Legim?”

Ale nickade. Minnet av hur svartalfen hade riktat sin dolk mot honom, minnet av hur någon för första gången berett sig att ta hans liv, hade aldrig lämnat honom trots att han sedan dess utsatts för så många större faror.

“Svartalfen hotade dig med sin dolk och jag blev rädd, rädd att han skulle skada dig eller till och med döda dig. Jag visste inte vad jag skulle göra, jag ville bara att han skulle släppa dolken och det gjorde han!”

“Dolken brände honom”, mumlade Ale.

“Nej, han trodde att dolken brände honom.”

Ale förstod inte skillnaden men Minn fortsatte utan att bry sig om det.

“Elrind stödde mig under mina första stapplande steg på magins väg och det magiska armbandet visade mig det hägrande målet och väckte min lust att lära mig mer. Men vad han än ville med mina krafter så dog han innan hans vilja hann förverkligas. Cihrind tror, eller kanske föredrar att tro, att mina krafter stammar från Cindar men den bok du fann åt mig i Andarnas hemvist lärde mig att dela kraft med omgivningen. Det var så jag helade björnhonan under kloster-

provet i hopp om att intetgöra den skada du åsamkat henne, genom att ge henne kraft att hela sig själv.”

Ale rynkade på pannan då Minn påminde honom om hans misslyckande i klosterprovet men sade ingenting.

“Morvan däremot förstod det och använde sina och mina krafter till att komma nära inpå sin hatade fader. Men då jag insåg att du också fanns där vände jag hennes krafter mot henne själv så att hon inte såg när döden nalkades i form av hennes faders svärd.”

“Det var väl inte så det gick till...” försökte Ale men Minn avbröt honom.

“Efter det trodde jag att mina krafter försvunnit med Morvan men jag fortsatte att nyttja dem, utan att veta om det. När du talade till folket ville jag att de skulle tro på dig och det gjorde de. När vi smög in till Sartor så ville jag inte att någon skulle tro att de såg oss det gjorde de inte heller.”

Ale skruvade besvärat på sig. Vad var det hon försökte säga egentligen?

“Cindarios dolde sitt yttre för omgivningen men jag inte bara såg igenom hans illusion utan visade hans sanna jag både för er och för hans motvilliga tjänare så att de kom att vända sig mot honom. Det var därför som baron Ekenskiöld vräkte ned honom i brunnen.”

Ales hand gick till svärdsfästet. Det var ju svärdets magi som hade räddat dem, eller hur?

“Slutligen så ville jag att Edvin skulle förlora, att han skulle tro att din stöt skulle komma högt så att han skulle falla för din lans, och det var precis det han kom att tro.”

Nu kunde Ale inte längre hålla sig.

“Hur kan du säga så?” utbrast han upprört. “Hur kan du?”

Minn ryckte förvånat till, som om hon först nu insett att Ale satt bredvid henne och lyssnade.

“Det var den bästa stunden i mitt liv! Jag vann torneringen. Jag vann männens aktning och kvinnornas beundran. Jag blev allas hjälte. Nu försöker du ta all heder av mig och ge dig själv äran av mitt dåd.”

Minn bleknade och backade något från sina ord.

“Det var inte så jag menade”, försökte hon. “Jag ville inte förringa dina insatser, jag menade bara att jag bidrog till dem.”

Men Ale lät sig inte lugnas utan retade upp sig mer och mer.

“Mitt tal inför Brödernas stad, mitt beslut att gå mot Sartor, mina kamper med mitt svärd – skulle allt detta vara ditt verk?”

“Snälla Ale, lyssna på mig. Mina krafter vore ingenting utan ditt mod. Förstår du inte att mina krafter oftast kommit fram när du varit i fara, att de oftast kommit fram för din skull? Förstår du inte vad jag försöker säga?”

“Jag förstår minsann. Du har aldrig unnat mig framgång. Du har tvärtom alltid sett ned på mig och trampat på mina

ambitioner. Varför vill du inte att jag lyckas? Varför tycker du inte om mig?”

Minn flämtade till och stirrade gapande på Ale, som nu arbetat upp ett raseri och högljutt fortsatte med sina utfall mot henne.

“Jag har alltid lyssnat på dig och försökt förstå dig. Jag har alltid velat hjälpa dig och ge dig goda råd. Men har du någonsin lyssnat till mig? Har du någonsin velat hjälpa mig? Förstår du ens hur jag känner det?”

Nu var det Minns tur att brusa upp.

“Hur kan du vara så tjockskallig? Du varken lyssnar eller förstår vad jag försöker säga. Hur ska jag kunna förstå hur du känner det när du säger så lite, när du ständigt håller allt inom dig?”

Hon var alldeles röd i ansiktet men Ale vek inte en tum.

“Hur ska jag kunna säga något när du pratar i ett? Du tänker bara på dig själv, som om allting hela tiden kretsar kring dig.”

“Är det så du ser på mig? Är det verkligen så?”

“Ja, det är det!”

Minn tog ett djupt andetag och tycktes försöka lägga band på sin vrede.

“Nåväl”, sade hon kallt. “Så tala då. Säg det som jag aldrig tillåtit dig att säga. Jag lyssnar.”

Ale mötte darrande hennes blick. I hennes ögon brann en våldsam eld men i djupet av dem tyckte han sig fortfarande

känna igen den uppspelta och lustfyllda blick som hade tillhört hans barndomskamrat och som alltid hade uppmuntrat och eggat honom. För ett ögonblick så kände han det som om han borde säga något, som om stunden krävde några alldeles speciella ord. Men så skar Minns vassa röst åter genom tystnaden och tände åter hans ilska.

“Nå?” sade hon uppfordrande.

“Jag har inget mer att säga”, spottade Ale ur sig.

Minn lade armarna i kors och vände sig bort från honom. Ale knöt nävarna och övervägde att säga något mer men i stället vände han henne ryggen och lämnade rummet. Med all den kraft han ännu kunde uppbåda slog han igen dörren efter sig och han såg aldrig de tårar som rullade längs Minns kinder.

3. Mark

“Med sina egna händer har hertigen gripit tag i Mark.”

Fritt ur en gammal marksk folksaga

Den uppåtgående solen lyste med sina första strålar upp kuststräckan framför dem. I morgondiset kunde urskiljas tunga, dystra stenbyggnader med någonting onaturligt över sig. Till en början var det svårt att sätta fingret på vad det var men när de närmade sig framträdde stadens dubbelansikte tydligare. I utkanterna trängde sig smala och krokiga gränder genom en blandad bebyggelse, såsom brukligt i andra städer. Kring slottet däremot rådde en närmast militärisk disciplin med snörräta gator, mellan vilka de yngre och kraftigare byggnaderna stod uppradade likt soldater i fyrkanter.

Intrycket var detsamma som om man hade traskat genom en vildvuxen skog som plötsligt öppnat upp sig i ett svedj jordbruk med noga uppmätta jordlotter. Elaka tungor hävdade att något liknande faktiskt hade skett under en av de tidigare hertigarna, att en brand hade förstört de äldre delarna

med hertigens tysta gillande eller till och med på dennes egenhändiga anstiftan.

Själva slottet uppvisade överraskande likheter med det slott som utgjorde huvudstaden Serenas hjärta. Också hertigarnas slott bestod av en huvudbyggnad med tre utskjutande flygelbyggnader i form av Cindars heliga triak. Det var inte bara i ord utan också i handling som Marks härskare sökte framhäva sig som Cindars förkämpe och Cindarells försvarare. Sakta gled deras fartyg så in i hamnen i staden Hemm, huvudstad i hertigdömet Mark och säte för hertig Harald, östra rikshalvans härskare och självutnämnd arvtogare till hela kungariket.

Ankomsten till Hemm väckte såväl besättning som passagerare till liv. Order skreks ut, segel revades och svordomar muttrades över passagerare som i sin iver att se Hemm ställde sig i vägen för besättningsmän. Endast en person föreföll ointresserad av fartygets resmål och stod för sig själv i aktern, försjunken i det tomma havet bakom dem. En annan person

uppmärksammade honom, klev fram vid hans sida och lade en tung men vänskaplig hand på hans axel.

“Vadan detta sorgmod, min unge junker?” hördes Ragnvalds jovialiska stämma. “Gläds du icke åt att vårt kungliga uppdrag nu närmar sig sitt framgångsrika slut?”

“Jovisst”, mumlade Ale utan att lyckas dölja att hans tankar var på annat håll.

“Vad har hänt med din ungdomliga ysterhet?” frågade adelsmannen bekymrat. “Det tycks mig som om du tyngs av saknad. Trots att du har fler år framför dig än bakom dig så vänder du hellre blicken bakåt än framåt. Men det är icke Serena du saknar?”

Ale skruvade generat på sig men svarade inte. Ragnvald tog sin hand från Ales axel och nickade förstående.

“Jag har noterat att din blick under vår resa förgäves sökt bland passagerarna. Likaledes har jag noterat att din fostersyster Minn hållit sig under däck. Förvisst ligger mer än kvinnliga besvär bakom detta. Är icke allt bra mellan er?”

Ale rodnade.

“Är det så uppenbart?” frågade han med grötig röst.

Ragnvald brast så när ut i sitt vanliga, bullrande skratt men lade band på sig då han såg Ales olyckliga min.

“Ack denna bitterljuva ungdom”, sade han i stället. “Hur stark är inte mannen i sin ungdoms gryning, vilka storverk skulle han inte kunna uträtta om han finge vända sin styrka utåt. Men hur lätt kan inte denna styrka fjättras så att styrkan

vänds inåt i stället, så att sorg och självömkan bryter ned både kropp och själ. Men inte är det tunga järnkedjor som åstadkommer detta utan lätta spindeltrådar, spunna av till synes svagare kvinnor men med makt att krossa hjärtan. Likväl finns det bara en bot.”

Ale tittade undrande upp.

“Vad då?” frågade han ivrigt.

“Tid”, svarade adelsmannen kort. “Tid lugnar de vildaste stormar och ger perspektiv. Den våg som för den unge ter sig väldig och oöverstiglig ter sig för den gamle futtig och betydelslös. Vänta blott icke för länge, kvinnor kommer åter men inte ungdomen.”

Med de orden vände Ragnvald honom ryggen och återvände till fören utan vidare ord. Ale tittade efter honom och insåg med ens att han aldrig sett någon kvinna i adelsmannens hushåll.

Men han hann inte fundera närmare på saken ty från hamnen hade ett lotsfartyg stävat dem till mötes och vägledde dem nu till en tom kajplats alldeles nedanför slottet. Passagerarna samlades vid sidodäck och gjorde sig beredda att stiga i land och bland dem kunde han också urskilja Minns slanka gestalt. Hon hade svept en kort pälskappa över axlarna som skydd mot havsbrisen och sedesamt täckt håret såsom seden var bland Cindarells nunnor. Hon såg inte åt hans håll utan tycktes tvärtom alltid vända sig så att hon hade ryggen mot honom. Med tungt hjärta höll sig Ale i bakgrunden och steg som siste passagerare av fartyget.

Förutom Ragnvald, Ale och Minn så bestod följet av en präst, två skrivare, tre väpnare, fyra pigor, fem betjänter och sex ämbetsmän vars uppgifter Ale inte hade helt klart för sig. "Som taget ur en barnramsa", hade Cihvind muttrande uttalat sig om det överdådiga följets sammansättning. Dessutom medföljde tre unga adelsmän av lägre börd som tycktes vara där enbart för att få visa upp sig. Naturligtvis hade de också med sig varsin egen tjänarstab. Det var därför en stor skara som samlades på kajen och även om Ale hade velat så skulle det bli svårt att tränga sig fram till Minn. Bortom folkmassan hördes en härolds välkomnande röst och snart satte sig alla i rörelse i riktning mot slottet.

De fördes raskt in genom porten och fram mot slottets hjärta, en tung och i Ales ögon dyster huvudbyggnad i mörkgrå granit. Den var uppförd av stora fyrkantiga block och de få fönster som skymtade var alla små och gallerförsedda. Byggnaden gav ett massivt intryck och såg ut att vara uppförd inte för att imponera på invånare och besökande utan tvärtom för att inge respekt och fruktan. Slottet såg ut som en enda stor fästning som skulle kunna motstå belägringar och stormningar bättre än något annat slott Ale hade sett.

Det fanns en till skillnad mellan kungens slott i Serena och hertigens slott i Hemm som nu slog Ale. I Serena hade borggården varit en enda stor marknadsplats, full av människor med olika ärenden, men här var det öde och tomt. Endast de tungt beväpnade vakternas bistra blickar mötte dem när de trädde in och det kändes som om minsta felsteg skulle besva-

ras med en armborstskäkta. Olustig till mods drog han sig närmare Ragnvald.

Om adelsmannen lät sig bekommas så visade han det i alla fall inte. Med värdiga steg och blicken riktad framåt gick han i spetsen för följet, som vore det hans egen borggård. Väl framme vid huvudbyggnaden möttes de av tjänare som tog hand om deras packning medan de själva fortsatte in. Flera av deras egna tjänare förblev dock kvar utanför och ju längre in de kom, desto fler avvek som genom en tyst befallning. Väpnarna stannade i vapenstugan med deras vapen, den ene skrivaren och några ämbetsmän stannade i det efterföljande mottagningsrummet, de unga adelsmännen sökte sig till en intilliggande bankettsal och resterande ämbetsmän försvann i den korridor som ledde vidare in i byggnaden. När de nådde en stor stentrappa uppåt var det bara prästen och den andre skrivaren som medföljde, en man för Cindars ord och en man för människornas ord.

Trappan var lång och trappstegen höga så det var inte utan att de var andfådda när de till slut nådde dess slut. Kanske var det också meningen för den sal som väntade dem efter trappan var hertigens tronsal. Medan de själva flåsade av utmattning, berövade all sans och värdighet, satt hertigen på sin tron och betraktade de inträdande med avmätt lugn.

Från sin upphöjda position var det mer än bara näsan och det nötbruna håret som förde tankarna till en hök, hela hertigens väsen gav intryck av en rovfågel som noga utvärderade sitt byte. Vid hans sida satt hans gemål, hertiginnan Almina med ett milt leende på de fylliga läpparna. Hennes honungs-

blonda hår var hovsamt uppsatt i en fläta och hon var lika vacker som då hon introducerades vid Cindarells hov i vint-ras.

Ragnvald beredde sig att framlägga konungens ärende men hertigen förekom honom.

“Är detta den respekt varmed konungen bemöter sin efter-trädare?” ljöd Haralds bullrande stämma genom salen. “Var-för springer en simpel uppkomling hans ärenden?”

Hertigens utbrott fick adelsmannen att komma av sig. Han var visserligen känslig för antydningar om sin låga börd men vilka känslor hertigens utfall än rörde upp hos honom så fjätt-rades de av den respekt han hyste för hertigens rang. Med be-härskad stämma gjorde han så ett nytt försök att ta till orda.

“Högvälborne hertig Harald av Mark”, började han. “För-visso kan min enkla börd inte jämföras med er ätts långa och ärorika historia. Icke desto mindre är det inte i mitt namn jag talar utan i vår gemensamme herre och konung Serevan VIII:s namn, ättling till Serevan I, Seren den stores och drott-ning Hviskas av Hova förstfödde son.”

Ragnvalds ord förmådde dock intet annat än att elda på hertigens ilska. Skummande av vrede reste han sig upp och for i hårda ordalag ut mot adelsmannen.

“Konungen talar om en förstfödslovätt som inte fanns på Seren den stores tid! Serevan I må ha varit kung men han re-gerade inte ensam. Min hustrus ättefader Serald I var son till Seren den store och hans andra gemål, drottning Mariska av Mark. Han var också kung över Cindarell. Hans drottning

var min ättemoder Heralda av Mark, vars dådkraft utökade rikets gränser. Ätten Marks anspråk grundas således på såväl blodet som svärdet. Likväl har huset Hova i alla dessa sekler förnekat Marks hus dess rättmätiga ställning i vårt rike.”

Han visade med en gest på en väldig vapensköld som häng-de vid hans sida. Det var en tredelad sköld bestående av en blodröd sol mot en brandgul bakgrund, en grön drakorm mot en snövit bakgrund och två korsade glödgade svärd över en eld mot en skogsgrön bakgrund. Skölden var krönt av en krona, dock ej gyllene som i Hovas vapen utan försilvrad.

”Detta vapen är lika gammalt som Hovas vapen”, fortsatte hertigen med sårad stolthet i rösten. ”Denna sköld erinrar om våra krigiska bragder i vårt ärorika förflutna. Det är vår krona och inte Hovas krona som förtjänar att vara gyllene.”

“Besinna er, gode hertig”, försökte den unge prästen skjuta in med en svag stämma som inte förmådde ge tyngd åt hans ord. “Konkordatet vid Tåre älv...”

Hertigen avbröt dock bryskt gudsmannen.

“Försök inte mästra mig i min egen tronsal!” röt han så att prästen förskräckt ryggade tillbaka. “Konkordatet vid Tåre älv delade Cindarell mellan Hova och Mark på det att *konung-ens* vilja skulle genomdrivas i hela Cindarell, inte Hovas vil-ja.”

Hertiginnan Almina lade fattade mjukt sin makes hand, alltjämt milt leende.

“Stilla dig, käre make”, sade hon med en melodiskt klingan-de röst. “Din sak är rätt och god och tarvar inga hårda ord.”

Vad varken Ragnvald eller prästen hade lyckats med förmodde den väna hertiginnan och Harald lugnade under djupa andetag ned sig. Behärskat klev han ned från sin tron och stegade fram till sina besökare. Med en röst som darrade av återhållen vrede vände han sig till Ragnvald.

“Vi må skilja oss åt med avseende på våra titlar men i vår respekt för vår historia och våra traditioner förenas vi. Det är på adelns axlar som ansvaret för vårt rikets väl och ve vilar. Det är vi som faderligt har tagit oss an våra undersåtar, främjat deras leverne och beskyddat dem mot faror utifrån.”

Hertigen gav Ragnvald en dyster blick som om han hos denne tycktes söka stöd för sin sak innan han fortsatte.

“Vet därför att det finns en rätt som är äldre än den förstfödsrätt som Hova stödjer sig på, ja äldre än själva Cindarell. Denna rätt är den starkes rätt.”

Hertig Harald fortsatte förbi adelsmannen och gick fram till ett fönster. Genom det tjocka glaset kunde man se bortom staden Hemms kvarter, över de omgivande jordbruksmarkerna och de kringliggande skogarna, till Östbergen långt i fjärran.

“Detta rike har vi själva skapat. Vad än den hovländska propagandan gör gällande så var det här i Hemm som Seren den store först landsteg för att sedan fortsätta till Serena. Medan Hova i sin lättja så skördade det som Seren den store sådde åt dem i väster slogs vi ensamma mot svartfolken i öster. Det är blodet från Marks män och tårarna från Marks kvinnor som frambringat detta rike, det är vi som fört vidare Se-

ren den store tro, mod och offer, det är vi som utsträckt dess gränser norrut och österut och gjort vårt ärorika Cindarell till vad det är idag. Jag frågar er nu, med vilken rätt sitter Hova ännu på Cindarells tron? Med vilken rätt biter sig den gamle och barnlöse Serevan VIII fast vid tronen i stället för att överlämna den till det unga och friska huset Mark?”

Hertigen tystnade och vände sig stolt mot de församlade. Bakom honom hade förmiddagssolen stigit högt över Östbergen. Dess ljus flödade nu in genom fönstret och lyste upp Harald och i det ögonblicket såg han faktiskt mer ut som en kung än en hertig.

Ragnvald harklade sig besvärat.

“Min gode hertig”, började han försiktigt. “Jag hyser den djupaste respekt för era ord och er sak. Likväl är det min tunga plikt att meddela er att vår konung, Serevan VIII av Hova ätt, inte har för avsikt att abdikera. Frändernas ring har återfunnits och sitter alltjämt på hans finger. Hans Majestät ämnar ge Cindarell en ny drottning på det att kungariket ska få en tronarvinge.”

Hertigen mottog adelsmannens ord först med häpnad och sedan med stigande raseri. Ragnvald tvekade först inför hans allt rödare ansikte men skyndade sig sedan att avsluta sitt budskap.

“Det är därför Hans Majestäts bud att hertigen ska infinna sig i Serena och låta sin son underkasta sig frändernas ringsprövning eller själv underkasta sig konungen.”

“Make...”, sökte hertiginnan Almina inflika men den här gången lät hertigen sig inte stillas.

“Kvinnorna lämnar rummet. Nu!” sade han sammanbitet.

Minn ryckte till vid hertigens ord och för ett ögonblick glimmade det till av ilska i hennes blick. Men vad än hennes humör hade kunnat ställa till med så förekom hertiginnan henne. Elegant och utan ett ord svepte hon ned från sin tron, lade lugnande en hand på Minns axel och förde henne med sig. Innan hon trädde ut ur salen vände hon sig emellertid en sista gång mot hertigen.

“Tänk på din son, käre make”, sade hon menande.

Knappt hade dörren slagit igen bakom dem förrän Harald återupptog sina våldsamma utfall.

“Hur vågar han?” vräkte han ur sig så att saliven sprutade. “Hur vågar han förolämpa huset av Mark så? Fordom hade en sådan skymf bara kunnat tvättas bort av blod. Det är en krigsförklaring, det är inget mindre än en krigsförklaring!”

Ale greps av skräck och kröp förskräckt ihop. Hertigen såg ut att kunna döda var och en som kunde tänkas ha bidragit till kungens återuppväckta livsglädje och Ale kände sig som en av dem. Till och med Ragnvald ryggade tillbaka men försökte upprätthålla ett värdigt yttre och väntade tålmodigt in Haralds raseriutbrott.

“Så mycket för hans romantiska svammel om sin saknade drottning. När tronen hotas är han minsann inte sen att gifta om sig. En bock är vad han är, en girig gammal bock!”

“Bäste hertig!” kunde Ragnvald inte låta bli att upprört flämta. “Tänk på att det är er herre och konung ni talar om.”

Harald klev hotfullt fram mot adelsmannen och hans ögon blixtrade.

“Var detta hans ord, var det hans egna ord?” krävde han att få veta.

Ragnvald nickade tyst till svar.

Hertigen skulle just till att säga något men tycktes plötsligt få en ingivelse och avbröt sig tvärt.

“Sade han att min son skulle underkasta sig frändernas rings prövning?” frågade han i stället.

“Er son skulle underkasta sig ringens prov eller ni själv kungens makt, så föll hans ord.”

Harald var alltjämt röd i ansiktet men sade inget mer utan tycktes begrunda orden.

“Nåväl, fick han fram till slut. “Så ske kungens vilja. Må ringen visa honom vad han själv inte vill se, må ringen passa bättre på min sons unga finger än hans knotiga. Hertigen av Mark kommer att infinna sig i Serena och med honom den blivande kungen av Cindarell. Snart kommer Serevan VIII att tvingas kröka rygg för Serald II!”

Ragnvald andades lättad ut.

“Hertigens omdöme är gott”, sade han. “Får jag be hertigen om ynnesten att med min enkla person ledsaga eder till konung Serevan VIII?”

“Beviljas”, svarade hertigen. “Mitt skepp kommer att iordningställas för avfärd i morgon bitti. Resten av ert sällskap kan återvända redan idag, jag ämnar inte förpläga ert stora sällskap mer än nödvändigt.”

Adelsmannen bugade höviskt till svar och därmed var audiensen över. Hertigen lämnade tronsalen och Ragnvald satte sig utmattad på en stol. Svetten pärlade på hans fårade pannan och han såg ut att ha åldrats tio år. Ale klev osäkert fram vid hans sida och välkomnades med ett trött leende.

“Se och lär, min unge junker”, sade han. “Slikt går det till när ädla män språka på nobla manér om rikets affärer. Se och lär.”

4. Hertigens son

“Ingen kvinna är starkare än sin man men heller ingen man är starkare än sin kvinna.”

Gammalt cindariskt ordspråk

”Varför tycker du inte om mig?” frågade hertiginnan Almina. I händerna höll hon en kopp rykande örtbrygd som hon räckte fram till Minn.

Minn tvekade ett ögonblick men tog sedan trumpet emot koppen, utan att bevärdiga hertiginnan med ett ord till tack eller ens en blick.

“Jag hade väntat mig att du skulle vara bättre på att dölja dina tankar för andra.”

Den här gången tittade Minn upp.

“Vad menar du med det?” krävde hon att få veta.

Almina svarade inte omedelbart utan höll lugnt upp en kopp åt sig själv. Sedan satte hon sig framför Minn och titta-

de henne rakt in i ögonen. Den oskuldsfulla blick som Minn först hade tolkat som naiv syntes henne plötsligt full av insikt.

“Tre gånger har du redan avslöjat dina tankar för mig”, sade hon. “Ditt ansikte hade en flicka kunnat läsa. Männens tror att det var min makes ord som förtörnade dig men det är samma surmulna min som då du först såg mig, i vintras vid Serenas hov. Det är mig du inte tycker om. Är jag ett hot mot dig, en rival manne?”

Minn rodnade men sade inte emot.

“Du försökte att inte låtsas om mig men dina tvekande händer avslöjade att du ändå lyssnade till vad jag sade och tog det till dig. Du är mycket observant men du hade inte väntat dig att en dum kvinna också skulle vara det. Vilken hemlighet var du rädd att jag skulle avslöja?”

Den här gången försökte Minn bibehålla ett uttryckslöst ansikte men hertiginnan log bara, som om hennes försök var lönlösa.

“Till slut reagerade du kraftigt, alltför kraftigt, när jag kom din hemlighet nära. Du vill inte att andra ska läsa dina tan-

kar och för all del, ingen vill väl att andra ska läsa deras tankar. Men du tror heller inte att någon kan läsa dina tankar. Du tror att andra bara ser vad du vill att de ska se. Nu undrar jag hur det kommer sig och hur du kan vara så säker.”

Minn blev med ens alldeles kall inombords. Vad menade den här kvinnan egentligen? Hon talade med henne med trollkvinnan Morvans ord, som om hon kände till Minns krafter. Det kändes som om hon såg rakt igenom henne och Minn ville helst av allt bara fly ut ur rummet, bort från dessa intensiva klarblå ögon.

Men hertiginnan log bara och släppte henne med blicken.

“Mina frågor besvarar dig”, sade hon. “Jag ber om ursäkt, du är gäst i vårt hus och det är min plikt som värdinna att visa dig respekt. Men du ska veta att du kan betrakta mig som en syster som du kan dela hemligheter med om du vill.”

Hon reste sig och gick bort till ett draperi i rummets bortre ände. Försiktigt drog hon undan det och tecknade åt Minn att tyst komma närmare. Bakom draperiet stod det en liten vagg, snidad i finaste ek, och i den låg ett spädbarn, dolt av ett täcke som bara tillät det rosenkindade ansiktet att sticka fram. De små ögonen var slutna och ur den lilla näsan kom ett svagt snusande läte. Under den ljusblå hättan stack en gyllenblond lock fram.

“Är det...?” viskade Minn och Almina nickade till svar.

“Vår älskade och efterlängtade son”, sade hon.

Åsynen fick Minn att fullständigt glömma bort sin sinnesstämning. I stället översköldes hon av en överraskande känsla

av ömhet för den lille pojken. Han såg så oskyldig och försvarslös ut där han låg och sov, mjukt nedbäddad i sina mjuka linnen som sakta höjdes och sänktes i takt med de små och knappt märkbara andetag, att Minn fick lägga band på sig för att inte ta upp honom och trycka honom till sin famn. Hon kände hur Alminas hand lades på hennes axel och hur hennes varma andedräkt närmade sig hennes öra.

“Visst ser han oskyldig ut”, viskade hon som om hon hade läst Minns tankar. “Ändå är han den starkaste i rummet, ja kanske den starkaste i hela Mark.”

Minn tittade frågande upp på hertiginnan och fick en allvarlig blick som svar. Orden var inte ämnade som ett skämt.

“Hur menar du då?” undrade hon. “Är det för att han kan bli näste kung som han är starkast?”

“Nej, styrka avgörs varken av det kommande eller av det förgångna, det avgörs av nuet. Eller rättare sagt, det avgörs av hur andra uppfattar nuet. Du tror mig inte men betänk att om vår son skulle vakna och skrika skulle jag omedelbart ta upp honom och om han skulle bli sjuk eller något ont vederfaras honom skulle ingen man i Mark vila förrän han är återställd.”

“Men då är det inte han själv som är stark utan andra”, protesterade Minn.

Almina gav Minn ett spetsfundigt leende.

“Vad är det för skillnad?” frågade hon retoriskt. “Min man äger större fysisk styrka än många andra män men det är inte den som gör honom stark, det är alla de män han befäller

över som gör honom stark. Likväl är han inte starkast ty hela hans makt i Cindarell är beroende av den lille pojke du ser i vaggan. Däri ligger pojkens styrka. Men du ser fortfarande inte övertygad ut?”

“Den styrkan har han väl ingen glädje av nu?” genmälde Minn.

“Inte han kanske men väl den som kan kontrollera honom”, svarade Almina och gav Minn ett menande leende.

Minn tittade förvånat på henne och visste inte vad hon skulle säga. Var det en ömsint moder eller en äregirig hustru som talade? Som svar rätade hertiginnan på sig och nu fanns ingenting av hennes glädje och oskuldsfullhet kvar längre, bara vemod och allvar.

“Du vet vad jag menar”, sade hon och visade på sina utsträckta, tomma händer. “Se på mig och säg mig vad du ser. En bräcklig kropp i en hård värld, en svag kvinna i en värld dominerad av män. Vilka vägar är öppna för mig utom dem som redan trampats upp av män? Vad kan väl jag åstadkomma på egen hand? Ja, jag ser att dylika tankar har föresvävat dig också.”

Minn svarade inte men kunde inte dölja att hon tog till sig vad som sades.

“Livet är inte lätt för en adelskvinna, hur mycket än andra kvinnor avundas oss. Kvinnorna i städerna kan använda huvudet för att nå framgång, affärssinne och penningar kompenserar för deras fysiska svagheter. Jägarnas och fiskarnas hustrur kan nyttja alla sina sinnen för att finna de bästa jakt- och

fångstplatserna och bedöma sina byten. Till och med de enkla bondmorornas händer finner arbetsuppgifter bland de många som krävs för att bedriva ett jordbruk. Men vi adelskvinnor, vilka kroppsdelar värderas vi efter?”

Hon pekade utmanande mot sitt underliv och Minn kunde inte låta bli att flämta till inför hennes uppriktighet.

“Att föra blodet och arvet vidare, det är allt”, fortsatte hon i skarp ton. “Innan dess är vi inget värda. Men inte heller efter det är vi något värda. Se bara på mig. Två gånger har jag med nöd och näppe räddats från klosterlivet, första gången genom att gifta mig med hertigen och andra gången genom att föda fram hertigens hett efterlängtrade son. Är det då konstigt att jag tar till vara de små medel som förunnas mig för att få åstadkomma någonting mer i livet, för att få leva?”

Almina tystnade för att ge Minn en chans att svara och hon kunde inte annat än nicka. Vad hon än tyckte om hertiginnan så hade hon satt ord på många av Minns egna tankar. I vaggan väcktes det lilla barnet av moderns upprörda ord och slog oroligt upp sina ögon. Hertiginnan smekte varsamt hans kind och lugnade honom snabbt. I stället vändes hans nyfikna blick mot Minn. Vid åsynen av henne upplät han ett glatt jollrande och sträckte en liten hand efter hennes långa silverblonda hår. Än en gång blev Minn alldeles varm om hjärtat och hon undrade vad mer hertiginnan kunde önska sig än ett sådant bedårande barn.

”Han tycker om dig”, konstaterade Almina. ”Det förvånar mig inte. Men låt oss lämna honom i fred, än behöver han sova och än behöver vi samtala.”

Hon backade försiktigt undan och drog för draperiet igen. Sedan vände hon sig till Minn och återupptog samtalet i lugnare ton.

“Du är ung men när jag var i din ålder ansågs jag redan gammal. Jag såg ut att förbli ogift och endast nunnans väg tycktes öppen för mig. Det var min smala lycka att hertigen kom i min väg och gav mitt liv en ny möjlighet. Men jag blev snabbt varse att ett adelsliv inte bara kräver en man utan också ett barn. Längre förblev jag barnlös och ofta hotade hertigen med att förskjuta mig och ta sig en yngre, fruktsammare hustru. En kvinna må ha många sätt att bibehålla en mans intresse men för en adelskvinna är livet som hustru inte längre än livet som ungmö. I och med vår sons födelse träder jag in i livet som moder, som länken mellan fader och son. Så länge min son är ung är jag hans mun och så länge min man har makten har jag hans öra. Fysiskt är jag ännu svag men jag har både en stark man och en stark son att verka genom.”

Almina tittade Minn djupt i ögonen, som om hon sökte medlidande och stöd för sina ord.

“Förstår du nu varför en adelskvinna måste verka i det fördolda om hon vill utöva någon makt? Är jag för skarp mot min son svarar han med gråt. Är jag för skarp mot min man svarar han med det enda språk som män förstår. De ska inte göra vad jag vill, de ska vilja vad jag vill och de ska tro att det är deras egen vilja. Förstår du vad jag menar?”

Hertiginnan tystnade och satte sig ned igen. Med knäppta händer inväntade hon Minns svar. Minn satte sig också men tvekade länge innan hon tog till orda.

“Jag tror att jag förstår dig bättre”, började hon tvekande. “Jag anade inte att livet kunde te sig så hårt för adelns kvinnor.”

Almina lutade sig förväntansfullt framåt.

“Men vad jag inte förstår”, fortsatte Minn, “är vad du vill åstadkomma med det liv du skapat dig. Varför vill du ha denna makt?”

“Varför skulle jag inte vilja ha denna makt?” frågade hertiginnan retoriskt. “Varför ska vi överlämna åt männen att bestämma över folkets väl och ve? Hertigen må ha ambitioner men han saknar tålmod och långsiktighet och det land han ärvde var inte redo för kungamakten. Det är jag som genom enkla antydningar planterat idéer i hans huvud. Det är jag som styrt hans steg till den långa väg som måste följas för att ge Mark dess storhet och styrka. Det är jag som genom mitt liv kommer att ge nytt liv åt Cindarell.”

“Men till vilket pris?” genmålde Minn. “Det känns som om du måste intrigera och manipulera för att överleva, som om hela ditt liv bygger på lögn.”

Med ett klingande skratt avfärdade Almina Minns invändningar.

“Vad är väl världen annat än den bild som våra sinnen förmedlar? Vad är det egentligen för skillnad på lögn och sanning? Ett äpple är rött därför att alla säger att det är rött. En sanning är det som alla håller för sanning. “

“Allt i världen är väl inte beroende av vad andra tycker och tänker? Nog finns det väl bestående värden som står över andras uppfattningar?”

“Ack, du påminner om hur jag var när jag var i din ålder”, sade hon. “Så ung och så oskuldsfull du är. Så naiv som tror att världen inte är större än dig själv.”

“Men hur stor din värld än blir så förblir du ju en människa med mänskliga känslor och behov. Finns det ingenting som betyder mer för dig? Närheten till din make? Ömheten mot din son? Kärleken?”

Almina log och skulle just till att svara då dörren slogs upp och hertig Harald stövlade in.

“Se till att pojken är redo för morgondagen”, började han med befallande röst men tystnade då han såg att också Minn befann sig i rummet. “Vad gör hon här?” röt han i stället.

“Vi har samtalat syster till syster, käre make”, svarade Almina i en plötslig återgång till sitt milda och väna tonfall.

“Jag har ju sagt att jag inte vill ha några utomstående här inne! I morgon för vi pojken inför Serevan VIII:s ögon och jag vill inte att någon annan ser honom innan dess. Hon ska ut härifrån!”

“Jag ber om ursäkt, käre make”, svarade Almina förbindligt. “Medan du sökte vinna Hovlands män för vår sak med förnuftiga ord så sökte jag vinna Hovlands kvinnor genom att vädja till deras känslor. Vem kan väl se på vår son och tvivla på att han är värdig att bestiga Cindarells tron? Jag hoppas att du förlåter en ömsint och hoppfull moder för att hon så

gärna vill visa upp sin ögonsten för omvärlden. Unga fröken Minnea och din hustru har *så* mycket gemensamt.”

Hertigen grymtade men föreföll ändå ha lugnats av sin hustrus ord. Likväl visade han med en ilsken blick mot Minn att han inte ämnade ta tillbaka några ord. Hon neg därför och mumlade fram en ursäkt innan hon hastigt slank förbi honom och ut ur rummet, utan att få veta vad hertiginnan menade med sina sista gåtfulla ord. Först när dörren hade stängts bakom henne slogs hon av att Almina under deras långa samtal varken nämnt sin man eller sitt barn vid deras namn.

En tryckt stämning rådde under kvällsvarden. Av det stora sällskap som så stolt anträtt Marks huvudstad Hemm återstod nu bara tre, Ragnvald, Ale och Minn. Resten var redan på väg tillbaka över Cindarhavet. De som hade bevittnat hertigens vrede var glada över att få lämna hans rike och de som bara fått den återberättad lät sig hastigt övertalas.

De kvarvarande satt nu ensamma i slottets stora bankettsal, uppassade av blott en gammal och sävlig tjänare som utförde sina plikter utan större entusiasm. Varken hertigen eller hertiginnan hade bevärdigat dem sitt sällskap eller ens önskat dem en god afton. De åt därför utan någon större aptit och under en tystnad som bara bröts av den flämtande eldens dödskamp i den öppna spisen.

Först när de sista faten burits undan och tjänaren dragit sig tillbaka bröt Ragnvald tystnaden.

“Vi bör tidigt draga oss tillbaka för dagen”, yttrade han medan han stoppade sin pipa, “ty morgondagen blir lång och viktig. Hertigen önskar inte förlora någon tid utan visa upp sin son för konungen snarast möjligt.”

“Tror du att kungen vill lämna sin krona till hertigen?” undslapp det Ale.

“Det får frändernas rings prövning avgöra”, svarade adelsmannen. “Serevan VIII kan inte neka hertigen detta prov så länge han själv saknar en tronarvinge. Om gossebarnet kan trä ringen på sitt finger utan att gå en ond, bråd död till mötes så är det Cindars vilja att han ska bestiga Cindarells tron.”

“Kan ringen verkligen döda sin bärare?” undrade Ale klen-troget.

“Brist icke i aktning”, manade Ragnvald allvarligt. “Det är Seren den stores ring vi talar om. Ringen var det enda som han efterlämnade åt sina söner Serevan I och Serald I innan han för alltid seglade bort från Cindarell. Det sägs vidare att både Serevan och Serald en dag prövade ringen för att se vem den bäst passade och att den senare kort därpå lämnade jordelivet. Minns också hur ni själva bevittnade hur allfader Cindarios XIV:s mötte en våldsamt död med ringen på sitt finger.”

“Men kommer hertigen verkligen att riskera sin sons liv?” utbrast Minn. “Tänk om han också dör.”

Ragnvald gav henne en nyfiken blick.

“Jag förstår att du fick äran att se hertigens son?” frågade han. “Vad tror du själv, kommer pojken att kunna bära ringen?”

“Hertiginnan verkar övertygad om det”, svarade Minn. “Men är det verkligen rätt att utsätta ett oskyldigt barn som inte kan välja själv för ett prov på liv och död?”

“Jag frågade vad du själv tror”, sade adelsmannen utan att släppa henne med blicken.

Minn tvekade.

“Jag tror det”, medgav hon till slut. “Jag har en känsla av att ringen inte kommer att skada honom.”

Ragnvald sög fundersamt på sin pipa och blåste ut en rökring.

“Jag är tillräckligt gammal för att inte avfärda dylikt tal som blott önsketänkande från ett kvinnligt hjärta. Många kvinnor kan se vad inte ens de mest lärde bland män ser. Måhända är det framtiden som fröken Minnea och hertiginnan Almina ser, måhända tillhör den verkligen ätten Mark. Tvivelsutan måste jag noga följa maktspelet på det att jag ska kunna välja rätt sida.”

“Välja mellan kungen och hertigen?” utbrast Ale.

Ragnvald tycktes inte ta illa vid sig av Ales utbrott utan vände tankfullt blicken mot den slocknande elden. Utanför tilltog vindens rytande och en våldsamt storm tycktes i annalkande.

”Du är ung och idealistisk”, sade han till slut. ”För dig är världen ännu svart och vit och du tror dig kunna skilja gott

från ont. Förvisso är kungen en god människa men det betyder inte att hans motståndare hertigen är ond. Harald och hans ätt har gjort mycket gott för Cindarell. Han må förefalla burdus och hårdhänt men det är ibland egenskaper som krävs för att styra ett land och ett folk. Under hans styre har Mark utvidgat skogsbruket och järnbrytningen, under hans fanor har välrustade soldater marscherat och tunga krigsfartyg seglat, under hans tid har svartfolk och pirater hållit sig lugna. Jag menar inte att Serevan VIII har varit en dålig kung men jag menar att Harald skulle kunna bli en bra kung.”

”Men det var ju ändå Serevan VIII som utnämnde dig till baron.”

Ragnvald vände sig åter mot Ale och tittade honom djupt i ögonen.

“Nej, min unge junker”, svarade han allvarligt, “det var inte Serevan VIII som utnämnde mig till baron, det var konungen av Cindarell som gjorde det och min lojalitet till konungen är orubblig, vem det än må vara. Människor är kött och blod som kommer och går, det är blott deras namn och titlar som består.”

Ale tystnade trumpet. Han såg inom sig Serevan VIII:s upprymda leende bredvid Haralds bistra min. För kung Serevan VIII skulle han gärna vilja kämpa med sitt svärd om han finge chansen men skulle han göra detsamma för kung Harald?

5. Ond, bråd död

“Ni säger att naturens kraftfulla utbrott utgör det yttersta beviset på elementens krafter. Men är då dessa krafter icke betingade av sin betraktare? Vad är väl blixtrars sken för den blinde eller tordöns muller för den döve? Det är inte den som behärskar elementen som utövar den sanna makten, det är den som behärskar betraktarens sinnen.“

Ur protokoll från debatten mellan elementaristernas och illusionisternas skolor, Gylde magikerakademi 573 eCF

Ale väcktes av ljudet av springande steg och slamrande vapen genom korridorerna. Plötsligt slogs dörren upp och tre beväpnade män trängde sig in i sovrummet. Utan så mycket som ett ord till förklaring slet de upp den ännu sömndruckne Ale ur sängen och förde ut honom i korridoren. Ragnvald och Minn stod redan där, omringade av soldater och endast iförda sina nattsärkar. Det hela kändes så överkligt att Ale först trodde att han drömde. Det blev inte bättre av att hans första klara tanke var den förvånade insikten om att det måste vara första gången han såg sin länsherre utan rustning på

sig. Hade det inte varit för stundens allvar hade han säkert brustit ut i skratt.

Ragnvald själv däremot var allt annat än road av situationen och högröd i ansiktet for han ut i vilda protester mot behandlingen av honom.

”Detta är oerhört!” röt han. ”Hur understår ni er att lägga hand på en konungens sändebud? En skandal utan dess like är vad det är! Huvuden kommer att rulla, sanna mina ord!”

Soldaterna tog emellertid ingen notis om hans utfall utan betraktade dem bara med likgiltiga men vaksamma blickar. Några av soldaterna hade stannat kvar i deras sovrum och från dem hördes nu ljudet av draperier som revs ned och möbler som vältes. Men vad de än sökte efter så tycktes de inte ha funnit det ty de återvände tomhänta. En man som av gradbeteckningarna att döma var en högt uppsatt officer åhörde soldaternas rapporter och vände sig sedan bistert mot dem.

”Var är han?” frågade han korthugget.

Ragnvald tycktes inte ens ha hört hans fråga utan vände nu all sin vrede mot den som tycktes föra befälet över soldaterna.

”Vad är ditt namn och din grad?” krävde han att få veta. ”På vems order förbryter ni er mot hertigens gäster? När hertigen får veta detta kommer han att skicka er till järngruvorna allesamman!”

Officeren visade inte med en min att han tog intryck av adelsmannens hotelser.

”Det är hertigen själv som givit mig mina order”, svarade han bara kallt och vände sig mot sina soldater igen. ”För dem till hertigen”, sade han. ”Om de inte vill svara inför mig så får de svara inför honom.”

Officerens ord tystade till och med Ragnvald och mållösa lät de sig fösas genom korridoren och uppför en vindlande spiraltrappa. Efter trappan väntade en ny korridor och efter den ännu en trappa. Varje steg tycktes föra dem längre in och högre upp i Marks väldiga slott. Ju längre de kom desto fler soldater och tjänare korsade deras väg, alla med uppjagade ansiktsuttryck. Ale undrade vad som kunde ha hänt och vart de var på väg.

”Till barnkammaren”, viskade plötsligt Minn som om hon hört hans tanke. ”Någonting måste ha hänt Serald.”

Den sista spiraltrappan förde dem till en ett litet rum med en enda järnbeslagen ekdörr på vid glänt. Innanför den stod en samling män inbegripna i upprörda diskussioner. Att en av dem var hertig Harald gick inte att ta miste på ty hans bullrande stämma överröstade alla andra.

Ragnvald klev självsäkert in, beredd att framlägga sitt klagomål över den behandling de utsatts för, men blev plötsligt stående mitt i rummet, fullständigt bragd ur fattningen. Ale och Minn behövde bara kasta en blick in i rummet för att förstå adelsmannens häpnad.

Rummet såg ut som om ett fältslag ägt rum i det. Möblerna var sönderslagna och draperierna nedrivna. Golven var nedsmutsade av gytta och väggarna beklädda med sot. Till och med den till synes bastanta eldstaden hade smulats till grus. Utspridda i rummet låg kropparna av soldater i de mest onaturliga ställningar. I deras ansikten avspeglades en ångestfylld skräck och de höll ännu krampaktigt fast i sina vapen, vapen som inte hjälpt dem undkomma det okända som vederfarits dem. Av den lille pojke som sovit i rummet syntes dock inga spår. De fönsterluckor som ännu hängde på sina gångjärn slog hjälplöst i den rytande stormen utanför. Då och då lystes rummet upp av en blix, tätt åtföljd av ett dånande åskmuller.

Diskussionen i rummet tystnade vid Ragnvalds inträde och hertigen vände sig mot dem med raseri i blicken. Hans händer var knutna så att knogarna vitnade och han darrade av återhållen vrede.

”Vad... vad har hänt?” var allt adelsmannen kunde stamma fram.

”Det förväntar jag mig att du ska berätta”, svarade Harald kallt. ”Var är min son?”

”Jag svär vid min heder att jag inte vet någonting om vad som hänt här, jag...”

”Du har ingen heder att svära vid så bespara mig dina lögn-er”, avbröt hertigen. ”Kungens utsände kommer till mig och samma kväll förs min son bort. Hur vågar du hävda att ni inte vet någonting om detta?”

Ragnvald försökte säga något men den här gången fick han inte ens tillfälle till det.

”Jag vill inte höra ett ord till!” röt han. ”Hovland kommer att brinna för det här, jag kommer inte att lämna sten på sten kvar i ert futtiga land!”

”Stilla dig, käre make”, hördes en mild röst. ”Om du inte vill lyssna till dem, varför kallade du då till dig dem?”

Rösten kom från den väna Almina, som plötsligt uppenbar-
rat sig i dörröppningen. Bakom henne stod en enögd man med ett smalt, välbekant ansikte. Var hade Ale sett honom tidigare?

”De kan ju inte svara på mina frågor”, snäste hertigen i en ännu ilsken men något mjukare ton.

Almina skred lugnt fram till fönstret och blickade ut i stormen. En kvardröjande blix lyste upp hennes vackra anlete men åskan dröjde längre den här gången och det var som om också stormen lugnades av hennes närvaro.

”Huset Mark har många fiender”, sade hon stilla. ”Några av dem kanske vistas under ditt tak men än fler lurar utanför. Du brukar förklara för mig vikten av att känna sina fiender.

Jag hyser förtröstan om att du känner också dessa fiender och att du förfogar över medel att själv besvara dina frågor.”

Hertigen rynkade pannan och tycktes begrunda något.

”För hit min kunskapare!” befalldes han.

”Vilken lycka att jag bad honom ledsaga mig”, svarade hertiginnan förbindligt och mannen i hennes sällskap bugade lätt.

”Bard!” utbrast Ale. Han hade plötsligt igenkänt den kunskapare från Krangs följe som hade väglett dem mot Bröder-nas stad.

Kunskaparen ryckte förvånat till vid Ales ord men förvåningen övergick snabbt i ett igenkännande leende.

”Minsann om det inte är unge Ale”, sade han. ”Vem kunde väl tro att våra vägar åter skulle korsas. Det har bestämt blivit en man av den pojke jag först lärde känna.”

”Om den spolingen är en man kanske han kan berätta var min son finns”, genmälde Harald spydigt men Bard lät sig inte bekommas. I stället vände han sig mot Ale.

”Nå, Ale”, sade han. ”Vad säger dig dina två ögon om detta?”

Det hettade till i Ales ansikte när alla blickar vändes mot honom och han kände sig naken och utlämnad i sin nattsärk. Desperat såg han sig om i rummet i hopp om att hitta något klokt att uttala sig om. Visst hade han sett hur både Bard och Legim läst till synes obefintliga och obetydliga spår men han hade själv aldrig gjort något sådant. Han gick i tankarna ige-

nom de vidunder han stött på i Cindarells vildmarker men de var antingen för stora för att ha kunnat komma in genom fönstret eller för små för att ha kunnat åstadkomma denna förödelse. Soldaternas dödsorsaker spände från krosskador och brännsår till fullständig avsaknad av yttre sår och gjorde bara gåtan än svårare. Förtvivlat sänkte han sin blick för att slippa möta de andras då plötsligt åsynen av gyttjan gav honom ett infall.

I förstone såg det ut som vanligt vatten och grus men det var ändå något som stack ut. Den här gyttjan hade en lite sär egen färg, en något rödare ton. Vem hade berättat för honom om detta?

”Järn!” fick han till slut fram. Han erinrade sig med ens hur dvärgen Orim hade förklarat dvärgstadens Djupeklyfts rödaktiga sten. ”Gruset innehåller järn.”

”Inte illa”, berömde Bard. ”Järn finns det gott om i Östbergen och Mark har bestämt fiender bortom dem.”

”Östbergen?” röt hertigen. ”Jag ska låta min armé förvandla dem till grus om så krävs för att finna min son!”

”Men käresta”, invände Almina milt, ”tror du inte att förövarna skulle upptäcka din armé på långt håll och hinna undfly den? Visade du mig inte hur en man i dunklet stundtals är mer värd än tusen man i det fria?”

”Gott”, svarade Harald. ”Då sänder jag Bard Falköga i stället.”

”Bäste hertig”, inföll plötsligt Ragnvald. ”Tillåt mig uttrycka min djupa medkänsla i denna svåra stund och erbjuda

er all den hjälp jag kan uppbringa. Min unge page Ale har redan påvisat sin duglighet. Låt oss följa med och på så vis visa vår goda vilja, om vi så måste genomkorsa halva Cindarell för att återfinna er son.”

Harald gav honom en ilsken blick

”Goda vilja minsann?” fnös han. ”Tro inte att du slipper härifrån så lätt. Till det att min son återkommer välbehållen stannar du inom slottets fyra väggar. Har jag uttryckt mig tillräckligt klart?”

”Jag hör och lyder, Ers Nåd”, svarade Ragnvald servilt men såg inte alltför besviknen ut över hertigens beslut.

Bard harklade sig.

”Med er tillåtelse, herre, skulle jag vilja påbörja jakten omedelbart.”

Hertigen skulle till att svara då hertiginnan tog till orda.

”Gode make”, sade hon och lade en hand på Minns axel. ”Jag har fullt förtroende för att dina män återfinner vår son men kommer de att kunna ta hand om honom? Unga fröken Minnea känner pojken till utseendet och hyser varma känslor för honom. Vill du tillmötesgå en orolig moder och låta henne medfölja också?”

Minn skruvade oroligt på sig vid Alminas beröring och Harald förbluffades av sin makas ord.

”Ska det sägas om hertigen av Mark att han skickar en kvinna ut i vildmarken efter sin son?” svarade han indignerat men Almina log bara och gav honom en öm blick.

”Kära du, för min skull? Jag är säker på att hennes alldeles *särskilda* färdigheter kommer att vara till nytta i den här saken.”

Hertigen ryckte på axlarna.

”Sådant pjosk”, muttrade han. ”Nåväl, ta med duntäcken och silverfat och halva tjänstefolket också bara ni kommer iväg någon gång!”

Almina neg tillgivet, till synes lättad över att ha fått sin vilja igenom, och sade inget mer.

”Varken stormar eller fiender kommer att hindra oss, Ers Nåd”, sade Bard och bugade. ”Vi kommer inte att vila förrän pojken är återförd.”

Med de orden tecknade han åt Ale och Minn att följa efter honom och lämnade rummet. Ale kastade en osäker blick på Ragnvald, som med en nick bekräftade tingens ordning. Hertigen var hans herre nu. Han suckade djupt, drog nattsärken tätare om sig och klev ut han också. Bakom sig hörde han hur Minn mumlade för sig själv.

”Åskväder?” föll hennes ord. ”På våren?”

Bard visade att hans löfte till hertigen var mer än bara tomma ord och lät inte någon tid förspillas. När Ale och Minn återvände till sina sovrum fanns där redan tjänare i färd med att packa deras tillhörigheter och när de sedan kom ut på borggården väntade Bard på dem med tre utrustade ridhästar. Då hade solen ännu inte hunnit gå upp och gryningsdimman låg ännu tät över Hemm. Ragnvald hade också bemödat

sig ut för att ta farväl av dem och han tryckte ett dokument och en börs i Ales hand.

”Konungens sigill och silver gör nu mer nytta i dina händer än i mina”, sade han. ”Västerns folk ses icke alltid med blida ögon i öster. Om dina mellanhavanden så fordrar så uppvisa sigillet för noblessen och silvret för pöbeln på det att inga dörrar ska förbli stängda på din väg. Må ditt uppdrag krönas med framgång, min unge junker.”

Bard synade dem otåligt med sitt enda öga medan han matade en rovfågel som satt på hans läderklädda vänsterarm.

”Sitt upp!” befalldes han kort. ”För varje timme som går blir spåret kallare.”

Ale och Minn hjälptes upp på sina hästar av trötta stallknektar och den tunga slottsporten öppnades för dem. Hovarnas klapprande ekade genom tomma gator medan de red genom den ännu sovande staden. De få stadsbor vars dag började tidigt kastade sig snabbt åt sidan, skrämnda antingen av hertigens banér eller av hans kunskapares beslutsamhet. Bard höll inte in hästen förrän de kom fram till en av stadsportarna, där ett dussintal tungt beväpnade ryttare väntade dem.

”Inga fartyg har lämnat hamnen i natt”, rapporterade en av dem.

”Norra stadporten har förblivit stängd i natt”, rapporterade en annan.

”Så också södra stadporten”, rapporterade en tredje.

”Och den östra?”

”Vi skulle precis förhöra stadsvakten”, svarade ryttarnas anförare.

Fram klev nu en uniformerad man med en näsa som var lite för röd för att enbart kunna skyllas på morgonkylan.

”Nå?” frågade Bard utan att dölja sin irritation över vaktens bristande disciplin. ”Har någon passerat här i natt?”

”Jag har uppfyllt hertigens order till punkt och pricka”, skyndade sig mannen att svara så hastigt att han snubblade på orden. ”Porten har varit stängd hela natten. Ingen har tillåtits komma in eller ut före dagbräckningen.”

”Gott” svarade Bard och förde ned handen i sin sadelväska. Kanske trodde stadsvakten att en belöning väntade honom ty han tog åter till orda.

”Jag har dessutom slängt ut en kringstrykande tiggare i natt”, sade han stolt.

Bard avbröt sig tvärt.

”Hur sa?” frågade han kallt.

”Det var en tiggarmunk som strök runt kring porten och som sådana är oönskade av hertigen så såg jag till att visa honom vägen ut ur Hemm.”

”Och var denne munk tomhänt?”

”Han bar på en stav och ett knyte men det var också allt.”

Stadsvakten sträckte nu försiktigt fram en hand mot kunska-paren.

”Var det något mer?” frågade han.

Bard betraktade honom bistert.

”Öppna porten!” befalldes han. ”Rapportera sedan direkt till hertigen. Han kommer att löna dig efter förtjänst.”

Stadsvakten log ett aningslöst leende och lät öppna porten, varvid Bard stormade ut i täten för Ale, Minn och de beväpnade ryttarna.

Bortom stadsporten öppnade sig ett vidsträckt slättlandskap och åkrar och betesmarker bredde ut sig så långt ögat kunde nå. De vägar och stigar som ledde till Marks huvudstad började redan fyllas av jordbrukares foror och uppfödarens boskapshjordar. Långt bakom dem skymtade en skog som täckte hela horisonten. Bard svor till, höll in sin häst och kallade till sig anföraren.

”Här måste våra vägar skiljas åt, Alrik”, befalldes han. ”Jag fortsätter med Björn, Yxe, Ramm, Stäv, Gissle och Ulv. Du beger dig med resten av männen till Havsporten. Hör dig för om något skepp med en munk avrest nyligen och var särskilt uppmärksam på resande i österled. Fortsätt sedan till Järna för vidare order.”

Anföraren höjde handen i en hälsning och vände så söderut tillsammans med fem av de andra ryttarna. Bard vände sig därefter till Ale.

”Vårt uppdrag beror inte längre på snabbhet utan på skarp-synthet”, sade han och tog fram ett litet föremål som han visade upp för honom.

Det var en guldamulett i en kedja föreställandes ett ansikte i profil där ögat utgjordes av en skimrande blå sten. Minn tyckte att det såg ut som om själva luften dallrade kring den.

”Det här är den ena halvan av tvillingamuletten”, förklarade han. ”Det är ett förtrollat föremål som är sammanlänkat med den unge tronarvingen och dess svaga blå sken antyder att han inte är långt borta. Hertigen och hertiginnan har alltid burit varsin halva men hertiginnan har nu anförtrott oss sin halva som hjälp i vårt sökande. Tyvärr reagerar den även på kraftfulla fenomen som gårdagens åskväder, vilket torde förklara varför bortförandet upptäcktes så sent.”

Kunskaparen överräckte amuletten till Ale.

”Mitt enda öga måste riktas mot marken och de få spår som står oss till buds. Jag vill därför att du noga ger akt på amulettens sken och omedelbart rapporterar minsta förändring. Kan jag lita på dig?”

Ale nickade högtidligt och tycktes inte kunna låta bli att kasta en blick bakåt mot Minn. Det var typiskt honom att känna sig viktig, funderade Minn tyst för sig själv. Hon hade ännu inte förlåtit Ale för grälet sist. Hon mindes inte längre i detalj vad de hade grälat om men att det var Ales fel var hon övertygad om.

Vad gjorde hon här egentligen? Hon hade ju velat fara vidare från Hemm och återvända till Cihrinds kloster. I stället skickades hon ut i vildmarken på ett uppdrag som inte angick henne tillsammans med män vars sällskap hon inte önskade. Hon hade inte mycket till övers vare sig för den burduse herti-

gen eller för hans enögde kunskapare. Att det var ömsesidigt förstod hon mycket väl, Bard hade inte varit glad åt att behöva ansvara för en kvinna på sitt uppdrag.

Men hertiginnan hade insisterat. Det var hon allena som velat att Minn skulle medfölja Bard och som vanligt hade denna förslagna kvinna fått sin starka vilja igenom.

Minn mindes med olust deras samtal. Vad hade Almina sett hos Minn som övertygat henne om att just Minn skulle kunna hitta hennes son? Hertiginnans ord hade mer än antytt att Minn besatt krafter utöver det vanliga. Hon hade talat om vikten av att dölja ett och framhäva annat, men hade hon menat det bildligt eller bokstavligt? Hade hon talat om sig själv eller om Minn? Kände hon till Minns hemliga krafter och i så fall hur och hur mycket?

Hon hade kallat Minn för sin syster och betonat hur mycket de hade gemensamt. Hade inte den hämndlystne Morvan gjort detsamma? Ju mer hon tänkte på det, desto fler likheter fann hon dem emellan. Morvan hade närts av ett brinnande hat och gått så långt som att förneka sig själv och anta en mans gestalt för att uppnå sina syften. Var det inte precis det som Almina nu gjorde? Utåt sett var hon ännu en svag kvinna men hon levde genom starka män, genom hertigen och genom sin son och blivande tronarvinge. Både hon och Morvan sökte utnyttja Minn för att nå sina mål.

Minn skakade irriterat på huvudet. I Morvans händer hade hon ännu varit aningslös om sina krafter och inte förmått göra motstånd. Om Almina hoppades på detsamma så bedrog hon sig. Minn kände sina krafter och hade fattat sitt beslut.

Hon skulle inte använda dem för någon, varken sig själv eller andra.

Men så kom den lille Seralds ansikte för henne. I tankarna erinrade hon sig pojakens slumrande ansikte och hon såg framför sig hur hans lilla tumme sökte sig till den rosenbladslänkande munnen för tröst. Vem kunde trösta honom nu? Var fanns han nu och vilket okänt öde hade vederfarits honom? Någonstans där ute i vildmarken fanns det en oskyldig och försvarslös liten pojke som inget hellre ville än återvända hem, precis som Minn. Skillnaden mellan dem var att Minn kunde återvända närhelst hon själv ville men Serald var utlämnad till andras goda vilja, han var ensam i en hård och kall värld. Hon skulle utan att tveka kunna vända både Ale och Almina ryggen men skulle hon kunna överge Serald?

Minn kastade en irriterad blick på den magiska amuletten, som om det var dess fel att hon tvingades följa med. För ett ögonblick såg det ut som om amuletten svarade henne genom att gnistra till. Minn ryckte förvånat till och blinkade ett par gånger. Nej, amulettens sken var fortfarande svagt och varken Ale eller Bard tycktes ha sett något.

Hon suckade och manade på sin häst. Vare sig hon ville det eller ej så gick hon nu i hertiginnan Alminas ledband. Hon lovade tyst sig själv att inte under några som helst omständigheter använda sina krafter. Men varför kändes det löftet så svårt att hålla?

6. Spår i luft och mark

”Vandra varsamt på er väg ty även om er vandring är kort kommer många andra att följa i era spår. Det ni tar med er kommer era barn att sakna och det ni lämnar kvar kommer de att behöva ta hand om. Om ni går vilse kommer ni att leda många efter er på irrvägar men om ni finner rätt väg kommer era liv att tjäna som ledstjärnor för kommande generationer.”

Cindars Ord, kap 4, tal 4

Ale kastade en blick bakom sig men vände snabbt tillbaka huvudet igen. Ett ögonkast räckte för att övertyga honom om att Minn fortfarande var på dåligt humör. Ansiktsdragen var spända och ögonen blixtrade. Vad det än var som hade fått henne att brusa upp så satt hon tydligen fortfarande och ältade det. Så typiskt henne att bli så sur och så länge för sådana småsaker.

Själv såg han fram emot att få lämna de kvävande stenväggarna bakom sig och åter bege sig ut i naturen. Vad han än tyckte om hertigen så var hans uppdrag ansvarsfullt och både

Ragnvald och Bard hade uttryckt sin erkänsla för honom. De respekterade honom åtminstone till skillnad från Minn och vad hon än tyckte så tänkte han göra sitt bästa för att leva upp till deras förtroende. Men visst hade det känts bättre om hon också visat honom någon uppskattning.

Ale suckade och synade den amulett kunskaparen räckt honom. Det var en mycket vacker amulett i renaste guld. Inte ens hos dvärgsmeden Othar hade han sett maken till ett sådant hantverk. Var det tronarvingens ansikte som avbildades på amuletten? Nej, de mjuka dragen var visserligen ett barns men de spetsiga öronen och de kattlika ögonen förde snarast tankarna till någon varelse från sagornas värld. Intrycket förstärktes av den skimrande blå sten som utgjorde ögat i ansiktet. Att blicka in i den var som att betrakta en gnistrande blå stjärna som med sitt lätt pulserande sken förmådde undantränga natthimlens mörker. Den såg snarare ut att ha fallit från himlen än att ha grävts upp ur Cindarells mörka jord.

Ale ryckte till. Hade pojken på amuletten blinkat till honom? Nej, det var samma svaga sken som tidigare, det var

han som lät tankarna vandra iväg igen. Hade han inte vuxit ifrån de där dagdrömmerierna ännu? Han skakade irriterat bort tankarna och manade på hästen för att hålla jämna steg med Bard.

Bard ja. Det hade gått nästan två år sedan deras vägar skildes åt där vid porten in till Brödernas stad. Vilka vägar hade lett kunskaparen till Mark och hertigens sold? Han såg hur Bard förde sin falk nära sig och tycktes viska några ord i dess öra. Sedan höll han ut armen så att den praktfulla rovfågeln fick rum att sträcka ut sina vingar. Med ett skri lyfte den från hans arm och kastade sig upp i luften. Allt högre och snabbare blev dess flykt tills den bara var en prick mot morgonsolen högt ovanför dem. Där gled den värdigt fram på de varma morgonvindarna och tycktes njuta av att äntligen få känna luft under vingarna igen.

”Ett majestätiskt djur, inte sant?” anmärkte Bard.

Ale nickade instämmande.

”Har du haft honom länge?” frågade han.

”Hertigarna av Mark har länge nyttjat falkar och andra luftens härskare. Deras ögon når ovan trädtopparna och är till stor nytta i hertigdömet's täta skogar och höga berg. Det vi inte ser från marken kommer de att se från luften.”

”Hur kommer det sig att du tjänar hertigen?”

Bard skrattade till svar.

”Är det inte jag som borde fråga dig hur det kommer sig att du tjänar konungen? Mycket har hänt med den unge väp-

nare jag lärde känna på Rangeborg när jag ännu var i handelsfursten Krangs tjänst.”

Kunskaparens ord påminde Ale om de tragiska händelser som hade drabbat Krangs sällskap den där sommaren och han slog sorgset ned blicken. Av de åtta man som begett sig mot Brödernas stad hade bara han och Bard återvänt. Bard måste ha läst sig till Ales tankar ty han blev snabbt allvarlig igen.

”Jag hörde om min forne husbondes död och beklagar den”, sade han. ”Det är en ödets ironi att den som främst vinnlade sig om att följa i sin faders fotspår skulle falla för sin faders svärd.”

”Ni skildes inte åt som vänner?” kunde Ale inte låta bli att inskjuta.

Kunskaparen ryckte på axlarna.

”Ibland skiljs man som vänner, ibland skiljs man som ovänner. Men kanske var hans väg oundviklig. I sin ungdom arbetade han hårt för att nå sina mål och när han väl kom fram tycktes han ha glömt bort de medel som bar honom dit. Övergiven av sin mor och föraktad av sin far fick han länge ensam kämpa sig fram genom livet. Du visste kanske inte att hans mor var en sköka?”

Ale ryckte förvånat till. Han hade alltid föreställt sig att Krang hade fötts rik, som de flesta andra av Cindarells välbärgade invånare. Men Bard skrattade bara rått.

”Nej, Sartor visste att svinga mer än bara sitt svärd. Otaliga var hans älskarinnor, över hela landet spred han sin säd.”

”Men Ragnvald hävdar ju att hans mor var av adlig härkomst”, protesterade Ale.

Bard ryckte på axlarna.

”Kanske var det den enda kvinna som verkligen lyckades vinna Sartors hjärta. Det var åtminstone den enda kvinna som han lät gifta sig med. Men det sägs också att hon redan innan hon skred fram till altaret var långt framskriden.”

Kunskaparen skrockade åt sitt eget skämt.

”Hur som helst så dog hon i barnsäng efter att ha framfött Ragnvald. Sartor begravde sin sorg i sköten och det var så Krang kom till, till sina föräldrars olycka då han bokstavligen kom emellan dem. Han övergavs efter födseln men glömde aldrig sin börd. I hela sitt liv strävade han efter att accepteras av sin far och ingenting var honom främmande för att uppnå det målet. Han observerade rika mäns förehavanden, imiterade dem i liten skala och byggde sakta men säkert upp sin rikedom från grunden. Som han själv hade en skamlig bakgrund dömde han aldrig andra annat än efter deras duglighet och visste också att löna efter förtjänst. Fattighjon, barbarer, vandrare, främmande folk och raser – inga avstånd var för långa och inga fördomar lät han sig förblindas av.”

”Var han dvärgvän också?” kunde Ale inte låta bli att undra.

”Dvärgars vän vet jag inte om han var, men han visste att locka dem till sin stad för handel. Vårdshusen mellan deras marker och våra marker har möbler anpassade för dvärgar och är alltid välförsedda med hängmörat kött och välkryddat

brännvin. Vårdshusvärdarna lär till och med ha fått ersättning ur Krangs egna fickor för skador som överförfriskade dvärgar åstadkom så länge det främjade handeln.”

”Men vad hände sedan?” undrade Ale.

”Det som jag sa”, svarade Bard. ”Förvisso vann, eller snarare köpte, han sin faders gunst men han gjorde det till priset av sig själv. Han kom att se penningen som ett mått på duglighet snarare än en belöning för förtjänst. Eftersom han själv lyckats bygga upp en rikedom började han likställa fattigdom med misslyckande. Sedan han lämnat sin fattigdom kunde han inte längre förstå dem som ännu satt kvar i den utan kom att förakta dem. Längre tog jag emot hans guld med öppna händer och stängda öron men också min stolthet har sin gräns. Resten känner du till lika bra som jag.”

Han pekade på det öga som han hade förlorat vid porten till Brödernas stad. Det var den förlusten som fått bågaren att rinna över på honom och som fått honom att överge sin husbonde.

”Längre irrade jag omkring blind i Jättarnas dal men även utan ögon mindes jag vad jag sett och mina övriga sinnen vägledde mig. I skydd av skuggor och mörker nådde jag ut ur dalen och som den där munken förutspådde återfick jag synen på ena ögat. Fast besluten att lämna Brödrarrike sökte jag mig till staden Morvana, där jag kom i kontakt med en av hertigens hantlangare. De behövde mina tjänster för ett farligt men lönsamt uppdrag som jag utförde med framgång och sedan dess är jag lojal mot huset Mark.”

Ale rynkade pannan och det undgick inte kunskaparens skarpa öga.

”Jag vet att du har dina tvivel om hertigen men jag kan säga dig att det är en stark man med visioner som vet att återgälda tjänster och lojalitet. Om du kände honom som jag skulle du tycka annorlunda. Dina vägar må ha fört dig till Serena men jag är övertygad om att du och ditt svärd skulle kunna vinna stor ära också i Hemm.”

Ale skulle just till att fråga vari Bards uppdrag för huset Mark bestått i då Bard hastigt vände blicken mot himlen. I fjärran skymtade falken endast som en svag prick men den tycktes cirkla runt kring något.

”Säger dig amuletten någonting?” frågade Bard skarpt.

Ale tog fram amuletten och synade den blå stenen. Det blå ljuset tycktes lika svagt som tidigare och han skakade på huvudet.

”Nåväl, jag tror att falken sett något som varken vi eller amuletten sett. Försprånget är långt men inte ointagligt så låt oss skynda på vår ritt.”

Med de orden ökade han takten och inom kort dränktes alla möjligheter till fortsatta samtal i hovarnas dån.

Ritten gick österut, inåt land över vidsträckta slättlandskap, och Cindarhavet försvann snart bakom dem. Här och där påminde fortfarande enstaka skogsdungar om de vilda skogar som en gång täckt Mark fram till kusten men som nu gett vika för bondgårdar och jordbruksmarker. De bönder som de mötte kastade sig snabbt ur vägen utan så mycket som en

svordom ens. Bönderna visste uppenbarligen bättre än att sätta sig upp mot hertigens män. Hela tiden hade de Bards tama falk i sikte. Ale undrade hur en fågel kunde tämjäs till att urskilja deras man bland alla de andra människor de passerade på vägen men den hårda ritten tillät inga frågor.

Timmarna gick och solen fortsatte sin bana över himlen. Morgonen övergick till middag som övergick till kväll utan att deras jakt belönades med något byte. I fjärran täckte en tät skog hela horisonten och i skymningsmörkret syntes inte längre falken till. Bard höll in sin häst.

”Vi hinner inte ikapp förövaren idag och om vi inte är vaksamma förlorar vi honom i skogen”, sade han. ”Skarpa ögon blir nu viktigare än snabba hovar. Låt oss därför söka vila inför morgondagen.”

De fortsatte längs vägen i sakta mak tills de nådde en korsning, vid vilken ett litet värdshus låg. Härifrån fortsatte en väg österut, in i skogen medan en annan förde rakt norrut. Ovanför dem hördes trötta vingslag och Bard sträckte ut sin arm så att hans falk kunde slå sig till ro. Ur sin sadelväska tog han fram en bit rått kött som rovfågeln snabbt slukade. Ömt, nästan kärleksfullt, smekte han falken över huvudet.

”I morgon behöver du inte nöja dig med dagsgammalt djurkött”, sade han med en mjuk röst som inte överensstämde med hans hårda ord. De jagade två personer men kunskaparen hade uppenbarligen bara för avsikt att återvända med en av dem.

Ett par stallknektar skyndade till för att ta hand om deras hästar och hela sällskapet klev in på värdshuset. Det sorl som trängde ut därifrån tystnade snabbt vid deras inträde och de nyfikna blickarna vändes snabbt ned i borden. Vårdshusvärdens, en lång och kraftig man gott och väl huvudet högre än Bard, skyndade undergivet fram.

”Välkomna”, sade han försiktigt. ”Rum och mat för hela sällskapet?”

Bard nickade och satte sig till bords utan ett ord. Värden lät ställa fram fyllda fat och bära upp deras packning på rummen medan de övriga gästerna en efter en drog sig tillbaka tills de var helt ensamma. Ale såg aldrig några pengar byta ägare och fast han var hungrig hade han svårt att njuta av maten. Minn hade demonstrativt satt sig vid andra änden av bordet och talade varken med honom eller med någon annan. Då inte heller någon av ryttarna var särskilt talför avslutades middagen snabbt och var och en drog sig tillbaka till sitt rum.

Ale lade sig på sängen och tittade upp i taket. För bara ett dygn sedan hade han befunnit sig i hertig Haralds slott i Hemm och fantiserat om en bejublade återkomst till Serena. Men i stället för segla fram över Cindarhavet för kungens räkning befann han sig nu djupt inne i Mark på ett uppdrag för hertigen. Livets vägar bar sannerligen inte dit man väntade sig.

Nåväl, om han inte kunde göra någonting åt det så varför ens försöka. Innan han slöt ögonen kastade han en sista blick på den förtrollade amuletten. Så vitt han kunde bedöma var

dess sken lika starkt eller svagt som tidigare och han undrade om den verkligen skulle kunna hjälpa dem att hitta hertigens försvunne son. Sedan kom den utmattades sömn över honom och trots alla funderingar som ännu malde inom honom så somnade han snabbt och sov hela natten utan att störas av några drömmar.

Följande dag satt de upp tidigt allesamman, alla utom Bard som valde att gå fram till korsvägen med sin hästs tömmar i ena handen och sin tama falk på den andra. Åter igen viskade han i dess öra, varvid den lyfte mot himlen. Men till skillnad från föregående dag så gav den sig inte av den här gången utan dröjde sig kvar i luften ovanför dem, cirklade runt några varv och satte sig sedan åter till ro på Bards arm. Kunskaparen tycktes mycket förbluffad. Han försökte mana iväg falken igen men den här gången lämnade den inte ens armen.

”Jag har aldrig sett något liknande”, mumlade han. ”Detta måste vara häxkonster. Fienden är farligare än jag först trodde.” Han vände sig mot Ale. ”Säger dig amuletten någonting?”

Ale kastade en blick på den men kunde bara skaka på huvudet.

”Nåväl, han må lura min falk men han lurar inte mig”, muttrade Bard.

Han knäböjde och granskade noga marken kring korsningen, långsamt och metodiskt, fot för fot. Tiden gick och kun-

skaparen tycktes bli mer och mer frustrerad men plötsligt så gav han till ett triumferande utrop.

”Kom hit, Ale”, sade han. ”Det finns mycket att lära här.”

Ale knäböjde vid hans sida men kunde inte se någonting.

”Det finns många spår här”, sade Bard, ”men inga som tycks överensstämma med dem vi följer. Om han bär en munks kåpa borde han också bära en munks sandaler men här syns bara bönders grova skodon. Om han bär på ett barn borde hans gång vara tyngd men jämn och försiktig men här kan vi bara se bönder som dignat under sina bördor eller strettat fram med nävarna om sina motvilliga lastdjurs tömmar. Vår man är alltså skicklig på att dölja sina spår, men det kan vi vända till vår fördel. Om vi saknar spår där vi eljest förväntar oss dem kan det tjäna som vägledning.”

Han vände sig nu bort från vägen och pekade på en fläck intill vägkanten.

”Men hur väl han än kan dölja sina spår så kan han inte dölja barnets spår. Ibland måste han stanna och lägga sin börda ifrån sig och vad är väl naturligare än att göra det inför ett vägval? Här har någonting legat. Grässtråna har visserligen rättats till efteråt, mycket förutseende, men han missade att spädbarn gärna griper tag i saker och ting. Här har grässtrån ryckts upp av små händer och längre fram på den östra vägen ligger grässtrån som ännu inte gulnat. Jag vågar lova mitt enda öga på att detta är vägen han tog!”

Ales ansiktsuttryck visade mer än väl hur imponerad han blev av kunskaparens yrkeskunnande. Minn såg mer funder-

sam ut. I hennes ögon fanns här fler spår än de som Bard hade räknat upp. Vad var det för person som inte bara kunde spåras av en falk utan också avleda falken från att fortsätta spåra honom? Var det någon form av magi inblandad som Bard trodde? Eller kunde det vara en kunskapare som dolde sina spår så väl att inte ens en annan kunskapare kunde finna dem? Kanske rent av någon som falken kände igen och som Bard själv kände?

Någonting gav henne en känsla av att Bard visste mer om den de förföljde än vad han ville låta påskina. Hon hade ingenting att invända mot hans resonemang men det kändes som om han visste vilka spår han letade efter och som om han, när han väl fann dem, inte drog några nya slutledningar utan bara bekräftade sådana han redan hade.

Men varför i så fall dölja det? Han ville väl finna personen lika mycket som de andra så varför inte dela med sig av sina kunskaper? Kanske ville han bara skryta med sin skicklighet och få det att se ut som om han ensam ledde dem rätt med hjälp av spår som bara han själv kunde se. Ale lät sig hur som helst bländas av hans slutledningar. Typiskt män i så fall att försöka ta åt sig hela äran.

Men å andra sidan var hertiginnan Almina likadan. Hon visste också mer än vad hon sade och hon sade bara saker som hon ville att andra skulle veta. Visserligen föredrog hon att verka i bakgrunden och låta andra ta åt sig äran men också för henne var kunskapen en tillgång som hon bara spred när det tjänade hennes syften. Både hon och Bard hade an-

tytt att kända fiender låg bakom bortförandet men vilka och varför?

Nåja, hon struntade väl i allt detta. Hon ville ju bara återfinna pojken Serald och sedan lämna alla kungar, hertigar och tronföljdsstrider bakom sig, ju förr desto bättre!

7. Försvunna barn

“Ett stort och fruktsamt land skänker jag er på det att ni själva ska vara fruktsamma och föröka er. Såsom bonden sätter sina frön, sköter sina plantor och skördar sina frukter ska också ni sätta barn till världen och fostra dem till ett gott liv. När ni så når ålderns höst så når era barn ungdomens vår och livet börjar om på nytt, inte bara starkare utan också visare. Däri ligger den sanna odödligheten.”

Cindars Ord, kap 7, tal 1

Färden fortsatte österut i sakta mak. Bard satt ofta av och undersökte marken och föreföll tydligen belåten med de spår han fann för de avvek aldrig från vägen utan följde den vidare genom den täta skogen. En och annan förbipasserande bonde kunde också bekräfta att han mött en munk med ett knyte på vägen. Den okände förövaren bekymrade sig tydligen inte över risken att upptäckas genom att färdas längs vägen.

Däremot vann de inte mycket på honom trots att de färdades till häst. Ale erinrade sig med obehag deras tröstlösa jakt

på baron Ekenskiöld föregående år. Då som nu jagade de någon som tycktes outröttlig. Då var deras byte återuppväckt från de döda utan de behov av mat och vila som de själva hade. Var denne förövare av samma slag, en onaturlig varelse som inte hörde hemma bland de levande? Bards falk tycktes i alla fall vara av den uppfattningen. Visserligen hade den sent omsider vågat lämna kunskaparens arm igen men bara för att jaga bytesdjur i närheten och den undvek sorgfälligt att styra flykten österut.

Men baronen hade varit en skrämmande skepnad som ingett olust hos alla som korsat hans väg. Den här munken däremot tycktes inte väcka någon större uppmärksamhet och barnet höll sig uppenbarligen lugnt i hans famn. Nej, för Ale var detta ett mysterium. Han höll sig därför så nära Bard som möjligt, dels därför att kunskaparen var den ende han kände i sällskapet förutom Minn, som ju ändå inte ville veta av honom, och dels därför att han ville lära sig av kunskaparen och hans färdigheter.

Följets ryttare däremot var Ale inte intresserad av att stifta närmare bekantskap med. Visserligen verkade de vara nog så dugliga med vapen och båge men i deras ögon var han inte mer än en barnunge och vad de tyckte om Minn framgick mer än väl av deras grova kommentarer och efterföljande gapskratt. Inte för att han brydde sig om det egentligen men han kunde ändå inte låta bli att irriteras av det. Bard däremot behandlade både Ale och Minn med respekt, om än en kylig sådan.

I mångt och mycket påminde Bard om Legim. Bard var visserligen ingen krigare men förstod att läsa marken lika bra som Legim och tycktes lika vittberest och kunnig om de trakter de passerade. Tyvärr hade båda det gemensamt att det var svårt att komma dem inpå djupet och Ale undrade vad som kunde få en man att bli så inåtvänd.

I Legims fall tycktes det ha varit någonting i det förflutna som hade tyngt krigarens sinnen men hur det än var med den saken så hade han tagit med sig sin dystra hemlighet i graven. Bard däremot tycktes vara mer inriktad på nuet och lät sig av allt att döma inte belastas av det förflutna. Sin forne herre Krangs död hade han tagit med en axelryckning och ägnade i stället all sin kraft åt sin nye herre Harald. Han distraherades inte av dagdrömmar eller grubblerier om vad andra tyckte och tänkte.

Ale kastade åter en blick mot Minn. Vad hade han inte gett för att också kunna rensa sina tankar och känslor just nu? Det var inte bara vildmarksfärdigheter han ville lära sig av Bard. Försiktigt drev han sin häst närmare kunskaparens.

”Vart leder den här vägen?” frågade han prövande.

”Genom Storskogen och förbi Storsjön”, svarade Bard kort.

Ale undrade om allt i Mark hette något med stor men sade ingenting därom.

”Och efter det kommer vi till bergen?” undrade han.

”Ja.”

Ale skruvade besvärat på sig men ville inte gärna ge upp samtalet så lätt.

”Men tänk om han lämnar vägen?” dristade han sig att fråga.

Bard gav honom ett snett leende.

”Han lämnar inte vägen”, svarade han självsäkert. ”Mark må ha erövrat stora delar av vildmarken men bortom vägarerna är skogarna ännu fulla av troll och andra knytt. Ensam kanske han skulle kunna klara sig genom dem men inte med ett barn i famnen. Han tar inte den risken.”

Ale blickade oroligt ut bland de omgivande trädens skuggor.

”Finns det troll här?”

”De tycker lika illa om oss som vi om dem”, svarade kunskaparen lakoniskt. ”De vet att om de ger sig på större grupper av människor så drar de på sig illasinnade uppbåd med vassa vapen och brinnande facklor och de tycker varken om det ena eller det andra. Med ensamma vandrare är det en an-

nan sak. Nej, vår man kommer inte att lämna vägen så länge den omges av skog.”

”Men bergen då?”

Bard uppgav ett torrt skratt.

”För att komma till bergen måste man passera gruvstaden Järna och i det syndanästet skulle en munk väcka större uppmärksamhet än ett troll. Mina män väntar honom där och kommer att plocka honom så fort han visar sig.”

”Det låter ju... enkelt?” sade Ale klentroget.

”Allt är enkelt så länge man gör det enkelt för sig, genom att känna sitt byte och se till att ligga steget före hela tiden.”

”Men tänk om han gör något oväntat, såsom... ja... jag vet inte”, försökte Ale.

”Jag har förutsett också det oväntade”, svarade Bard kallt. ”Han kommer inte undan.”

Ale undrade hur kunskaparen kunde vara så säker på den som de jagade och vad det var för oväntade saker han förutsett men visste inte hur han skulle fråga utan att förtörna honom. I stället lät han saken bero. Tids nog skulle det allt visa sig och till dess kunde han bara se och lära.

Deras färd fortskred utan att någonting hände som motsade Bards förutsägelse. Munken lämnade inte vägen utan rörde sig obevekligt närmare bergen och sitt förmodade infångande. Med tiden började de omgivande träden åter att dra sig tillbaka och ge plats för en stor sjö. Ale måste medge att

Storsjön faktiskt gjorde skäl för sitt namn ty dess stränder sträckte sig bortom hans synfält och hade han inte vetat att det var en sjö hade han trott att de nått havet. Vägen fortsatte längs sjöns södra ände. Den förband de många gårdar som låg utmed stranden och det dröjde inte länge förrän gårdarna samlade sig i en större by där fiskebodar låg vägg i vägg med fåbodare och timmerstugor.

”Österby”, konstaterade Bard. ”Länge Marks östligaste utpost innan järnet och yxorna beredde väg för hennes folk och delade Storskogen i tu. Timmen är sen så låt oss söka upp ett värdshus för natten.”

Till en början drog sig byborna som vanligt undan det beväpnade sällskapet men när de nådde torget sprang plötsligt en kvinna fram till dem. Hon följdes av en man i samma ålder som tycktes förskräckt av kvinnans tilltag och förgäves sökte hindra henne. När hon kom närmare såg de att hennes hår var utsläppt och i oordning och hennes ansikte var rödstrimmigt, som av många tårar.

”Hjälp mig!” utbrast hon. ”För Cindars skull, hjälp en förtvivlad moder!”

Bard suckade irriterat och tecknade åt en av ryttarna att hindra henne. Denne lydde snabbt, red upp mellan Bard och kvinnan och drog hotfullt sitt svärd. Men kvinnan lät sig inte skrämmas utan fortsatte sina försök att beveka dem.

”Det är mitt enda barn!” skrek hon. ”Han kom under natten och tog honom från mig! Jag ber er, hjälp mig att hitta honom!”

Ale och flera av ryttarna tvekade inför kvinnans förtvivlade bön men Bard tycktes inte ens ha hört henne. Minn däremot reagerade kraftfullt, red fram till kunskaparens sida och yttrade sig för första gången sedan avfärden från Hemm.

”Hur kan du vara så känslokall?” utbrast hon. ”Hur kan du vända en förtvivlad kvinna ryggen?”

Bard höll in sin häst och gav Minn en kall blick.

”Jag har redan ett uppdrag”, svarade han. ”Jag söker hertigens son och har inte tid att leta efter bortsprungna bondungar.”

Minn försökte protestera men kunskaparen avbröt henne.

”Du föredrar kanske att stanna här och lämna hertigens son åt sitt öde?”

På det hade Minn inget svar och Bard och hans män återupptog sin ritt utan att ägna kvinnan någon vidare uppmärksamhet. Ale tycktes visserligen tveka först men valde till slut att följa med kunskaparen han också.

Under tiden hade den man som följt efter kvinnan hunnit ifatt henne. Medan han drog undan henne sökte han ömsom trösta henne, ömsom be om ursäkt för hennes utbrott. Tårar rann åter i hennes ansikte men hon orkade inte längre kämpa emot utan lät sig utmattad föras in till ett intilliggande hus.

”Jag säger ju att det var han som gjorde det”, fick hon fram mellan snyftningarna. ”Han kom när alla sov och försvann innan någon vaknade. Det var den där munken!” Därefter slogs dörren igen bakom paret.

Minn såg länge på den stängda dörren. Vad betydde hennes sista ord? Hade en munk fört bort hennes barn? Samme munk som de själva var på jakt efter? Varför skulle han föra bort ännu ett barn?”

Hon skakade uppgivet på huvudet men lade huset på minnet. Hon kunde inte lämna den lille Serald åt sitt öde och Bard hade vetat det mycket väl. Men hon lovade sig själv att om den där munken hade fört bort också detta barn så skulle hon göra allt som stod i hennes makt för att återföra det till sin moder. Vad munken själv beträffade så växte hennes hat till honom mer och mer. Bard finge gärna mata sin falk med munkens döda kött, att någon lät bortföra andras barn kunde hon inte förlåta.

Under middagen bekräftade värdshusvärden det som Minn redan hade hört. En munk hade tagit in på värdshuset sent på kvällen men försvunnit före soluppgången utan att någon hade sett det. Han hade haft ett knyte med sig men varit mycket hemlighetsfull och inte låtit någon komma nära sig. Däremot hade han betalat för sig med ett väl tilltaget silverstycke. På Minns plötsliga fråga om han bett om varm mjölk till rummet hade värdshusvärden överraskande svarat ja.

Värdshusvärden fortsatte sedan med att redogöra för de rykten som munkens försvinnande och bykvinnans förlorade barn givit upphov till. Bard föreföll emellertid nöjd med vad han redan fått höra och avfärdade honom raskt.

”Vår man färdas inte längre lika snabbt”, konstaterade han triumferande. ”Hans börda blir honom tyngre och tyngre.”

”Förde han bort den där bykvinnans barn också?” dristade sig Ale att fråga men Bard skakade på huvudet.

”Det är hertigens son han vill ha. Varför skulle han föra bort en simpel bykvinnas barn och ta på sig ännu en börda? Nej, det är blott en man och ett barn som vi söker och inom kort har vi dem.”

Ryttarna skålade självsäkert för hans ord men varken Ale eller Minn föreföll övertygade av kunskaparens optimism. De kände båda att varje ny dag förde med sig nya frågor. Hur som helst fanns det inga svar att få idag och de kunde bara hoppas att kommande dagar skulle bringa klarhet.

Sällskapet steg upp tidigt och fortsatte sin färd. Vägen fortsatte längs med sjön och vek försiktigt av åt nordost. Långt borta i fjärran kunde de högsta av Östbergens toppar skymta. Skulle deras jakt krönas med framgång när de väl nådde dit?

Dagen fortskred utan några större händelser. Gårdar och fiskestugor avlöste varandra och från sjön blåste kalla och fuktiga vindar som dämpade stämningen. När solen sakta gick ned började till och med Bard nicka till av uttråkning. Det verkade som om de inte skulle veta mer när dagen slutade än de hade vetat när den började. Men än hade dagen överraskningar i beredskap åt dem.

Det var hästarna som kände det först. De började plötsligt gnägga nervöst och svängde oroligt med huvudena. Ögon-

blicket därefter lösgjorde sig ett koppel hundar ur skogsdungarna på deras högra sida och rusade fram mot dem, tätt följda av drevkarlar med vapen och facklor i händerna. De hade fullt sjå med att lugna hästarna medan drevkarlarna gick fram mot dem med hotfulla blickar.

”Varför färdas främlingar genom våra marker i skydd av mörker?” frågade deras anförare, en orakad man med vild blick, men tystnade då han såg vapenmärkena på ryttarnas sköldar. ”Åh, jag ber så hemskt mycket om ursäkt, herre”, stammade han och tog av sig mössan. ”Jag kände inte igen er i dunklet.”

”Det beror på vem som ber om ursäkten”, svarade Bard kallt.

”Fangil, fogde av Storsjömarkerna, till er tjänst. Jag ber än en gång om ursäkt för det här.”

Kunskaparen höjde på ögonbrynen.

”Varför beger sig fogden själv ut i mörkret?” undrade han.

”Ack, det är en sorglig historia, herrn”, svarade fogden.

”Vi söker efter min lilla dotter. Hon rövades bort ur sin vagga igår natt och vi har genomsökt skogarna hela dagen. Det måste vara de onda trollen som tagit henne.”

”Trollen?” sade kunskaparen tvivlande och blickade bort mot en herremansgård på ett näs ute i sjön. ”Är det där fogdens hus?”

Fangil nickade och Bard vände hästen åt det hållet.

”Gott, vi övernattar där och under tiden vill jag höra allt om detta. Måhända kan vi utbyta kunskaper till gagn för oss båda.”

Fogden ledde dem villigt till gården medan hans män samlade in hundarna. Ale red försiktigt närmare Bard.

”Tror du att försvinnandena har något med varandra att göra?” frågade han men kunskaparen skakade bara på huvudet.

”Jag vidhåller att vår man bara är intresserad av ett enda barn.”

”Varför vill du i så fall hjälpa honom när du inte ville hjälpa den där bykvinnan?”

”Fogden är direkt underställd hertigen”, svarade kunskaparen med ett tonfall som om det skulle förklara det hela. ”Den välvilja vi visar upp inför honom kommer att nå hertigens öron. Vi behöver hur som helst tak över huvudet för natten så varför inte spetsa två fåglar med en pil?”

Ale rynkade på pannan men ifrågasatte inte hans svar.

Samma män som lett drevet tog nu hand om deras hästar medan de själva visades in i boningshuset. Det var rymligt men anspråkslöst inrett, som om huset var för stort för sina boende. Närheten till de omgivande ekskogarna visade sig i de tunga, grovyxade ekmöblerna och det var uppenbart att här fanns tillräckligt med virke för att såväl hertigen som hans undersåtar skulle kunna förse sig. Däremot var de grå stenväggarna nakna och den kalla sjöluften kunde dra in utan att hindras av draperier och gobelänger.

Fangil lät sätta eld i spisarna, kallade på sin hustru och bjöd dem att slå sig ned. Ryttarna var mer intresserade av det framställda ölet så det blev Bard, Ale och Minn som satte sig ned för att lyssna på parets redogörelse.

De berättade att deras enda barn, en dotter som ännu inte upplevt sin första sommar, hade försvunnit ur sin vagg under natten utan att någon hade upptäckt det. Amman hade befunnit sig i samma rum utan att störas ur sin djupa sömn och den arma kvinnan hade tagit det så hårt att hon inte kunde höras. Fogden hade hört sig för i de kringliggande gårdarna, låtit dragga längs strandkanten och lett skallgångskedjor i skogarna men utan resultat. Bard åhörde lugnt redogörelsen utan att avbryta men då och då föll hustrun i gråt så att maken måste trösta henne.

”Har någon främling passerat nyligen?” frågade Bard när Fangil avslutat sin berättelse. ”En munk med en tung börda kanske?”

”Här passerar många främlingar, herrn”, svarade fogden fundersamt, ”men när du säger det så passerade en munk under dagen. Jag minns det eftersom hundarna reagerade märkligt på hans närvaro.”

”Märkligt? På vilket sätt?”

”De höll sig lugna, herrn. De brukar alltid skälla på främlingar annars.”

Bard log som om han fått något bekräftat.

”Men han stannade inte utan fortsatte förbi”, invände hustrun. ”Det måste ha varit trollen”.

”Troll tar sig knappast in obemärkta”, svarade kunskaparen avfärdande. ”Nej, jag vågar min heder på att det var munken som rövade bort också ert barn.”

Bard berättade så om deras eget uppdrag och deras jakt så långt, dock utan att avslöja att det barn de sökte var självaste hertigens son. I övrigt utelämnade han inte några detaljer och han framhävde särskilt de spår han funnit och tolkat på vägen.

”Det är därför av yttersta vikt att ni omedelbart rapporterar till mig om ni skulle påträffa denne munk. Ert barns liv och hela rikets säkerhet hänger på det. Är det uppfattat?”

Fangil nickade darrande och Bard reste sig upp.

”Vi fortsätter österut tidigt i morgon bitti. Jag förutsätter att fogden vet att förpläga hertigens män väl?”

Fogden skyndade sig att tillse att bord dukades och bäddar iordningsställdes. Bard ägnade varken honom eller hans hustru något vidare intresse. I stället satte han sig bland sina män och delade bägare med dem medan Minn dröjde kvar vid hustruns sida och sökte trösta henne. Ale blev därför lämnad åt sig själv och sina funderingar.

Han kunde inte förneka att Bard med sina ord och handlingar vunnit såväl fogdens hjälp i sökandet efter munken som ytterligare uppskattning hos sina män. Trots det var Ale inte tillfreds med kunskaparens metoder. Såg han fogden och männen som vänner eller verktyg? Han visste hur han skulle få dem på sin sida men han gav dem aldrig mer än vad som behövdes. Fogden fick veta tillräckligt för att han skulle miss-

tänka munken, trots att inte ens Bard själv misstänkte denne. Männen var nöjda så länge de fick god mat och dryck och brydde sig inte närmare om vem de jagade eller varför. Det var lite som om han kastade några få köttstycken i taget till en hund, eller till en falk för den delen, för att hålla dess intresse vid liv. Ale började undra om kunskaparen visste saker som han inte berättade ens för Ale. Vad då i så fall och varför?

Han suckade. Ett tag hade han sett Bard som en återfunnen vän men ju mer han färdades med honom, desto mer tedde han sig som alla de andra färdkamrater han haft. De hade behandlat honom som en pojke, inte vuxen nog för något större ansvar. Elrind och Legim hade också varit sådana och Cihvind likaså. Dvärgen Orims respekt hade han visserligen vunnit men inte ens honom hade han lärt känna ordentligt. För att inte tala om Minn!

Han vände sig ofrivilligt mot eldstaden där hon satt och för ett ögonblick möttes deras blickar. Minn vände avmätt bort blicken och han låtsades surmulet som om han aldrig hade sett henne. I stället tittade han ut genom fönstret. Utanför bredde sjöns stora, svarta vatten ut sig. Till vänster och höger skymtade ännu svaga sken från sovande bybors glödande eldstäder men över sjön vilade ett kompakt mörker och från den bortre sidan syntes inget ljus.

Byborna må frukta skogen men för Ale tedde sig sjöns okända djup mer skrämmande. Skogar kunde åtminstone beträdas och genomfaras men sjöar och hav förblev okända. Han hade inte glömt de färor som dolde sig under sjön vid

Brödernas stad och han darrade vid tanken på vad denna sjö kunde ruva på. Framför sig såg han hur slemmiga vidunder med glittrande fjäll och slingrande tentakler och täckta av dy och sjögräs smög upp ur vattnet och krälade fram mot den sovande och intet ont anande fogdegården.

Ale ryste och vände bort blicken. Nu lät han fantasierna skena iväg med honom igen. När han åter vände blicken mot sjön låg dess vatten stilla och en nästan full måne speglade sig i dess blanka yta. Sjön sov den också. Likväl såg Ale fram emot den dag då de skulle lämna den bakom sig och bege sig inåt land igen.

8. Nya spår

”En god jägare förmår följa sitt enda spår förbi tusen andra.”

Gammalt jägarordspråk

Sjön förblev deras följeslagare ytterligare en tid men till slut nådde sällskapet dess östligaste vik. Vägen passerade här den lilla byn Härne för att sedan fortsätta österut över en vidsträckt slätt mot de höga bergen vid horisonten. Eftersom skymningen redan hade fallit ledde Bard dem till ett värdshus i byns utkanter. Hans undersökningar av vägen hade blivit färre och snabbare, så säker var han nu på att deras byte hade valt den kortaste och säkraste vägen mot bergen. Detta hade också bekräftats av flera vandrare som kunnat intyga att de sett den okände munken hasta förbi.

Kunskaparen hann inte mer än sitta av förrän värdshusdörren öppnades. En rödkindad man med ett smutsigt förkläde om den trinda midjan trädde ut och i handen höll han en lykta som han svängde framför sina senkomna gäster.

”Här är fullt, mina goda herrar...” började han med ett beklagande tonfall men avbröt sig tvärt då lyktans sken nådde dem. ”Jag ber om ursäkt”, skyndade han sig att säga. ”Jag ska omedelbart ordna med mat och husrum åt er.”

”Fullt?” frågade Bard skarpt.

”Ja, herrn. Det är ju vårdagjämning snart. Byn är full av hemförlovade soldater från trakten som samlats här för att fira innan de återvänder till sina förläggningar. Oss emellan kör jag gärna några av dem på porten redan nu, man har förstört både stolar och bord för mig. Och de är satta att försvara våra gränser? Vandrare har också passerat här med sina hjordar men de har vi redan avisat. Skumma människor det där, visst kan de underhålla gästerna men vem vet vad de stjälar när allas blickar är fångade av deras gyckelkonster? Ju förr de återvänder till sina berg, desto bättre. Dessutom...”

”Jag är bara intresserad av en av era gäster”, avbröt Bard otåligt. ”En ensam munk med otymplig packning som ska ha passerat här igår. Avvisades han också?”

”Ja herrn, jag skulle naturligtvis komma till det. Det var som sagt fullt så jag rekommenderade honom att ta in hos någon bonde på vägen i stället. Om jag hade vetat att det var en vän till er... ja herrn, han fortsatte österut. Jag får verkligen be er framföra mina ursäkter när ni träffar honom... nej herrn, jag såg varken ansikte eller packning men händerna var så fina som det anstår en Cindars tjänare som inte behöver nedlåta sig till tungt arbete... ja herrn, jag ska hålla tyst.”

Bard vände den pratglade värdshusvärden ryggen.

”Vi fortsätter”, sade han bistert. ”Jag vill undersöka den där munkens övernattningsplats närmare. I ett stort värdshus kan han dölja sin packning för nyfikna blickar men inte i en liten bondstuga.”

Värdshusvärden betraktade med förvåning deras hastiga avfärd och kliade sig i huvudet, som om han undrade vad han hade gjort för fel. Men så hördes ljudet av glas som krossades inifrån värdshuset och med ett förtvivlat ansiktsuttryck rusade han in igen, utan att ägna sällskapet någon mer uppmärksamhet.

Det tog dem inte lång tid att hitta rätt gård. Knappt hade de lämnat värdshuset ur sikte förrän de såg en gård alldeles intill vägen, den naturliga platsen för en trött vandrare att fråga efter härbärge på. Bard satt av och knackade bestämt på dörren.

”Öppna dörren i hertig Haralds namn”, sade han med myndig stämma.

Dörren öppnades försiktigt och ett skrämt mansansikte tittade ut.

”Har ni hyst en främling här, en man i munkkåpa med ett knyte?”

”Nåd, herre”, stammade bonden, ”om vi hade vetat hade vi aldrig släppt in honom under vårt tak.”

Svaret ställde kunskaparen för ett ögonblick.

”Vad menar ni?” krävde han att få veta.

”Vi trodde att det var en Cindars tjänare. Hur skulle vi kunnat veta att det var en svartpräst, en barnarövare? Vi trodde att barnet var i hans vård men han lönade vår gästfrihet genom att ta vår egen pojke ifrån oss. Det var vårt enda barn, herrn, vårt enda barn.”

”Så han har varit här och han hade ett barn med sig”, sade Bard utan att fästa någon vikt vid bondens klagan. ”Gott, visa oss var han sov.”

Bonden vågade inte annat än att öppna dörren för dem. Stugan bestod av ett enda trångt rum med en eldstad i mitten, bord och stolar i ena änden och enkla bäddar i andra. Förutom bonden fanns där en kvinna som såg lika skrämmd ut som sin make. De visades fram till en av bäddarna och Bard satte sig på huk vid den.

”En vuxen, ett barn, blonda hårstrån”, mumlade han. ”Utmärkt! Ale, kom närmare och ta fram amuletten. Vad säger den?”

Ale tog ett steg framåt men hejdade sig plötsligt i steget.

”Vad var det för glasskärvor jag trampade på?” undrade han.

”Strunta i det och titta på amuletten i stället!”

Ale lydde och synade guldsmycket med den blå stenen.

”Jag tycker att den lyser något starkare”, sade han.

”Det måste betyda att pojken varit här nyligen”, konstaterade kunskaparen. ”Bonde, iordningsställ mat och bäddar för oss alla. Vi tillbringar natten här.”

”Genast, herre, genast”, svarade bonden utan att protestera. ”Men ni hjälper väl oss att återfå vårt barn sedan?”

”En sak i sänder”, svarade Bard ointresserat. Han hade redan vänt sig till sina män med befallningar om hästar, eldvakt och nattbevakning.

Under tiden hade Minn, som också trängt sig fram, synat några textilier som låg kvar i bädden. Det var små plagg och tygstycken i tunt linne, betydligt finare än böndernas grova vadmalskläder.

”Varför lämnade han kvar de här?” frågade hon högt men kunskaparen ägnade inte längre bädden något intresse och ingen annan var heller intresserad av att svara henne. Hon muttrade något ohörbart, vek ihop textilierna och lade dem i sin packning.

Kvällsvarden åts under tystnad. Bard föreföll inte intresserad av att dela med sig av sin kunskap och värdparet tycktes mer bekymrade av hur mycket av deras mat som ryttarna satte i sig. Därefter lade sig alla att sova, alla utom bonden och

hans hustru som inte längre hade några sängplatser åt sig själva och heller inte tycktes intresserade av sömn. För de andra blev det en lugn men kort natt då Bard var otålig att ge sig av. Hans män försåg sig med det lilla som återstod i bondens visthusbod efter gårdagens frossande och satt sedan upp. Bara Ale dröjde sig kvar en stund.

Före avresan hade Ragnvald givit honom en börs med silvermynt att nyttja vid behov. Denna tog han nu fram när han inte trodde att någon såg honom, plockade upp några mynt och överräckte dem till den förvånade bonden. Innan denne hämtat sig från överraskningen hade han suttit upp och ridit iväg han med.

Vad Ale emellertid inte visste var att Minn också hade dröjt sig kvar. Hon följde det hela noggrant men utan att säga något eller ge sig till känna. Först när Ale ridit iväg lämnade hon också bondgården och sällade sig till resten av följet.

Ritten gick nu över de vidsträckta slätter som låg mellan Storsjön och Östbergen. Till en början sprängde de fram i rask takt men efter några timmar började Bard tveka. Han lugnade deras framfart och satt av allt oftare för att undersöka terrängen. Han frågade ut var och en som de mötte utan att få några tillfredsställande svar. Han gjorde även ett par försök att skicka upp sin falk igen men de var lika fruktlösa som tidigare. Till slut beordrade han avsittning och matrast, trots att solen ännu inte stod som högst. Själv tycktes han inte hungrig utan fortsatte envetet syna marken efter spår. Ale närmade sig Bard försiktigt.

”Är något fel?” undrade han.

Kunskaparen gav honom en förorättad blick och svarade inte först.

”Jag menade inte att klandra dig”, försökte Ale. ”Om vi har förlorat spåret så vill jag gärna hjälpa till om jag kan.”

”Det är inte bara spåret vi har förlorat”, muttrade Bard. ”Vi tycks ha förlorat hela jakten. Han har tidigare inte gjort några försök att dölja sina spår och allting pekar på att han flytt österut med barnet. Varför skulle han då plötsligt ändra sig? Det finns ingen rimlig förklaring.”

”Om han fortfarande har barnet ja”, bröt plötsligt Minn in. Hon hade i tysthet sällat sig till dem och lyssnat till deras diskussion.

Bard synade henne irriterat. Det var alltför tydligt att han inte uppskattade att tillrättavisas av en kvinna.

”Och vad vill unga fröken ha sagt med det?” frågade han spydigt.

”Någon har rövat bort barn längs vår väg”, svarade Minn trotsigt. ”Om du hade brytt dig om att följa upp det spåret hade du kanske kommit sanningen närmare.”

”Jag trodde att jag redan gjort klart för er att vår man inte har någonting med de andra försvinnandena att göra. Det är hertigens son han är intresserad av, inte enkla bondsöner, och ingen har heller sett honom med mer än ett knyte.”

”Kanske det men om det nu finns någon annan här som rövar bort barn, varför skulle denne inte röva bort också hertigens son?”

Minns sista ord tystade kunskaparen tvärt och han tycktes begrunda dem noga.

”Så”, sade han till slut. ”Hertiginnan visste tydligen vad hon gjorde när hon skickade med dig på vårt uppdrag. Nåväl, låt oss anta att vår barnarövare själv fallit offer för en barnarövare. Varifrån kom i så fall han och var finns han nu?”

”Sjön!” utropade Ale. ”Han måste komma från sjön.”

Bard vände sig långsamt mot honom.

”Du verkar övertygad, min unge vän, men kan du övertyga också mig?”

”Det är bara längs sjön som vi har hört talas om bortrövade barn, varken före eller efter. Munken vi förföljer har inte rövat bort dem och någon annan främling har vi inte hört talas om längs vägen. Skogen säger du är farlig så var kan han annars ha kommit från om inte sjön? Vad finns det egentligen på andra sidan sjön?”

Bard kliade sig fundersamt på hakan.

”Era ord är inte dumma”, medgav han till slut. ”Om han kommit med båt så skulle det kunna förklara hur han lyckats föra bort så många barn från så skilda platser.”

Han vände sig åter mot Ale.

”För att besvara din fråga så är sjöns nordsida föga befolkad. Där låg en gång en by men den avfolkades under miss-

växtåren och är idag öde. I övrigt så är det glest mellan bosättningarna och få färdas längs vägarna. Om det är någonstans som ljusskygga personer kan dväljas så är det där. Det är förvisso inte ett starkt spår men det är alldeles för starkt för att avfärdas.”

Med de orden reste han sig hastigt upp.

”Omedelbar uppsittning!” beordrade han. ”Jag vill ha Stäv norrut, Gissle söderut och Ulv österut. Följ upp de spår ni finner och fråga ut de personer ni möter men dröj inte för länge, inom en vecka ska ni infinna er i Järna för vidare instruktioner. Resten återvänder västerut med oss. Är det uppfattat?”

Ryttarna avbröt raskt sina måltider utan några protester. Tre av dem red iväg i sporrsträck i varsin riktning medan de återstående tre föll in bakom Bard. Ale och Minn hade till en början svårt att hålla jämna steg med dem och kunde bara hjälpligt ta sikte på det dammoln som ryttarna rev upp på sin väg. Först när sjöns stilla vatten åter fyllde horisonten kom de ifatt följet.

Bard följde nu sjöns norra strand längs en betydligt smalare och sämre väg än de färdats på tidigare. Nedfallna träd som legat sedan i höstas och ännu inte igenfyllda gropar med vårens smältvatten gjorde ritten svår och farlig och de tvingades ofta sitta av och leda hästarna förbi de värsta hindren. Det var dock ingenting som kunskaparen lät sig nedslås av. Han tog tillfället i akt att låta blicken svepa längs vägen och det dröjde inte länge förrän han kunde ge upp ett triumferande utrop.

”De här spåren kommer inte från en sävlig bondes tunga och långsamma steg”, sade han. ”Någon har skyndat fram på lätta steg, mer intresserad av det som finns längre fram på vägen än av att dölja spåren för dem som kommer bakom. Det är verkligen som vi trodde, vår man har inte barnet hos sig och söker nu efter honom i samma väderstreck som vi. Måtte vi finna hertigens son först.”

En fnysning hördes från Minn men hon sade ingenting och de fortsatte i samma mak. Bard hade rätt i att sjöns nordsida var glest befolkad men här och där fanns ändå bondgårdar och värdshus där de kunde proviantera och övernatta. Där emot hade ingen sett eller hört något om någon munk, eller någon annan barnarövare heller för den delen. Den förre hade tydligen för bråttom för att stanna till medan den senare av allt att döma hade lämnat nordsidans familjer i fred.

Hur många barn hade egentligen rövats bort och varför? Förutom hertigen så hade kvinnan i Österby, fogden i sin gård och paret i den lilla stugan utanför Härne alla förlorat ett barn. Fanns det fler som de inte kände till? Var fanns de nu och levde de över huvud taget? Ale försökte flera gånger fråga Bard vad han trodde men kunskaparen höll som vanligt sina misstankar för sig själv.

”Varför tror du att så många barn rövats bort?” dristade han sig en gång att fråga.

”Jag har redan förklarat en gång att hertigen har många fiender”, svarade Bard irriterat.

”Jag menar, varför tror du att så många andra barn har rö-
vats bort?”

Bard fnös. Det var tydligt att han inte ville kännas vid att
han följt fel spår.

”De andra barnen vet vi ännu ingenting om”, sade han.
”Många barn försvinner i Cindarell och många är de mödrar
och fäder som skyller på rövare, vandrare eller troll när san-
ningen är att de själva lagt ut dem till vargarna.”

Ale rös vid kunskaparens ord.

”Vilken förälder skulle göra så mot sina egna barn?” ut-
brast han.

Bard gav Ale en kylig blick.

”Är du inte själv ett övergivet barn?” frågade han hjärtlöst.
”Vilka är dina föräldrar?”

Kunskaparens ord tystade Ale. Han hade alltid sett abbo-
ten och abbedissan i Gylde som sina föräldrar. Naturligtvis
visste både han och Minn att dessa egentligen inte var föräld-
rar till något av de många föräldralösa barn som stadens klos-
ter öppnat sina portar för men som liten hade han aldrig re-
flektat närmare över det. Abboten och abbedissan hade
helt enkelt varit två vuxna som tagit hand om dem på samma
sätt som vilken annan fader och moder som helst gjorde med
sina barn. Det var först när han blivit äldre som han börjat
inse skillnaden och på samma sätt som så många andra lärdo-
mar erhålls så var det andra barns spefulla glåpord som hade
öppnat hans ögon. Bortbyting och vargunge hörde till de snäl-
lare tillmälen han hade fått.

Men Minn hade varit tuff redan på den tiden och han min-
des nu hur hon faktiskt hade försvarat honom vid flera tillfäl-
len. Han hade egentligen aldrig tackat henne för det utan ta-
git henne för givet lika mycket som abboten och abbedissan.
Blodsband eller ej, de hade utgjort den enda familj han hade
behövt. Det var också Minn som hade uppmuntrat honom
när han sökt undfly verkligheten och tillsammans hade de dik-
tat upp fantastiska sagor och berättelser om sin härkomst.

”Vi brukade låtsas att vi var barn till kungar och drottning-
ar”, tänkte han högt. ”Vi brukade säga att de skulle komma
tillbaka vilken dag som helst, ta med oss till sina slott på sina
vita hästar och sätta oss på sina troner med gyllene spiror och
guldäpplen i händerna.”

Bard skrattade rått.

”Kungar och drottningar minsann?” sade han hånfullt.
”Kungar och drottningar för en kväll kanske och sedan inte
värda någonting morgonen efter. Jo minsann.”

Ale mulnade och gjorde en ansats att rida undan men Bard
höll oväntat honom tillbaka.

”Är det Minn du talar om förresten?” frågade han. ”Är
hon också föräldralös?”

Ale nickade tyst till svar och kunskaparen sneglade intresse-
rat på henne.

”Vad säger amuletten?” frågade Bard utan att släppa Minn
med blicken.

”Svagare än i stugan men den lyser fortfarande” svarade
Ale, förbryllad över det plötsliga bytet av ämne.

”Utmärkt, då är vi ännu på rätt spår.”

Bard vände sig nu mot Ale.

”Jag ber om ursäkt för mina hårda ord”, sade han tillmötesgående. ”Vi lever i en hård värld som formar hårda män. Det är sant att jag fortfarande hyser mina tvivel om de övriga barnen men så länge vår gäckande munk följer det här spåret så duger det för mig. Låt honom hitta hertigens son så fångar vi honom sedan.”

”Menar du att du litar mer på munkens förmåga att spåra än på din egen?” frågade Ale häpet utan att tänka efter hur kunskaparen skulle ta emot hans ord. Men Bard skrattade bara till svar.

”Låt oss säga att jag litar lika mycket på hans förmåga som på min egen. Jag har lärt mig mycket av hans sort och jag vet att han kan vara en farligare fiende än vad hans yttre gensken av.”

Bard sänkte rösten så att bara Ale skulle höra och fortsatte i allvarligare ton.

”Jag vill råda dig att inte tveka när vi träffar honom. Vad som än händer så måste du dra ditt svärd omedelbart och trycka det mot hans hals. Låt dig inte luras av fagra ord eller lockande löften, om du släpper din gard det allra minsta så kan följderna bli fatala för oss alla. Är det uppfattat?”

Ale nickade och lät handen glida över till svärdsfästet. Samtidigt kunde han inte låta bli att undra tyst för sig själv hur mycket Bard egentligen visste om deras okände fiende och hur han kunde veta allt detta.

9. Demoner från djupen

“Det enda som med säkerhet kan sägas om demonen är att vi intet kan säga om den. Oväntad, oberäknelig och ofattbar är den, from som ett lamm den ena stunden och vild som en varg den andra. Likt ett barn ser demonen på sin frammanare som en stark gud och skapare som den lyder och vördar. Emellertid kommer det alltid en tid då demonen inser sin egen styrka och likt en rebellisk son vänder sig mot sin fader och frammanare. Fången kommer då att dräpa sin fångvaktare och förstöra sitt fängelse. Frammanare må därför icke underlåta några åtgärder för sin egen säkerhet, icke ge den minsta avkall på sin kontroll över demonen och icke under några som helst omständigheter lita på demonen. Död och förintelse väntar den som icke följer denna skrifts råd.”

Förmodat stycke ur den förbjudna boken Demonion

Solen var på väg ned då de sakta red in i en liten övergiven by vid sjöns norra strand. Vägen kantades av förfallna timmerstugor som kastade sina långa dystra skuggor mot dem. Stugorna hade för länge sedan förlorat sina tak och de gapan- de öppningar där dörrar och fönster en gång suttit såg ut

som tomma ögonhålur som anklagande betraktade dem när de passerade. Ingenting rörde sig i byn och det damm som deras hästar rörde upp lade sig snabbt till ro igen. Då och då hördes det avlägsna kraxandet från en kråka men utöver det så vilade byn i fullständig tystnad. Ale kände det som om de red in på en begravningsplats.

”Vad är det här för by?” viskade han skrämt.

”Sjöby”, svarade kunskaparen kort. ”Byn drabbades särskilt hårt av missväxten och övergavs helt. Nu är den ett tillhåll blott för skuggor.”

Plötsligt höll han in hästen och fixerade blicken på en punkt framför dem.

”Och kanske också för en och annan laglös”, tillade han sardoniskt.

Bard satt av och tecknade åt sina män att göra detsamma. Därefter ledde han dem vidare till fots medan han noga iaktog omgivningen. När de kom fram till ett litet torg såg de andra vad kunskaparens skarpa öga redan hade upptäckt. Den leriga marken täcktes av spår från flera olika fötter som

alla tycktes ha haft samma mål och när de åter höjde blicken såg de vad detta mål var. Spåren ledde upp till byns kyrka.

Bättre än alla andra byggnader hade kyrkan motstått tidens förfall. Delar av trätaket hade visserligen rasat in men stenväggarna stod fortfarande intakta som en påminnelse om Cindars styrka och människornas svaghet. Så vitt de kunde se var också samtliga kyrkofönster hela och den tunga ekporten satt ännu fast på sina gångjärn.

Bard lade tyst en rödfjädrad pil på sin bågsträng och hans män var snara att följa hans exempel och dra sina vapen. Ale sällade sig till dem och till och med Minn, som dittills inte gett mycket för sällskapet, föredrog nu att hålla sig i deras närhet. I skymningsljuset såg de alla hur det blå skenet från amuletten i Ales hand flämtade till. Bard nickade och log för sig själv.

”Så, min gode munk, du söker skydd i din faders hus. Så passande att här också finns en kyrkogård för de döda. Stoppa undan amuletten, Ale. För stunden räcker det med våra egna ögon.”

Medan de tre ryttarna spred ut sig runt kyrkan avancerade Bard rakt mot porten med Ale och Minn efter sig. Kyrkogården låg lika tyst som resten av byn och i själva gudshuset sågs inga rörelser. Det var ännu ljust nog för dem att se men om några dolde sig där inne så borde dessa ha behövt ljus. Ändå vilade kyrkan i mörker.

Ale var inte säker på att det var ett gott tecken. Av alla de varelser han kände till som klarade sig bra utan ljus så var det

få som han ville stöta på i mörker. Men Bard föreföll inte orolig.

”Kyrkan är tom”, konstaterade han självsäkert, stegade raskt fram mot porten och sparkade upp den. Självsäkerheten försvann dock när kyrkans inre uppenbarade sig för honom och hans grepp om bågen hårdnade.

”Ljus!” väste han och Ale tog hastigt fram sin lykta.

Kyrkans dunkel kunde inte dölja den respektlösa förödelse som ägt rum där inne. Bänkar hade hänsynslöst vräcks åt sidan och förstörts, inte i jakt på ved eftersom resterna ännu låg kvar utan enbart för förstörandets skull. Golvet var täckt av en illaluktande blandning av gytta och exkrementer. Att fönstren inte hade krossats de också berodde på att förövarna utnyttjat insidorna till ogudaktigt klotter, allt från mystiska symboler och upp- och nedvända triaker till rena obsceniteter. Ändå var detta ingenting mot den syn som väntade dem när Ale tänt sin lykta och skingrat det sista av mörkret framme vid koret.

I predikstolen hängde dussintalet små snaror i vilka livlösa smådjur dinglede, en en gång vacker Cindarstaty, snidad i ett enda stycke ek, hade välts över ända och genomborrats av ett järnspjut och altaret var besudlat med en rödbrun vätska som inte kunde vara något annat än blod. På väggen bakom altaret, mot en grund av en likadan rödbrun vätska som på altaret, hade någon målat en stiliserad knuten näve i svart som hotfullt riktades mot de inträdande. Nedanför altaret var någon slags rituell symbol inristad föreställandes en triangel omgiven av en cirkel. Vid var och en av triangelns spetsar låg ett

litet grovhugget trekantigt block i svartmålad granit samt ett svart vaxljus. Inte ens den annars så orubblige Bard kunde stå likgiltig inför denna syn och han tvekade länge innan han blek och tagen vågade fortsätta inåt med den lika förfärade Ale tätt efter sig.

”Vad har hänt här?” utbrast Minn förskräckt när hon också blev varse den skändning som kyrkan utsatts för.

”Ingenting ännu”, svarade Bard sammanbitet och tog upp ett av vaxljusen. ”De här har inte tänts ännu. Kanske kan vi ännu förhindra det som kommer att hända här.”

”Men vem ligger bakom detta? Den munk vi förföljer?”

”Han är inte mer munk än jag men jag tvivlar på att detta är hans verk. Nej, vi har tvivelsutan med svartpräster att göra, ondskefulla och farliga demonbesvärjare. Jag trodde att hertigen lyckats utrota detta pack men de verkar tydligen ännu i dessa utmarker där deras dunkla riter förblir dolda för andras ögon.”

”Och vad är syftet med den här riten?” undrade Minn med darrande röst. Hon hade knäfallit vid ett av de små trekantiga stenblocken som i sammanhanget liknade ett litet altare.

”Du gissar rätt”, svarade kunskaparen kort. ”Tacka ödet för att vi kom hit i tid. Nu vet ni varför så många barn rövats bort de senaste dagarna.”

Minn vände sig bort med tårar i ögonen. Under tiden hade Ale, efter att ha betvingat sin skräck, gått fram till kyrkoalta-

ret och betraktade nu närmare de många rituella förberedelserna kring det.

”Vad betyder de här texterna?” undrade han och pekade på rader av runor som ristats in på altaret.

Bard gick fram till hans sida och synade dem noga.

”De är skrivna med de gamla symbolerna”, muttrade han. ”De symboler som de första trollkarlarna nyttjade och fortsatte att nyttja också efter det att de fallit i glömska på det att deras egna skrifter skulle förbli hemliga för vanliga människor.”

”Hur vet du allt detta?” undrade Minn, utan att dölja en ton av misstänksamhet som heller inte undgick kunskaparen.

”Jag har jagat många trollkarlar i mina dagar”, svarade han kallt, ”och jag vet att lära känna mitt byte.”

”Kan du läsa det?” undrade Ale med skräckblandad fascination.

”Bara delar. De tycks tala om en ritual och på en väntad ankomst. Sedan blir det mer gåtfullt. En dag då dagen möter natten och en tid då natten möter dagen.”

”När dag och natt är lika långa?” undrade Minn. ”Vårdagjämningen infaller ju nu.”

Nu var det Bards tur att ge Minn en misstänksam blick.

”Unga fröken tycks också veta en del om ockulta ting”, sade han spydigt. ”Vad mer ryms i ditt söta lilla huvud?”

Minns ögon blixtrade och det syntes på henne att hon fick anstränga sig för att bibehålla sitt lugn.

”Gunstig herrn vet verkligen hur man ska tilltala en dam”, genmälde hon i en hånfull efterrapning av kunskaparens tonfall. ”Kvinnorna måste falla som furor för dina komplimanger.”

”Du vet inte vad du talar om”, röt Bard och tog ett hotfullt steg mot henne med höjd näve. Men vad han än hade för avsikter så förekom Ale honom genom att förtvivlat träda emellan dem.

”Snälla ni”, bad han. ”Det finns ingen tid för bråk nu. Om de där orden betyder att ritualen kommer att ske i solnedgången så kan svartprästerna vara här när som helst.”

Kunskaparens enda öga gick från den ene till den andre medan Ales ord sjönk in men han sade ingenting. Det som till slut avbröt den spända situationen var att kyrkporten öppnades och en av följets ryttare, Björn, stack in huvudet.

”Fackelsken från sjön på väg hitåt”, rapporterade han. ”Två roddbåtar och ett halvt dussin män.”

Ryttarens ord återgav Bard beslutsamheten och han vände sig bort från Minn, dock inte förrän han gett henne en sista hotfull blick.

”Vi gör upp senare”, väste han.

Minn blängde bara tillbaka men sade ingenting och Bard gick ryttaren till mötes.

”Jag behövde ingen hjälp”, muttrade Minn till Ale men hennes ord gick honom helt förbi. Det enda han tänkte på var att hon faktiskt hade talat till honom för första gången sedan avfärden från Serena.

Under tiden utdelade Bard sina befallningar.

”Kalla omedelbart hit de andra!” röt han. ”Jag vill ha er utposterade och väl dolda runt om i kyrkan. Var beredda att anfälla men inte förrän på min uttryckliga order. Om de för med sig hertigens son så är hans säkerhet överordnad allt annat.”

Inom kort var de alla utspridda i kyrkan, på gömställen som Bard pekat ut åt dem. Ale och Minn hade placerats i var sitt sidoskepp, antagligen för att hållas i bakgrunden. Själv dolde sig kunskaparen bakom ett draperi alldeles intill kyrkoaltaret, det närmaste han kunde komma den rituella symbolen i golvet med de tre mindre altarna. Hans män hade order om att uppehålla svartprästerna så att han kunde snappa åt sig barnet. Sålunda väntade de tysta på de okända kyrkoskändarna.

Deras väntan föreföll som en evighet. Det hade börjat blåsa upp och var gång det rasslade i trädkronorna utanför vände sig Ale oroligt om, rädd för att dem de väntade på skulle ta sig in genom fönstret bakom honom och falla honom i ryggen. Med ens slogs han av tanken på att Minn inte hade något vapen. Vad skulle hända om någon kom in på hennes sida? De möjliga följderna for genom hans huvud och för ett ögonblick övervägde han att lämna sitt gömställe och sälla sig till henne.

Men han hann aldrig tänka klart tanken för i detsamma hördes mässande röster och tunga steg utanför. Några var på väg mot kyrkan och de rörde sig mot porten. Med ett gnisslande ljud sköts den långsamt upp och det fladdrande skenet

från facklor sökte sig in i den mörka kyrkan. Till en början bländades han av ljuset men snart kunde han urskilja sex böjda skepnader som trädde in genom porten. De var alla klädda i mörkröda kåpor med uppfällda huvor. På bröstet skymtade ett svart märke som mycket väl kunde vara den knutna näve som målats på väggen bakom altaret. De tre första bar facklor medan de tre följande bar varsin liten kista i famnen. De skred långsamt fram på rad under det att de med mörka och gutturala röster fortsatte sitt monotona mässande. Orden var främmande och okända men de hårda och kärva tonfallen sade desto mer. Detta var så långt från Cindars ord som man kunde komma.

Ale vågade knappt andas när de svepte förbi hans gömställe och fortsatte fram mot altaret. Hans kallsvettiga fingrar grep hårdare om svärdshjaltet och han kastade oroliga blickar bort mot det draperi, bakom vilket Bard gömde sig. Än så länge kom det ingen order att anfälla och processionen kunde obehindrat fortsätta fram till koret och den rituella symbolen i golvet.

Kistbärarna stannade vid varsitt litet altare där de nedlade sina bördor medan fackelbärarna ställde sig runt om. Den av kistbärarna som var vänd mot kyrkoaltaret drog en krokig dolk med sotat blad och höjde sina händer över huvudet. Som på ett givet tecken tystnade de andra, förde ihop sina, av långa ärmar dolda, händer över bröstet och böjde som av respekt sina huvuden mot talaren. Från skuggan bakom huvan föll nu skrämmande ord, inte längre främmande men alltjämt

uttalade med mörk och guttural stämma, vart och ett uttalat med tyngd och eftertryck.

”Hell dig, o Herre! Hell dig som har varit, hell dig som är och hell dig som åter skall bli! Dina tjänare väntar dig. Dina tjänare åkallar dig. Dina tjänare skänker liv och död åt dig.”

Mannen sänkte nu sina händer och riktade dem mot sina följeslagare.

”Vi skänker dig liv. Från havets botten till himlens tak har vi skapat nya människor åt dig. Men vi är svaga, så ock våra skapelser. Giv oss därför styrka och gör oss förmer än andra. Giv oss kraften att skapa.”

Händerna sänktes nu mot de tre små kistorna på altarna.

”Vi skänker dig också död. Ät kött och drick blod av de gamla människorna. Men vi är få och de otrogna många. Giv oss därför styrka och gör oss förmer än andra. Giv oss kraften att härska.”

Mannen tystnade och lät ekot av sin röst dö ut. Därefter knäböjde han och de två andra fackelbärarna vid sina altaren och gjorde sig beredda att öppna kistorna. Ale kikade fram så mycket han vågade och gjorde sig beredd att hoppa fram. Så långt gick allt enligt kunskaparens plan. Om barnen de letade efter verkligen låg i kistorna så måste de handla snabbt och kraftfullt.

Men plötsligt så uppgav den ene av fackelbärarna ett dovt grymtande och höjde sitt huvud. Först nu insåg Ale att huvudet verkade onaturligt stort under huvan och det rördes ryck-

vis i olika riktningar. Ett sniffande ljud hördes, som av ett djur som fått upp en vittring. Hur var det möjligt?

De övriga i processionen reagerade omedelbart. De tre kistbärarna avbröt ritualen och reste sig upp samtidigt som de började gräva i sina fickor. Under tiden rörde sig de tre fackelbärarna ut mot kyrkans väggar under det att de svängde sina facklor och sökte lysa upp så mycket som möjligt av dunklet. Den av dem som tycktes ha vädrat dem rörde sig mot Bards gömställe och hans sniffanden blev allt kraftigare. Därefter gick allting mycket snabbt.

Kunskaparen kastade sig fram ur sitt gömställe med en pil på den spända bågsträngen.

”Attack!” skrek han samtidigt som bågsträngen sjöng och en pil borrade sig in hans motståndares bröst. Denne höjde huvudet och utstötte ett djuriskt brölände men stod fortfarande på benen otroligt nog. Björn sprang fram till Bards sida men stannade tvärt i steget då han såg vad han hade mot sig. Varelsens huva hade kastats bakåt och avslöjat ett kreaturshuvud med ilskna röda ögon och väldiga vassa horn. Det såg mer ut som en tjur än en människa. Vad var det för en hiskelig skapelse egentligen?

”Svartkonst!” skrek kunskaparen och lade ännu en pil på bågsträngen. ”Låt er inte skrämmas, låt dem inte få initiativet!”

Hans pil hann emellertid aldrig lämna bågsträngen ty i det samma sänkte varelsen huvudet och rusade frustande mot dem. Bard hann kasta sig undan men Björn var inte lika

lyckosam utan trycktes upp mot den motsatta väggen med sådan kraft att han tappade andan. Det ville sig emellertid inte bättre än att hornen fastnade i väggen och den behornade sökte nu ömsom slita sig loss, ömsom pressa sin skalle hårdare mot den fastnaglade och nu halvt medvetlöse ryttaren.

Åt utgången till angrep Yxe en annan fackelbärare. Denne rörde sig mycket långsamt och förmådde inte värja sig mot hugget. Ryttaren måttade ett kraftfullt hugg från höger sida som hade sänkt vilken motståndare som helst. Men detta var inte vilken motståndare som helst. När klingan träffade lät det som när man hugger i sten och det oväntade motståndet gjorde att Yxe inte förmådde hålla fast vid sitt vapen. Varelsen svarade med att sträcka sig efter hans stumma vapenhand och ur den vida ärmen lösgjorde sig något som närmast liknade en väldig knipklo. Ett otäckt krasande ljud hördes och den stackars ryttaren föll kvidande till marken med sin vänstra hand om sin nu kraftigt blödande armstump.

Den siste av fackelbärarna angreps av Fram och eftersom de två var närmast Ales gömställe kastade han sig in i den striden med draget svärd. Fackelbäraren svängde klumpigt sitt brinnande vapen men inte bättre än att han blottade sig för Frams klinga och innan Ale hunnit dit var striden avgjord. Med ett gällt skri föll varelsen ihop och Ale kunde ha svurit på att ryttarens svärd var täckt av blodiga fjädrar när det drogs ut ur den livlösa kroppen.

Fram däremot märkte det inte utan fortsatte in mot den främste av kistbärarna. Denne hade fått fram ett föremål ur sin ficka. Det var en liten glasflaska som tycktes innehålla en

virvlande och skimrade substans och som han nu höjde över sitt huvud.

”Se upp!” hördes plötsligt Minns rop över stridslarmet.

Ale förstod inte vad hon menade men kände instinktivt att det var bäst att följa hennes råd och kastade sig i skydd bakom en omkullvält bänk. I ögonvrån hann han skymta hur Fram måttade ett hugg mot sin motståndare som fick honom att ta ett steg bakåt och tappa glasflaskan i stengolvet. Ögonblicket efter lystes kyrkan upp av en bländande ljusblxt följd av ett kraftigt dån. När Ale tittade upp såg han först bara en tjock rök som steg upp från platsen. Fram låg medvetlös på golvet, svart av sot och med svåra brännskador. Av den motståndare han sökt anfälla återstod bara ett par rykande, förkolnade sandaler.

Ingen annan verkade ha skadats av explosionen men den förvirring som följde var stor. Borta vid kyrkoaltaret stillade sig plötsligt den behornade varelsen. Hans muskulösa armar hade sökt sig upp mot sin motståndares hals men föll nu slappt mot golvet. Från den ångande mulen kom ett utdraget stönande. Björn såg sin chans, höjde sitt svärd med båda händerna och tryckte in det i den oskyddade nacken ända till hjaltet. Stönandet upphörde och kreaturet sjönk slappt ihop framför honom.

I andra änden av kyrkan hade en av kistbärarna klivit fram till den nu stillastående varelsen med knipklorna och tycktes fåfängt försöka kommunicera med den. Inte långt från dem hade Minn vågat sig fram från sitt gömställe och krupit fram till den fallne Yxe. Så gott hon kunde sökte hon nu stoppa

blodflödet från det som återstod av ryttarens arm. Kistbäraren lade märke till henne, pekade hotfullt åt hennes håll och knuffade till sin tjänare.

Ale gjorde en ansats att resa sig då den knipkloförsedde varelsen plötsligt vände sig om mot sin herre i stället. Ett gurglande, klickande läte hördes och innan kistbäraren hunnit reagera hade en knipklo slutit sig om hans hals.

”Jag är din skapare...”, hördes en röst från det skuggade ansiktet men den klipptes av tvärt och i stället sprutade en kaskad av blod ut ur huvan.

Den monstruösa varelsen vände sig nu åter mot Minn och Yxe och knäppte hotfullt med sina båda knipklor. Blind för faran rusade Ale mot den och högg den i ryggen men stötte på samma hårda motstånd som ryttaren innan. Eggen rev bort ett stort stycke tyg men förmådde inte tränga igenom det gråa, glansiga skal som doldes därunder utan gled av utan att göra någon skada.

Situationen föreföll hopplös men i detsamma hördes suset av en rödfjädrad pil och med ens stelnade den krabbliknande varelsen till. En pil hade trängt in precis ovanför axeln, i dess hals om den nu hade någon sådan, och begravts ända in till fjädern. Utan ett ljud sjönk monstret ihop och rörde sig inte mer.

”Det brinner!” hördes Bards röst från kyrkoaltaret. Kunska-parens bågsträng darrade ännu efter hans senaste skott och han hoppade med ett väldigt kliv ned mot kyrkogången. ”Rädda kistorna!”, fortsatte han och slet med sig en av dem.

Först nu insåg Ale att hela kyrkan brann. Vad det än var som hade orsakat explosionen så hade det spridit en mängd flammor omkring sig och antänt gudshusets inre. Överallt stod draperier och träbänkar i lågor och elden fortsatte att sprida sig med en rasande fart. En tjock brandrök fyllde kyrkan och gjorde det svårt att se vad som hände. Ale uppfattade hur Minn hjälpte den sårade Yxe ut och sökte sig därför fram till de tre små altarna. En kista stod ännu kvar och den lyfte han upp.

Av tyngden att döma var den inte tom och det kunde mycket väl vara ett spädbarn som låg i den. Men han hörde inget ljud från den och kände heller ingen rörelse. Hade de kommit för sent trots allt? Det fanns emellertid ingen tid att ta reda på det utan Ale kunde inte göra mer än att trycka den lilla kistan mot bröstet och stappla mot utgången. Bakom sig hörde han ljuden av de två andra ryttarna och tillsammans sökte de sig ut genom den svarta och täta röken.

De hade inte hunnit mer än komma ut genom kyrkporten förrän trätaket började ge vika. Ju mer av det som föll in, desto mer bränsle fick elden och desto vildare växte den sig. Inom kort var hela kyrkan övertänd och bortom all räddning. Vad det än var för varelser som de hade fällt därinne så tog kyrkan med sig dem i sin död. Gudshuset skulle aldrig mer hysa några riter, vare sig för Cindar eller någon annan.

10. Orent blod

“Precis som världen intet annat är än elementen i olika sammansättningar så är heller icke människokroppen annat än kött och blod i olika sammansättningar. Gudar må ha byggt världen men människan kan skapa byggnader som vida överträffar det gudarna en gång skapat. Varför skulle då inte människan också kunna skapa människor starkare och bättre än oss själva?”

Förmodat stycke ur den förbjudna boken Demonion

Knappt hade Ale släpat sig ut ur kyrkan förrän Bard tordade upp sig framför honom. Med vild blick men utan ett ord tog han kistan ur Ales famn, ställde försiktigt ned den på marken och började angripa dess lås med en kort dyrk.

Befriad från sin viktiga börda gav Ale efter för utmattningen och föll till marken, blind och döv för vad som skedde omkring honom. Så vitt han trodde hade han klarat sig utan skador men de skrämmande upplevelserna i kyrkan och den farliga flykten ut ur den brinnande byggnaden hade tagit hårt på

hans krafter. Det dröjde dock inte länge förrän en hårdhänt skakning återförde honom till verkligheten.

”Var är den tredje kistan?”

Ale tittade upp och mötte Bards bleka ansikte. Kunskaparens händer höll Ale i ett hårt grepp om axlarna och bakom honom stod den kista som Ale fått med sig ut. Locket stod öppet och i den låg ett litet mörkhårigt gossebarn alldeles stilla.

”Är han... död?” stammade Ale.

”Bara nedsövd men det är inte rätt barn, det är inte hertigens son”, svarade Bard och hans grepp om Ale hårdnade. ”Det fanns en tredje kista också. Var är den?”

”Det fanns ingen annan kista”, svarade Ale. ”Jag tog den sista.”

Bard släppte Ale och vände sig mot sina män. De var alla sårade och skakade men vid medvetande.

”Vem mer tog en kista med sig?” frågade han.

Männen ryckte på axlarna och såg på varandra, som om de sökte svar hos någon annan. Ingen av dem hade fått med

sig någon kista, av de tre som hade burits in i kyrkan hade de bara lyckats rädda två.

Bard vände sig om mot den brinnande kyrkan och tycktes överväga att rusa in igen då Minn bröt in i samtalet.

”Fråga hellre var den tredje kistbäraren är”, sade hon. ”Jag såg bara två av dem falla. Vad hände med den tredje?”

Kunskaparen begrundade hennes ord och såg sig sedan omkring. Från kyrkans upphöjda plats hade man god utsikt över hela byn, ända ned till sjön. Skymningen hade fallit men månen var nästan full och kastade sitt bleka sken över det stilla vattnet. Men man behövde inte kunskaparens skarpa öga för att se att vattnet inte låg helt stilla. En bit ut i sjön bröts ytan av åror som hastigt och ryckigt drogs genom vattnet. Någon rodde febrilt bort från stranden, ut mot sjöns mitt.

”En av dem kom undan!” skrek Bard. ”Vi måste fånga in honom. Vilka kan ännu slåss?”

Björn, som ju slagits mot den tjurliknande varelsen, försökte resa sig upp men från bröstkorgen kom då ett olycksbådande knakande och han sjönk stönande ihop igen. Kreaturets horn hade av allt att döma knäckt flera av hans revben. Intill honom låg hans brännskadade kamrat Fram. Han hade återfått medvetandet men kunde inte göra mycket mer än att ligga stilla och kvida.

”Jag kan följa med”, erbjöd sig Ale och reste sig upp.

”Jag också”, sade Minn, som nu förbundit det som återstod av Yxes arm. Blodflödet hade stoppats men för honom hade krigarens väg för alltid stängts.

Bard såg allt annat än nöjd ut men en blick på hans män sade honom att han inte hade något val.

”Nåväl”, svarade han. ”Följ mig så får ni andra vakta kistor-na så länge. Kom ihåg att vi måste fånga honom levande så att vi kan förhöra honom.”

Ale undrade i sitt stilla sinne om de över huvud taget skulle kunna fånga honom med tanke på den skada han och hans gelikar redan åsamkat dem men sade ingenting. De rusade ned mot stranden och blickade ut över vattnet. Roddbåten var nu ur sikte men över det tysta vattnet nådde ännu ljudet av årtagen.

”De kom i två roddbåtar”, sade Bard. ”Var är den andra?”

Det var Ale som fann den och lyckligtvis var den ännu sjöduglig. Kanske hade mannen de jagade haft så bråttom att han inte tänkt på att förstöra den. De drog ut den i vattnet och med kraftfulla och stadiga årtag förde kunskaparen ut dem i sjön.

”Vad är det för fiende vi har mot oss egentligen?” undrade Ale oroligt. ”En ondskefull magiker?”

Men kunskaparen skakade bara på huvudet till svar.

”Nej”, sade han. ”Detta är inte magiker men någonting som är minst lika farligt. Till Marks fiender hör inte bara de förbjudna magikerna utan också sådana som söker nyttja andra krafter, inte sina egna utan krafter bortom vanliga människors förmåga. Dit hör alkemister och kreatörer, de förra med insikter om mineralers och mixturers blandningar och

de senare med kunskaper om människor och djurs kött och blod.”

”Menar du att det som vi såg och det som hände i kyrkan var verk av människors händer?” utbrast Minn.

Bard dröjde ett tag med att svara.

”Det händer att de söker hjälp i sina dunkla syften”, svarade han till slut. ”Hjälp inte från vår värld utan från andra världar. De som tar detta steg går under många olika namn – åkallare, frammanare, svartpräster är några av dem – men de krafter de släpper in i vår värld brukar med ett gemensamt namn kallas demoner. Det är farliga krafter som kan ge sina herrar stor makt men till ett högt pris. De kan orsaka stor skada på sin omgivning men är svåra att kontrollera och kan även vända sig mot sina herrar. Tvivelsutan var det något sådant som hände i kyrkan.”

”Jag har sett något liknande”, viskade Minn. ”Ofta med präster inblandade.”

Bard gav henne en blick som tycktes säga att han inte var förvånad och han nickade för sig själv.

”Därav namnet svartpräster”, sade han. ”Det händer att vanliga präster söker släppa in Cindars krafter i världen i tron att det tjänar hans syften och de blir då varse att det utanför vår värld finns många andra krafter än Cindars. De flesta skräms av krafterna och upprepar aldrig mer sina försök men det finns dem som lockas av dessa och låter sig avledas. Följderna kan bli fatala. Ni kanske känner till den stora branden som ödelade Hemm för ett sekel sedan? Den sägs ha

varit en följd av svartprästers verksamhet. Det är sedan dess som magiker och demonbesvärjare är bannlysta, inte bara i Mark utan i hela Cindarell, låt vara att de ännu verkar i kungarikets utkanter. Det ingår i mitt uppdrag att slå ned på deras verksamhet och rapportera allt till hertigen.”

Minn tycktes vilja säga något men lät saken bero och behöll sina tankar för sig själv. Kunskaparen lät blicken stanna på henne ett tag men vände sig sedan mot deras mål i stället.

Framför dem tornade konturerna av en liten ö upp sig och uppdragen på stranden låg en liten roddbåt. Ön var inte mycket mer än ett litet klippskär med några enstaka träd och buskar, för liten för att tilldra sig bybors och fiskares intresse men stor nog för någon som ville dölja sig för omgivningens blickar. Bard höll in årtagen och lät båten ljudlöst glida fram mot stranden. Just då skymdes månen av ett moln och de kunde kliva i land i skydd av mörkret. Från bryggan gick en liten upptrampad stig in mot öns mitt och de följde den under tystnad. När månen åter trädde fram fann de sig stående framför en väl dold byggnad.

Det var en avlång byggnad, inte mer än ett par famnar bred och kanske dubbelt så lång. Väggarna bestod av grovhuggna stenblock som nödtorftigt sammanfogats och tätats med sand och sjögräs och taket utgjordes av flätade grenar från barrträd. Byggnaden var delvis nedgrävd i marken så att bara en halv manshöjd reste sig ovan jord och små fönstergluggar i markhöjd tjänade som enda ljusinsläpp. Runt om den växte buskar som skyddade från insyn. På det hela taget

torde byggnaden vara omöjlig att upptäcka utan att stiga i land.

Framför dem ledde en liten trappa ned till en dörr på husets kortsida. Varken ljus eller ljud nådde dem från byggnaden men något annat ställe att gömma sig på fanns inte på ön. Bard lade en pil på sin bågsträng och tecknade åt Ale att dra sitt svärd.

Men just som de förberedde sig för att storma in så hördes plötsligt ljud som av flera glas som krossas i rask följd. Innan de hann reagera slog en kraftig eldslåga ut ur fönstergluggen närmast dörren, tätt följd av en eldslåga i nästa fönster och inom kort stod hela byggnaden i lågor.

”Den galningen bränner sig inne!” utbrast Bard, rusade fram mot dörren och sparkade in den.

En tjock, oljig rök vällde ut genom dörröppningen men kunskaparen kastade sig oförväget in. Ale och Minn tvekade ett ögonblick inför att än en gång ge sig in i ett brinnande hus men tanken på det oskyldiga barn som kanske också fanns där inne fick dem att följa efter.

Byggnadens inre var ett våldsamt brinnande inferno och en obeskrivlig hetta slog emot dem. Elden hade klättrat upp längs väggarna och dess lågor slickade redan taket. När som helst kunde det rasa in så de hade inte lång tid på sig. Innanför dörren kunde de skymta nu övertända bäddar längs väggarna men de var alla tomma. Framför dem syntes kunskaparen bara som en skugga mot eldhavet och tillsammans kämpade de sig vidare inåt.

Plötsligt hördes kraftiga smällar från sidorna och splitter av glas yrde i deras väg. Ale vred hastigt på huvudet och kunde inte låta bli att skrika till. Från väggarna stirrade otaliga tomma ögon på honom och kloförsedda händer tycktes gripa efter honom. Ännu en smäll hördes och ögonparet närmast honom föll ned på golvet.

”Titta inte utan fortsätt!” skrek Minn i hans öra och han insåg nu vad det var som kantade deras väg.

Väggarna var täckta av hyllor på vilka glasburkar i olika storlekar stod. I var och en av glasburkarna vilade en kroppsdel, den ena mer bisarr än den andra, i någon slags vätska. Vilka fasansfulla ting hade egentligen skett i den här byggnaden, fjärran från omgivningens blickar? Hettan fick vätskorna att koka och smällarna och glassplittret kom sig av att burk efter burk exploderade.

Ale kämpade sig vidare men ju längre in de kom, desto varmare blev det och desto tjockare blev röken. Till slut kunde han inte längre se handen framför sig. Hur skulle han kunna hitta någon kista här inne? Hans fot stötte emot någonting hårt längs ena väggen men när han böjde sig ned för att känna efter vad det var så insåg han att det inte var en kista utan bara en låda med små glasflaskor. Som av en ingivelse tog han med sig en av flaskorna och han uppfattade hur Minn också plockade med sig någonting vid motsatta väggen. Av Bard syntes emellertid ingenting längre till.

Plötsligt hördes en kraftfull stämma från byggnadens innersida som förmådde överrösta själva eldens våldsamma raseri.

”Förlåt mig herre!” löd den. ”Jag har misslyckats! Jag har varit en ovärdig tjänare! Elden förtärde mina bröder så må nu elden förtära också mig på det att din hemlighet ska förbli förborgad! Må elden förtära mitt sista offer på det att du ska få styrka att slå ned de otrogna i din väg. Brinn, svaga kött och blod, brinn!”

Med ett brak rasade den bortre ändens tak in och tystade tvärt rösten. Framför dem syntes återigen Bards skugga, nu böjd och stapplande, som dignande under en tung börda. Det såg ut som om kunskaparen skulle falla ihop men Ale och Minn skyndade till och med gemensamma krafter hjälpte de honom ut ur den brinnande byggnaden. Hostande och flämtande släpade de sig ut genom dörren och uppför halvtrappan innan Bard inte längre orkade utan föll på knä. Med uppåtdrivande av sina sista krafter ställde han varsamt ifrån sig sin börda och lät sig sedan övermannas av medvetelslösheten. Bredvid honom låg en liten kista, svart av sot men intakt.

Minn knäböjde vid hans sida och synade hans skador. Han var illa bränd och det rykte fortfarande om hans kläder.

”Hur är det med honom?” frågade Ale.

”Han kommer att klara sig”, svarade Minn. ”Såren är bara ytliga. Frågan är hur barnet mår.”

Ale gick fram till kistan. Den här var oläst, kanske hade svartprästen lyckats låsa upp den innan kunskaparen tagit den från honom. Försiktigt öppnade han kistan, rädd för vad de skulle finna i den. Där låg mycket riktigt ett spädbarn, insvept i dyrbara linnen. Kinderna var rosenröda och på den

lilla pannan slingrade sig en lingul lock men barnet var lika livlöst som det som legat i Ales kista.

”Säg att han också bara är nedsövd”, bad Ale och till hans lättnad nickade Minn instämmande.

”Men det är tyvärr inte heller hertigens son”, sade hon. ”Det här är ett flickebarn, kanske fogdens dotter. Men det är inte det barn vi söker.”

”Men vad har de då gjort av honom?” undrade Ale uppgiven. ”Vad har du där förresten?”

Minn såg på den svarta bok som hon höll i ett fast grepp.

”Jag vet inte”, svarade hon. ”Jag fann den när jag trevade runt där inne och tog den med mig. Den måste ha tillhört svartprästerna.”

”Släng in den i elden”, bad Ale. ”Jag tycker att den ser otäck ut.”

”Vi måste väl se vad det är för bok först”, svarade Minn och öppnade den. Den föll upp på ett uppslag med alldeles svarta sidor, försedda med en silverskimrande text.

Ales motvilja mot boken kvarstod men nyfikenheten på den märkliga silvertexten tog överhanden och han kikade över axeln på Minn för att komma åt att läsa den.

”Runor”, konstaterade han. ”Samma som på altaret. Dem kan vi inte läsa.”

”Det finns vanliga bokstäver också. Se här, det ser ut som marginalanteckningar. De tycks tala om orent blod, korsväg och kött till vargar. Vad kan det betyda?”

”Var det inte silverrunor alldeles nyss? Nu ser de mer ut som guldrunor.”

Minn ryckte till och slängde sedan hastigt bort boken, som om hon hade bränt sig på den. Knappt hade den fallit till marken förrän lågor upp från sidorna och en oljig rök steg upp mot himlen, samma slags rök som från den brinnande byggnaden. Innan de hunnit blinka så återstod bara en svart askhög av boken. En kall vind svepte förbi dem, tycktes för ett ögonblick forma askan till ett skuggansikte och förde sedan med sig den ur deras åsyn.

”Vad var det där för bok?” flämtade Ale men Minn var alldeles blek och förmådde inte svara.

”Demonion”, hördes en svag röst bakom dem. ”Den förbjudna boken.”

Det var Bard. Han hade kvicknat till men var märkbart skadad.

”Låt oss lämna denna förbannade plats så fort vi kan”, fortsatte han matt. ”Låt det som hänt här dö med elden.”

Ingen sade emot honom.

En stund senare var hela sällskapet återsamlat i byn. De satt i en ring med de tre kistorna i mitten. Spädbarnen var ännu inte vakna men de sov nu en naturlig sömn, lyckligt omedvetna om det fruktansvärda öde som sällskapet räddat dem från. Bard hade återhämtat sig märkbart sedan de kommit bort från ön och han tog nu till orda med sin sedvanliga auktoritet.

”Är du säker på orden?” frågade han vänd till Minn som nickade.

”Orent blod, korsväg och kött till vargar”, upprepade hon.

”Och du hann inte se något mer?”

”Nej, bara att runorna såg ut att vara av samma slag som dem du läste på altaret.”

”Gott”, sade kunskaparen. ”Det betyder att svartprästerna verkligen haft hertigens son hos sig men att de valt att inte nyttja honom i sina ritualer.”

”Vad betyder orden?” undrade Ale.

”Att de såg honom som ett dåligt omen. Att lämna något i en korsväg är ett gammalt vidskepligt sätt att använda olycka och de hoppades väl att vargarna skulle sköta resten.”

”Orent blod då?” frågade Ale men fick bara en avvärande gest till svar.

”Jag vet inte vilka märkliga kriterier de hade för sina blodsoffer och det är heller inte intressant. Lyckligtvis finns här inga vargar längre och närmaste korsväg är bara en kort ritt härifrån. Än kan vi hinna i tid.”

”De andra barnen då?”

Det var Minn som yttrade sig. Hon hade rest sig upp och stod nu utmanande framför kunskaparen.

”Vad har du tänkt göra med dem?”

Bard mötte kallt hennes blick.

”Ingenting”, svarade han kort. ”Vårt uppdrag gäller hertigens son, inte de här barnen. De får bli kvar här, vi har ingen tid att förlora.”

”Vi kan inte bara överge dem”, sade Minn med hetta. ”Om de stannar så stannar jag också.”

Kunskaparen ryckte på axlarna.

”Gärna för mig”, sade han. ”Jag bryr mig bara om hertigens befallning.”

Men Minn tänkte uppenbarligen inte ge sig så lätt.

”Och hur har du tänkt förklara det för hertiginnan?” frågade hon. ”Jag är här på hennes befallning. Vad tror du hon säger om hon får höra att du lämnat kvar mig?”

Bard bet sig i läppen och tycktes förlora lite av sin självsäkerhet.

”De kommer att sinka oss om vi tar med dem och det kommer att ta för lång tid att återbörda dem till deras föräldrar”, försökte han. ”Du förstår väl att vi inte kan sätta andra barn före hertigens son?”

Minn framhärdat dock i sin åsikt.

”De är tre och vi är sex. Några av oss kan återbörda barnen medan resten av oss fortsätter jakten.”

”Men vi är få nog som det är redan. Det var med nöd och näppe som vi klarade av svartprästerna. Du måste förstå att vi inte kan ta en sådan risk.”

Diskussionen hade säkert kunnat pågå länge men plötsligt bröt en av ryttarna in. Det var Yxe, vars arm förbundits av Minn.

”Herre”, sade han. ”Hur mycket det än bär oss emot så är vi inte stridsdugliga längre. Det är bättre om ni fortsätter utan oss så kan vi ta hand om barnen i stället.”

Bard vände sig förvånat mot honom och kom sig först inte för att svara.

”Nåväl”, sade han till slut motvilligt. ”Återbörda barnen och möt sedan upp med resten av manskapet i Järna. Är Ers Nåd tillfreds med det arrangemanget?” tillade han ironiskt vänd till Minn.

”Nej”, svarade Minn, ”det var en sak till.”

Bard blängde ilsket på henne men Minn lät sig inte provoceras.

”Jag skulle vilja tacka dig för att du med din dödande pil hjälpte mig i kyrkan. Det kommer jag inte att glömma.”

Kunskaparen ryggade överraskat tillbaka vid Minns oväntade ord. Hennes uppriktiga min måste dock ha övertygat honom om att de var ärliga och hans bistra anletsdrag mjuknade något.

”Krigare ställer upp för varandra”, muttrade han som svar och vände sig hastigt bort.

Utan att bry sig om sina mäns förvånade miner lät han raskt dela upp packningen mellan de två grupperna. Därefter begav han sig iväg norrut tillsammans med Ale och Minn me-

dan ryttarna red österut för att hitta en bondgård där de kunde inkvartera sig och barnen. Minn såg länge efter ryttarna när de skilts åt.

”Barnen kommer att klara sig bra”, svarade Bard på hennes outtalade fråga. ”Mina män lyder befallningar, hur främmande de än må vara för dem.”

11. Tassar och skinnstövlar

“Den som jagar rovdjur får se upp så att han inte själv blir jagad.”

Gammalt jägarordspråk

Efter en knapp timmes ritt nådde de den korsväg som Bard hade talat om. Den långa natten var äntligen förbi och det hade börjat ljusna vid horisonten. Solens första strålar lyste nu upp en väderbiten milsten där fyra vägar möttes. De behövde inte kunskaparens färdigheter för att kunna konstatera att de kommit till rätt plats men också att de än en gång kommit för sent. I ett dike låg en vackert flätad korg omkullvält och runt den låg sönderslitna rester av vad som en gång varit finaste linne. Något barn syntes inte till någonstans. Synen fick Minn att förfärat ta sig för munnen och även Ale såg lite illamående ut.

”Är det...” flämtade hon men förmådde inte avsluta meningen.

Bard satt av och gick med bister uppsyn fram till korgen.

”Misströsta inte”, sade han lättat. ”Linnena bär hertigens monogram men här finns inga blodspår. Än kan vi hitta hans son i tid.”

”Vem har gjort detta?” undrade Ale och såg sig oroligt om.

”Alltför många fötter har passerat denna korsväg för att jag ska kunna uttala mig säkert därom”, svarade Bard. ”Men se här, Ale, de flesta av dem har burit mjuka skodon och här finns även spår av tvåbenta riddjur och vagnar. Här har en grupp vandrare passerat nyligen på väg tillbaka till Norra ödemarkerna.”

”Kan de ha tagit med sig barnet?” frågade Ale.

”Möjligen, och det är i så fall inga goda nyheter. Det är ett hårdfört och fåordigt nomadfolk som inte är lätta att ha att göra med. Om de fattat tycke för hertigens son, och det har de säkert gjort då deras egna barn är få och fula, så lär det inte bli lätt att få honom tillbaka. Men vad är det här för något?”

Någonting hade fångat kunskaparens fulla uppmärksamhet och han knäföll hastigt vid korgen. Med ansiktet tätt mot marken tycktes han närmast vädra efter spår.

”Det är omöjligt”, mumlade han. ”Här har ju inte funnits vargar på många år.”

”Vargar?” utbrast Minn förfärat.

”Amuletten lyser fortfarande”, inflikade Ale hastigt. ”Betyder inte det att han fortfarande lever?”

”Det kan vara så”, sade Bard tankfullt. ”Det finns historier om sådana barn som tillfångatagits levande av vargar, ja till och med uppfostrats av dem. Cindar give att det är så. Än kan vi komma i tid.”

Han återvände raskt till hästen, plockade fram ett köttstycke ur sadelväskan och matade sin falk. Därefter viskade han några ord i dess öra och skickade den västerut. Efter att ha seglat runt en stund började den skrika och flyga runt i snäva cirklar.

”Det finns verkligen vilddjur i markerna”, sade han. ”När solen går upp kommer de att söka vila men nästa natt blir de hungriga igen. Vi måste hitta deras kula innan dess!”

Bard ledde dem rakt ut i skogen där träden växte så tätt att de inte längre kunde rida utan tvingades sitta av och leda hästarna. De hade varit uppe hela natten utan sömn men ingen av dem kunde stanna nu. Träden slöt sig om dem och de tjocka trädkronorna stängde ute det mesta av solljuset. Stigen försvann snabbt bakom dem och de såg inte särskilt långt framför sig heller. Hade det inte varit för Bard så hade de sä-

kert gått vilse i den vildvuxna skogen. Men kunskaparen förde dem lika säkert som om han hade följt en utstakad väg och gång på gång uppmuntrade han dem med att spåren blev varmare.

Minn hoppades innerligt att kunskaparen hade rätt. Själv hade hon aldrig hört talas om att människobarn uppfostrats av vargar annat än i sagorna men Bard verkade säker på sin sak och vad hon än tyckte om honom så kunde hon inte betvivla hans engagemang för det förlorade barnet. Hon kände att hon fortfarande litade på kunskaparens spårarfärdigheter men varför kunde inte han lita på dem? För en stund tycktes händelserna med svartprästerna ha gjort honom mer ödmjuk men nu kändes det åter igen som om han inte sade henne hela sanningen.

Varför hade han så svårt att behandla henne med respekt? Varför denna ständiga misstro och misstänksamhet? Ale fick minsann hans uppmärksamhet ibland. Närhelst han ville dela med sig av sina färdigheter var det till Ale han vände sig, inte till henne. Var det för att hon var kvinna som han betedde sig så. Ale hade minsann aldrig gjort någon skillnad på henne och sina manliga vänner, på gott och ont. Visst var han en träbock som inte förmådde förstå hennes särskilda behov men sedan de var små hade han alltid betraktat henne som en jämlike och försvarat hennes plats bland gatupojkarna i Gylde. Det var alltid andra som hade fått henne att känna sig annorlunda, att känna sig mindre värd, aldrig Ale.

Minn suckade. Hon insåg att Ale faktiskt också sökt försvara honom där i kyrkan men att hon bara tackat Bard, inte ho-

nom. Visserligen hade hon inte glömt hans hårda ord i Serena, före deras avresa, men ju mer de upplevde i vildmarken, desto mer avlägsna och främmande kändes de nu. Hon borde kanske ge honom en chans att få förlåtelse, om nu den tanken kunde tränga in i hans tjocka skalle...

Hennes funderingar avbröts plötsligt då de sista av de solstrålar som lyste upp deras väg försvann. Mörka moln hade samlat sig ovanför dem utan att de märkt det och de hörde hur tunga vattendroppar började falla på trädens blad. Snart vräkte regnet ned över dem och Bard svor ilsket till.

”Spåren förstörs”, klagade han. ”Skynda er innan vi förlorar dem helt.”

De hastade vidare genom regnet och efter ett tag öppnade sig skogen i en liten glänta. Mitt i gläntan låg en liten timmerstuga, varifrån en inbjudande rök steg upp ur skorstenen. Bard synade marken en sista gång och skakade sedan på huvudet.

”Det är lönlöst”, sade han. ”Låt oss söka skydd och hoppas på bättre lycka efter regnet.”

Han styrde i stället stegen till timmerstugan och bultade på dess dörr. Efter en stunds väntan öppnades den av en mörkögad man med vildvuxet kolsvart skägg.

”Vad är det om?” frågade han med grötig röst.

”Vi är hertigens män och följde ett vargspår då regnet överraskade oss”, svarade Bard myndigt.

”Känner ingen hertig”, muttrade mannen och gjorde en ansats att stänga dörren men hejdade sig då han fick syn på

Ale, Minn och hästarna över kunskaparens axel. Minn kunde inte låta bli att kväva en gäspning och även Ale hade svårt att hålla ögonen öppna.

”Unga och trötta?” frågade han i stället.

”Vi har följt spåret hela natten och söker nu vila och tak över huvudet.”

Mannen tvekade men öppnade till slut dörren och släppte in dem.

”Vargar passerar ibland. Kanske kommer de till kvällen igen, kanske det ja.”

Timmerstugan bestod av ett enda skumt rum som bara lystes upp av en falnande glöd. Av den unkna och instängda lukten att döma tjänade det som lada också, även om inga djur syntes till just nu. Vid ett gistet ekbord som saknade ett ben satt en butter matrona med begynnande skäggstrån. Hon betraktade dem tyst medan hon gnagde på ett lårben.

”Gäster till kvällen”, sade mannen. ”Vargjägare.”

Kvinnan sade ingenting men nickade och slickade sig om munnen.

”Sov ni”, sade mannen och pekade åt några smutsiga halm bäddar i ett hörn. ”Vi är jägare själva. Vi kan förbereda en fälla så länge så kan ni sova i fred.”

Bäddarna såg allt annat än inbjudande ut men efter en natt utan sömn skulle till och med en stenbädd vara välkommen. Ale och Minn sträckte tacksamt ut sig på dem men Bard kunde ännu inte komma till ro.

”Jägare?” frågade han i stället skarpt. ”Vad jagar ni?”

”Det som kommer i vår väg”, svarade mannen. ”En kan inte vara så petnoga.”

”Vi behöver finna de här vargarna så tidigt som möjligt. Kan ni väcka oss före solnedgången?”

”Vi väcker er, var så säkra. Ni kommer att finna vargarna, jodå, om inte vargarna finner er först vill säga.”

Mannens ord kändes allt annat än betryggande och det blev inte lättare att somna av att kvinnan fortsatte att stirra stint på dem utan att yttra ett ord. Men till slut, reste sig mannen upp, muttrade något om varggrop och lämnade stugan tillsammans med kvinnan. Snart hördes ljudet av grävanden från baksidan.

”Jag tycker inte om dem alls” viskade Minn.

”Inte jag heller”, erkände Bard, ”men just nu har vi inte mycket att välja på. Vi har tappat spåret och behöver återhämta oss. Förhoppningsvis ser vi saker klarare när vi vaknar. Men sov längst in du, och Ale, sov du med svärdet nära dig. Jag tror inte de vågar sig på något så länge vi är fler men man vet aldrig.”

Sålunda föll de in i en orolig sömn ur vilken de ofta vaknade med ett ryck och oroligt såg sig om. Men varje gång visade det sig att stugan var tom och att de fortfarande var ensamma. Vad än det buttra värdparet hade för sig utanför så höll de sina ord och lämnade dem i fred i stugan. Så småningom vågade Ale och Bard slappna av mer och deras sömn blev allt djupare.

Minn sov till en början också lugnt men snart ansattes hon av mardrömmar. Hon såg åter den lilla flätade korgen vid korsvägen men nu rättvänd och med alla linnen på plats, så som den måste ha lämnats där av svartprästerna. När hon lyfte på filten såg hon sitt eget ansikte men utan att förvånas över det. Med ens så var det hon som låg i korgen och tittade ut på sig själv. Men det var inte längre hon som lutade sig över korgen, det var någon annan eller, rättare sagt, något annat. Ansiktet var dolt i skugga men det var något djuriskt över dragen. Något som liknade ett tryne bökade runt bland linnena och hon kunde känna den varma och fuktiga andedräkten. Hon kämpade för att fly men lemmarna lydde henne inte och hon kunde inte röra sig. Plötsligt blottades vassa, salivdrypande tänder och väldiga käkar öppnade sig och sökte sig efter hennes hals. Först då började hon skrika.

Minn satte sig käpprätt upp och tog sig om halsen. Huden var fuktig och klibbig men till hennes lättnad var det inte blod utan svett. Det hade bara varit en dröm, hon befann sig fortfarande i timmerstugan och det var mörkt och stilla runt omkring henne. Hon andades ut och skulle just till att lägga sig igen då insikten om att någonting ändå var fel slog henne med våldsamt kraft. Varför var det mörkt? Varför hade de inte väckts? Och det skri som ännu ringde i hennes öron kom inte från henne utan utifrån.

”Bard, Ale”, viskade hon. ”Vakna.”

Kunskaparen slog upp ögonen och kom omedelbart upp på fötter och även Ale reste sig snabbt. Nu hörde de skrina alla tre. Det var de ångestfyllda skrina från hästar, deras hästar. I

samma ögonblick hördes ett dovt morrande utanför dörren. Bard reagerade blixtnabbt.

”Ale, dra ditt svärd!” skrek han och kastade sig med all sin tyngd mot dörren.

Han hann knappt fram till den förrän någonting utanför försökte trycka upp den. Bard kämpade för att hålla emot men kunde inte förhindra att en smal springa förblev öppen. Genom den pressades en väldig tass med kolsvart päls och sylvassa klor och den klöste vilt efter kunskaparen. Ale stod först som förstenad och bara stirrade på den.

”Tveka inte!” skrek Bard. ”Hugg!”

Befallningen väckte Ale ur förlamningen och med båda händerna om svärdsfästet högg han till så hårt han kunde. Utanför hördes ett fasansfullt vrål varvid Bard lyckades slå igen dörren och lägga på tvärslån. Kvar på golvet låg en blodig tass, alldeles för stor för att komma från en vanlig varg. Utan att slösa någon tid sprang kunskaparen fram till ett av fönstren mot framsidan, spände sin båge och släppte iväg en pil. Ännu ett vrål hördes och sedan blev det alldeles tyst utanför. Inte ens hästarnas gnägganden hördes längre.

”Vad var det för någonting?” undrade Ale darrande.

Bard dröjde med att svara. I stället grep han tag i en eldtång, lyfte upp den avhuggna tassen och slängde den i den öppna spisen. Först när han fått fyr på elden igen och stugan fyllts av den obehagliga stanken av bränt kött tog han till orda.

”Jag vet inte”, sade han, ”men vi lämnar inte stugan förrän solen gått upp igen.”

”Hästarna då?” frågade Minn, som inte kunde glömma de stackars djurens desperata gnägganden.

”De lider inte längre”, svarade kunskaparen kort.

Resten av natten tillbringade de under största vaksamhet, Bard och Ale med vapen i hand och Minn med en fackla. Någon mer sömn var inte att tänka på för någon av dem. Men natten förblev lugn och vad det än var som hade försökt ta sig in i stugan under natten så höll det sig nu borta. Först i gryningen tog Bard åter bort tvärslån och öppnade försiktigt dörren.

Gårdsplanen såg ut som ett smärre slagfält. En av hästarna låg med benen i vädret och buken sönderriven, en annan låg stilla i pöl av blod från den egna uppslitna halsen. Den tredje syntes inte till och de kunde bara hoppas på att den lyckats fly och inte delat sina kamraters öden. Men den mest skrämmande upptäckten gjorde de på baksidan. Där, liggande med ansiktet mot marken på en nyligen uppkastad jordhög, låg den gamla matronan livlös. Hennes vänstra hand var kapad från handleden och stumpen var svårt brännskadad. Av mannen syntes ingenting till.

Ale och Minn bleknade men sade ingenting. De förstod nu mer än de ville av nattens fasansfulla händelser. Bard sade heller ingenting men grep tag i en spade som stod lutad mot väggen och drog fram en kniv ur stövelskaftet.

”Vänta på framsidan”, sade han kort.

De lydde utan några invändningar och snart nådde dem ljuden av tunga spadtag och jord som skyfflades undan. Efter halvannan timme tystnade ljuden och kort därpå kom Bard tillbaka med sammanbiten min. Spaden hade han lämnat kvar men knivbladet hade färgats rött ända upp till skaftet. Från baksidan steg en svart rök upp mot morgonhimlen och en svag lukt av bränt kött kunde anas därifrån. Kunskaparen ignorerade emellertid deras outtalade frågor och gick förbi dem utan att yttra ett ord och utan att vända sig om. Först när de lämnat stugan långt bakom sig öppnade han åter munnen.

”Jag undersökte jordhögen”, sade han kort. ”Där fanns många avgnagda djurben men tack och lov inga kvarlevor av människor. Hertigen son hörde inte till deras byten.”

”Vad... vad gjorde du med den där kvinnan.”

”Nöj dig med vetskapen om att hon aldrig mer kommer att ikläda sig sin skrämmande hamn igen.”

Efter det talade de inte mer om händelserna vid stugan.

12. Vandrarna

”Gräset dör när det blir för torrt
vinden faller den största ek
Men fåglar flyttar om vintern bort
och fiskar söker sig hem för lek
Det är därför vi inte blir kvar
det är därför vi med vädret far”

Gammalt vandrarspråk

Väl tillbaka på stigen vände Bard blicken norrut.

”De har åtminstone två dagars försprång men färdas långsamt”, sade han. Med lite tur, och tur har vi sannerligen gjort oss förtjänta av efter alla vedermödor, så hittar vi dem innan de når bergen.”

”Vilka talar du om?” frågade Ale.

”Jag talar om vandrarna, de som lyckligtvis måste ha funnit hertigens son innan de där bestarna gjorde det.”

”Jag har hört talas om dem men aldrig sett dem”, sade Minn. ”Vad för slags folk är det egentligen?”

”De är inte som vi”, svarade kunskaparen. ”Många håller dem för mer djur än människor och menar att de inte är Cindars skapelser. Men så tillber de heller inte honom utan egna påhittade naturgudar. De lever långt bortom ära och redlighet på Norra ödemarkernas kalla och blåsiga vidder men vandrar söderut under vintern med sina kriter. Även då håller de sig för sig själva och jag betvivlar att någon av dem någonsin satt sin smutsiga fot i en stad. De vandrare vi följer nu är antagligen på väg tillbaka igen.”

”Och du tror alltså att de tagit med sig barnet för att behålla det. Hur ska vi i så fall kunna få tillbaka det?”

”I första hand genom övertalning, i andra hand genom list. Pengar är de inte intresserade av och våld kommer de att bemöta med kraftfullt motstånd. Men först och främst måste vi hinna ifatt dem, i bergen är risken stor att vi förlorar dem för gott.”

Nu följde långa och tröttsamma dagar då Bard drev på dem från tidig morgon till sen kväll. Färden gick genom Marks ödsligare trakter. Inga vandringsmän mötte dem och inga gårdar eller stugor kantade deras väg. De majestätiska ekarna, så talrika i hertigdömet's södra delar, växte nu glesare och gav plats åt resliga tallar och granar i stället. Ale noterade att påfallande många av träden saknade låga grenar.

”Föda åt deras boskap”, svarade Bard då han frågade om saken.

”Äter de risiga barrkvistar?”

”Sådana herrar, sådana husdjur”, svarade kunskaparen och ryckte på axlarna. ”Inte bara vandrarna utan också deras djur skiljer sig från vad vi är vana vid.”

Orden tycktes göra Ale än mer nyfiken på att få se detta främmande folk så snart som möjligt medan Minn var fortsatt fundersam. Vad kunde egentligen få en mor att röva bort och ta sig an ett barn av ett annat folk? Hur skulle hon kunna uppfostra barnet med samma kärlek som ett barn av hennes eget folk? Hur skulle hon kunna berätta för barnet om hans eller hennes ursprung när frågorna började komma? Minn kunde helt enkelt inte förstå det och så länge hon inte gjorde det kunde hon heller inte se hur de skulle kunna förmå detta folk att återlämna barnet till dem.

Övertalning eller list hade Bard sagt men som vanligt hade han inte gått in på några detaljer. Han hade åtminstone lovat att de inte skulle bruka våld och med det fick hon nöja sig.

Hon ville inte se oskyldiga människors blod flyta, inte ens för den lille Seralds skull.

Ibland slogs hon av den hemska tanken att deras mål kanske inte helgade vilka medel som helst. Hur mycket hon än ömkade för den försvarslöse pojken så hade han bara ett liv. Hur skulle det kunna vägas mot många andra människors liv? Svartprästerna och jägarna hade visserligen dragit döden över sig av egen förskyllan men det var bara med nöd och näppe som de själva överlevt. Även om nu några av vandrarna var skyldiga till bortrövandet så fanns där säkert också många oskyldiga bland dem. Om det nu mot kunskaparens försäkran skulle gå till handgripligheter, hur många av vandrarnas liv var Seralds liv värt?

Minn suckade åt den omöjliga frågan. Serald var son till hertigen av Mark. Så lite han hade vetat om sitt öde den där första och enda gången hon såg honom i sin lilla vagga i hertigens slott i Hemm. En dag skulle han själv bli hertig, ja kanske rent av kung över hela Cindarell. Då skulle han tvingas fatta beslut om sina undersåtars liv och död, då om inte förr skulle hans händer besudlas av andras blod. Hans väg var redan utstakad och den var blodbestänkt, vare sig hon ville det eller inte.

Bard hade haft rätt i sina förutsägelser. Efter några dagars hård marsch signalerade hans falk närvaron av varelser framför dem och i skymningen kom de äntligen ifatt de gåtfulla vandrarna. Redan på långt håll såg de de fladdrande skenen från deras eldar och hörde de vemodiga sångerna på deras

främmande tungomål. Kunskaparen ledde upp dem på ett krön, varifrån de kunde blicka ned på vandrarnas läger.

Lägret var upprättat i en stor glänta. Dussintalet täckta vagnar och tält stod uppställda i en ring runt tre stora eldar och utanför vagnringen strövade stillsamma betesdjur runt fritt. Minn kunde inte påminna sig om att hon ens hört talas om något av de djur hon nu såg. Merparten utgjordes av fyrbenta djur med tjock brun päls, några med horn och andra med betar. Kring dem traskade mindre hundliknande djur med vit päls och korta uppåtböjda svansar runt. Hon tyckte sig också se en stor och alldeles vit björn som tack och lov var fastkedjad. Märkligast av dem alla var dock en grupp som hölls avskilda från de andra djuren, innanför vagnringen.

De var lika stora som hästar och deras huvuden påminde också en hel del om dem men där slutade likheterna. De här var tvåbenta och stod upp på sina kraftiga bakben. Även svansen var kraftig och tycktes hjälpa dem att hålla balansen. Frambenen var i gengäld små och klena men tassarna påminde lite om händer och några djur använde dem till att hålla i små grenar och äta av deras löv. Djuren var helt täckta av en tjock, gråvit päls.

”Vad är det för djur längst bort?” hörde hon Ale viska.

”Angyoner, eller *ang yon* på vandrarnas eget språk”, svarade Bard. ”De klarar bergig terräng bättre än vanliga hästar och brukas därför ofta som riddjur av vandrarna. Men djuren är tama och torde inte vålla oss några bekymmer, det är deras husbönder jag är mer orolig för.”

”Ska vi smyga in då?” frågade Ale.

”Bland så många djur? Omöjligt. De skulle upptäcka oss direkt och vår sak skulle bli ännu svårare. Vi måste börja med att gå in öppet och utan vapen.”

Kunskaparen hittade snabbt en rotvälta, under vilken han motvilligt lade ned sin båge. Inte heller Ale såg särskilt förtjust ut över att lämna ifrån sig sitt svärd. Därefter gick de ned mot vandrarnas läger.

De hann inte långt förrän dova morranden hördes från hunddjuren och snart rörde sig ett par facklor mot dem. I skenet av facklorna kunde de skönja två skepnader.

”*Ghak deh mohn*”, hördes en röst med ord och intonation så främmande att Minn inte kunde avgöra om det var en fråga eller en befallning.

”Vänner”, försökte Bard svara. ”Vi vill tala med er hövding.”

Skepnaderna framför dem diskuterade först sinsemellan och så nickade den ene medan den andre rusade tillbaka till lägret. Med till synes självsäkra steg klev Bard in mellan vagnarna med Ale och Minn tätt efter sig. Mannen som nickat åt dem hade redan försvunnit i skuggorna.

När de trädde in i vagnringen vändes alla blickar mot dem. Minns första reaktion var att Bard inte hade överdrivit när han kallat dem fula. De liknade dem själva men var kortare med gulblekt skinn och deras ögon, öron och näsor var små. Från topp till tå var de klädda i vad Minn först uppfattade som skinnkläder i blått, vitt och grått. När de kom närmare

såg hon emellertid att de trots kylan var lättklädda, det som hon först hade tagit för kläder var i själva verket deras tjocka skägg och hår. De betraktade dem med hopknipna ögon och likaledes hopknipna munnar som gjorde det svårt att ana sig till vad de tänkte eller ens se någon skillnad på dem. Att de var ovälkomna rådde det emellertid inga tvivel om.

Mitt i kretsen satt en åldrig man med en kvinna bredvid sig och paret tycktes åtnjuta mer vördnad än de övriga. Bard förde nu stegen mot honom och bugade sig lätt.

”Vi vill er inget ont”, sade han och gick sedan rakt på sak. ”Vi söker en liten pojke som lämnades längs er färdväg för några dagar sedan. Har ni sett honom?”

Mannen tycktes förstå frågan men också bli konfunderad av den. Han tvinnade sina yviga mustascher och såg sig om bland sina stamfränder, som för att få råd av dem. Den äldre kvinnan reste sig hastigt och drog sig tillbaka till det största av tälten medan en annan gammal kvinna reste sig upp och utmanande ställde sig framför dem.

”Vi är utsända av hertigen...” började Bard med mer myndig stämma men kvinnan avbröt honom.

”Ingen befäller över oss”, sade hon med kraftig accent. ”Gå den väg du kom ifrån.”

Kunskaparen försökte säga något mer men runt omkring dem hördes ljuden av armborst som spändes och han höll klokt nog inne med det. Utan ens några ord till farväl vände han på klacken och Ale och Minn följde honom ut ur lägret

igen. Först när de kom upp på krönet igen vände han sig åter mot lägret.

”Det var som jag fruktade”, sade han. ”Det gick inte att övertala dem så nu återstår bara list.”

”Vad var det som gick fel?” frågade Minn. ”De tog ju trots allt emot oss först.”

”Nomadernas inneboende misstänksamhet mot de bofasta men de har också något att dölja. Den äldre kvinnan lämnade samtalet så fort jag nämnde hertigens son och jag tyckte mig också höra ett barnskrik från tältet hon gick in i. De hittade honom verkligen och vill nu inte lämna honom ifrån sig.”

”Men vad kan vi göra mot så många?” undrade Ale.

”Ni ska gå in i tältet och hämta pojken”, svarade Bard lugnt.

”Vi?” utbrast de båda med en mun. ”Hur ska vi lyckas med det?”

Som svar tog Bard fram en liten försilvrad tingest ur bröstfickan. Det var en visselpipa, formad som ett huvud av ett främmande djur. Djuret liknade närmast en korsning mellan många olika djur och Minn tyckte sig ana drag såväl av hästar och oxar som av björnar och vargar i det.

”Alla nomadfolks liv kretsar kring deras djur”, sade Bard medan han betraktade visselpipan. ”Djuren är ett mått på deras status och rikedom och djuren är avgörande för deras överlevnad i ödemarkerna. Om de förlorar ett djur glömmer de allt annat i sin strävan att återfinna det. Jag kommer att

locka bort djuren från lägret och männen kommer att följa djuren. Då är vägen in till lägret öppen för er.”

”Kvinnorna och barnen då?” undrade Minn.

”De förmår inget mot en man med ett svärd”, svarade Bard och nickade uppskattande mot Ale. ”Om ni upptäcks kan han hålla dem på avstånd medan du lämnar lägret med hertigens son.”

”Men tänk om han börjar skrika och förråder Minn?” frågade Ale.

”Jag har förstått att han har sett Minn tidigare och jag är övertygad om att han kommer att förbli alldeles lugn i hennes famn.”

”Men...” försökte båda invända men tystades raskt av Bard.

”Har ni några bättre förslag?” frågade han. Det hade ingen av dem. ”Gott. Jag kommer att ta mig till andra änden av lägret och locka till mig deras riddjur. När ni ser att männen lämnar lägret är det er tur. Vi ses igen här. Hertigen och hertiginnan litar på att ni inte gör dem besvikna. Är det uppfattat?”

Det sista yttrades i en ton som inte tålde några ytterligare frågor så Ale och Minn vågade bara nicka. Utan några fler ord lämnade kunskaparen dem och försvann i vegetationen. Ale tittade skyggt mot Minn.

”Tror du att han lyckas?” frågade han.

”Jag är mer fundersam på om vi kommer att lyckas”, svarade Minn. ”Men han har väl rätt, vi har inget annat val.”

De bidade därför sin tid och höll noga uppsikt över lägret medan de väntade. Snart nog så blev det verkligen så som kunskaparen förutsett. Det började bland angyonerna, vandrarnas riddjur. Ett par av dem sträckte på sig, spetsade öronen och såg sig förvirrat om. Andra följde deras exempel och snart började några av dem att röra sig ut ur vagnringen. Hundarna upptäckte det och försökte skällande mota tillbaka dem men så började också de att bete sig förvirrat. Några sprang i cirklar medan andra satte sig att yla. Nu blev också de betande pälsdjuren oroliga och satte sig i rörelse under grymtanden och råmanden. Inom kort var hela djurbeståndet i uppror. Det var bara björnen som låg stilla och lugnt sov sig genom villervallan runt omkring sig.

Reaktionen från lägret lät inte vänta på sig. Män sprang ut med spön och tyglar och försökte lugna djuren medan kvinnorna och barnen oroligt tittade på. Skrik och rop hördes överallt och ingen verkade längre bry sig om att bevaka lägret. Bard hade haft rätt, en jätte skulle kunna lufsa in oantastad just nu.

Ale och Minn smög raskt ned mot lägret. På deras sida fanns det varken djur eller vandrare kvar och de nådde utan problem fram till vagnringen. Eldarna brann fortfarande men var övergivna och det stora tält som den gamla kvinnan försvunnit in i stod obevakat. I skydd av vagnarnas skuggor smög de fram dit och lyfte försiktigt på tältfliken.

Tältets inre lystes upp av en eldglöd i mitten som inte för-
månade skingra skuggorna längs kanterna. Röken sökte sig
uppåt, förbi uppspända linor med fisk och köttstycken som
hängde på torkning, och ut genom ett hål i taket. Utspridda
runt elden låg flera lager skinn och fällar som antagligen tjä-
nade som bäddar. I bortre änden stod ett par spjut och sköl-
dar uppställda och nedanför dem en skinntrumma och en an-
siktsmask målad i grälla färger.

Till en början verkade tältet vara tomt men så tog Ale tag i
Minns ärm och pekade på en skinnsäck som hängts upp i tält-
tak. Det var dess sakta gungande rörelser i det i övrigt stilla
tältet som fångat Ales intresse. När de närmade sig såg de att
säcken var utformad som en liten vagg och från den hördes
ett svagt snusande ljud. Kunde det vara ett litet barn som sov
i den och kunde detta barn vara hertigens son?

Ale ställde sig på trumman så att han kom åt att haka loss
skinnvaggan och Minn tog emot den i sin famn. Tyngden och
värmens från det lilla byttet kunde bara komma från ett litet
barn. Darrande av spänning gick hon fram till elden för att få
mer ljus och lyfte varsamt på fliken.

Ett litet barn låg verkligen däri men besviket konstaterade
hon att det inte var den blonda pojke de letade efter utan en
liten pojke med blåsvart hår, ett av vandrarnas barn. Trots
hennes varsamhet öppnades ögonen och kisade mot henne,
inte med rädsla utan med nyfikenhet.

Det var ett par överraskande vackra ögon, mörka och dju-
pa, och hon anade en blivande styrka och intensitet i dem.
Den hud som sett gulblek ut hos de vuxna i skymningsljuset

tedde sig hos detta barn varm och frisk i eldens sken. Att de
såg små ut berodde helt enkelt på att huden runt omkring
dem var tjock.

Med ens slog det Minn att det här barnet inte alls var fult.
När ansiktet sprack upp i ett leende blev pojken lika bedåran-
de som vilken annan pojke som helst och hon ångrade nu sitt
förhastade omdöme. Kanske var vandrarnas främmande ytt-
re helt enkelt anpassat till det hårda klimat som rådde i deras
hemtrakter? Kanske var hennes eget yttre lika främmande
för dem? Hade dessa yttre skillnader bidragit till gapet mel-
lan vandrarna och Cindarells folk? Hade de förstått varandra
bättre om de sett mer lika ut och hade deras försök att tala
med dem i så fall gått bättre? Minn undrade fortfarande vad
de hade gjort fel.

En liten knubbig hand med fem fingrar sökte sig mot hen-
nes ansikte och kände på det, som om den tyckte att det var
annorlunda men ändå bekant. För honom finns ännu inga
skillnader, bara olikheter, hann hon tänka då de plötsligt av-
bröts.

”Vad gör ni här?”

Det var den kvinna som suttit bredvid den åldrige mannen
när de första gången trädde in i lägret. Ljudlöst som en skug-
ga hade hon glidit in i tältet och stod nu mellan dem och ut-
gången. Ale tog hastigt ett steg mot henne med draget svärd.

”Rör dig inte”, sade han hotfullt. ”Minn, spring iväg så fort
du kan.”

”Det är fel barn”, försökte hon säga men hennes ord dränktes av ett kusligt skratt från kvinnan.

”Försöker du hota gamla Meng-Linn?” kraxade hon. ”Se på mig, svage yngling, se på mig och se ditt öde i mina ögon.”

Kvinnan som kallat sig Meng-Linn spärrade upp sina tidigare hopknipna ögon och pupillerna tycktes glöda i mörkret. Det var som att se en eldslåga plötsligt flamma upp ur en död askhög. Minn kände stark dragning till de intensiva ögonen men också en instinktiv rädsla och vände med möda bort ansiktet.

”Gör inte som hon säger”, förmanade hon men det var för sent, Ale stirrade redan som förhäxad in i dem.

”Ditt svärd är inte styvt”, sade hon med mörk stämma. ”Du är inte en man, du är bara en liten pojke, utan namn och utan mod.”

Ale darrade inför hennes röst och sänkte svärdet mot marken, ur stånd att röra sig eller släppa henne med blicken. Kvinnan vände sig nu mot Minn då plötsligt någon mer trädde in i tältet bakom hennes rygg.

”Stå alldeles stilla”, befallde en hård och välbekant röst. Det var Bard! ”Ett enda ord, en enda rörelse, och du kommer att genomborras av en pil. Mig kan du inte förhäxa, jag känner allt till era svartkonster.”

Meng-Linn kurade ihop sig och utstötte ett gnällande läte. Hon liknade åter den skröpliga och försvarslösa gumma som de först hade tagit henne för och Bards grepp om bågsträng-

en slappnade av för ett ögonblick. Kanske var det precis det som Meng-Linn hade hoppats på för med ett tjut vände hon sig överraskande om och kastade sig över kunskaparen. Bards bågsträng sjöng men inte ens hans pil kunde stoppa hennes plötsliga utfall. En knotig hand med spända utsträckta fingrar träffade honom i ansiktet.

Med ett vrål av smärta släppte Bard sin båge och tog sig med bägge händerna för sitt enda friska öga. Blod sipprade mellan hans fingrar.

”Mitt öga!”, skrek han och grep famlande och oseende framför sig. ”Din häxkona, du ska dö för detta!”

Men Meng-Linn hade redan sjunkit ihop framför honom. Bards rödfjädrade pil stack ut ur den gamla kvinnans axel och kunskaparen snubblade nu över henne. Liggande på marken försökte han känna sig fram till hennes hals men det var för sent. Skriken hade lockat dit flera av lägrets yngre kvinnor och beväpnade med knivar och spjut störtade de nu in i tältet.

Bard övermannades snabbt och Ale, som fortfarande tycktes påverkad av Meng-Linns häxkonster, lät sig avväpnas utan att göra motstånd. Mot Minn riktades flera vassa spjutspetsar och en av kvinnorna slet barnet från henne. Då de såg sin stamfrände och hennes ymnigt blödande sår så vidtog en uppörd diskussion på deras eget språk och de riktade hatiska blickar och hotfulla gester mot inkräktarna. Det var tydligt att den gamla kvinnan hade en hög ställning hos dem, kanske högst av alla.

Trots farans stund var det inte rädsla utan skam som uppfyllde Minn. De hade trängt in hos dem, sökt röva bort ett barn från dem och dödligt sårat en av deras äldste. Hur hade det kunnat bli så fel och hur skulle de kunna gottgöra allt detta?

”Låt mig hjälpa till”, hörde hon sig själv säga. ”Hon kommer att förblöda utan min hjälp.”

Hennes ord möttes med misstänksamma blickar men så kom ett rosslande ljud från den gamla kvinnan.

”Hon är annorlunda”, sade Meng-Linn svagt. ”Släpp fram henne.”

De misstänksamma blickarna kvarstod men spjuten sänktes och hon släpptes fram till deras fallna äldste. Hon hade trots allt haft tur, pilen hade genomborrat axeln men av allt att döma bara orsakat ett köttår. Om Minn bara kunde bryta av pilen, få ut den och förbinda såret så skulle hon kunna klara sig.

”Varmt vatten och rena lindor”, bad hon.

En vattenfylld lerskål och remsor av skinn stacks snabbt fram till henne och hon fick hjälp att vända Meng-Linn på sidan. Gumman kved till av smärta men bet ihop och lät Minn fortsätta. Minn grep nu tag i pilens bakre ände och lyckades bryta loss den. Varsamt drog hon sedan ut resten av pilen i skottets riktning, tvättade rent såret så gott hon kunde och lade ett tryckförband på det. Hon avslutade med att lägga sin hand över såret och söka koncentrera kvinnans energi dit, så som hon gjort flera gånger förr.

Var denna hennes helande förmåga också magisk eller var det någonting annat? Bröt hon med detta sitt löfte om att inte nyttja sina krafter? Det var ju trots allt inte hennes egen illusoriska kraft utan den skadades egna och högst verkliga kraft som hon använde sig av. Nåja, det fick vara som det ville med den saken. Det som skett hade skett genom deras förskyllan och hon tänkte inte sky några medel för att göra det ogjort.

När hennes hud mötte Meng-Linns kände hon en plötslig och intensiv värme under handflatan som nästan kom henne att rycka bort handen igen. Det här var mer än simpla häxkonster, de här krafterna var starkare än några andra hon känt tidigare. För sitt inre såg hon hur naturens fulla krafter flödade genom den gamla kvinnans blod, inte bara de ensaka elementen utan den fulländade kombinationen av dem. Det var som om det inte fanns någon gräns mellan henne och naturen, som om hennes själ och naturens själ var ett.

Men hon kände mer än så. Helt fritt tilläts inte denna kraft att flöda. Det fanns begränsningar, inte i kraftens källa utan i dess mynning. Det var vandrarna själva som sökte begränsa naturens krafter, som sökte balansera dem och inte nyttja för mycket av dem. Brottsstycken av vandrarnas vardag passerade, hur de brukade växter och djur för sina behov men aldrig mer än vad de absolut behövde och aldrig så att fara förelåg för deras fortbestånd. Hon såg också hur kvinnornas ansvar för familjens hushållning utsträckte sig till hela naturens hushållning och att de därmed intog den främsta ställningen hos vandrarna. Med ens förstod hon också varför de hade känt sig förolämpade när Bard framlagt deras ärende. Han hade

ignorerat deras främste, den äldsta kvinnan, och i stället vänt sig till hennes make. Vandrarna var vana vid att mötas av förakt och kunskaparens handling hade lagt ytterligare bränsle på detta brinnande hat gentemot andra folk. Om de ändå hade förstått varandra bättre, hur mycket sorg och lidande hade då inte kunnat undvikas?

Bilderna bleknade bort ur Minns inre och när hon åter tittade upp hade den gamla kvinnan hjälpts upp på fötter. Såret blödde inte längre och hon såg piggare ut än när de först hade sett henne.

”Kom”, sade hon kort och lämnade tältet till sina fränders förvåning. Minn följde med, glömsk för allt annat och utan en tanke på att hennes vänner ännu var kvar i tältet, i vandrarnas våld.

13. Månens dotter

”Vem vet vad väntar vid vandringens vägslut?”

Gammalt vandrarspråk

Meng-Linn gick bort till ett litet tält som stod för sig, drog upp tältfliken och tecknade åt henne att kliva in. Minn lydde och kom in i ett mörkt och kvavt utrymme, så lågt i tak att hon tvingades ned på huk och fyllt med en tung och kvardröjande rökelse som stack i ögonen och gjorde det svårt att andas. När hennes ögon hade vant sig vid mörkret såg hon diverse torkade växter, fjädrar och ben av små djur upphängda längs tältväggarna och själva väggarna var smyckade av enkla streckmålningar föreställandes människor, djur och växter i olika, antagligen rituella, sammanhang.

Meng-Linn satte sig mittemot henne och strödde med sin vänstra hand ut sand mellan dem. Så fort sanden kom i kontakt med marken började den glöda med ett blodrött sken som kastade kusliga skuggor över hennes ansikte. Den gamla

kvinnan sade ingenting men stirrade intensivt och begrundande på Minn, som om hon läste henne som en öppen bok.

”Jag känner starka krafter hos dig”, mumlade hon, ”starkare än jag förstår, ja till och med starkare än du själv förstår. Men varför har du kommit till oss, varför har du kommit till *Mahna*?”

Minn var osäker på om den gamla kvinnan talade till henne eller till sig själv så hon avhöll sig från att svara och lät henne fortsätta.

”Du söker efter något, du tror att du söker efter ett barn men du förstår inte att det är dig själv du söker efter.”

Minn drog hastigt efter andan och blev med ens osäker. Hur djupt in i henne såg den här kvinnan? Vilka avsikter hade hon egentligen med henne?

”Du tror att du kommer att finna dig själv när du finner barnet”, fortsatte hon, nu med viss förvåning i rösten. ”Men kanske tror du rätt.”

Nu kunde Minn inte låta bli komma med invändningar.

”Nej, det är inte sant”, sade hon. ”Det är varken för min eller föräldrarnas skull som jag söker barnet, det är för barnets egen skull. Jag kan inte överge honom i vildmarken. Så fort vi hittat honom kommer jag att återvända till klostret för att med munkarnas och nunnornas hjälp lära känna mig själv. Och jag vet att jag har krafter, det är bara det att jag inte vill använda dem.”

Meng-Linn reagerade inte på Minns utbrott utan tog fram sin högra hand och släppte ut ett antal små målade djurben över sanden.

”Också vi handlar försiktigt för att inte rubba naturens balans”, mumlade hon medan hon fördjupade sig i hur benen fallit. ”Men att inte handla får ibland större följder än att handla. Vare sig du vill det eller inte är du en del av en större väv. Vad du väljer att göra eller inte göra påverkar många fler än dig själv.”

Hennes gåtfulla ord stillade inte Minns upprördhet.

”Vad ska jag göra då?” frågade hon förtvivlat. Luften kändes tjockare nu och hon började känna sig yr.

”Det måste du själv välja. Benen råder mig bara att hjälpa dig i ditt val. Du vill alltså finna det barn som lämnades vid korsvägen?”

”Ja”, svarade Minn ivrigt. ”Finns han hos er?”

”Vi tog honom med oss, inte heller vi kunde överge honom i vildmarken trots våra onda aningar, men vi lämnade honom till en kåpklädd farare av ditt folk.”

”Har munken varit här?” utbrast Minn.

Meng-Linn granskade Minns upprörda ansikte.

”Den du kallar munken går under många namn och uppträder på många sätt. Intet ont har vederfarits vårt folk. Likväl tror du att denne farare är ondskefull?”

”Jag tror ingenting, jag vet bara att jag vill rädda det barn som förts bort.”

”Ogärna visar vi andra vägen dit men om det är den vägen du vill gå ska vi ändå hjälpa dig på den. I natt ska du få vila hos oss och när morgonen gryr ska vi visa dig till ett gammalt torn i bergen i öster. Där kommer du att finna det du söker.”

”Jag?” undrade Minn klenetroget när innebörden i kvinnans ord gick upp för henne. Det började snurra runt i hennes huvud och hon hade svårt att tänka klart. ”Mina vänner då?”

Men Meng-Linn skakade bara på huvudet.

”Du måste gå ensam. Benen förutspår att de som du kallar dina vänner förr eller senare kommer att bringa dig olycka.”

”Ale? Aldrig! Jag lämnar honom inte, i så fall stannar jag hellre kvar!”

Meng-Linn tittade länge på Minn och begrundade hennes svar.

”Vi väljer själva vårt öde”, mumlade hon, ”och kanske är det fåfängt att försöka undvika det. Om detta är ditt val ska dina vänner få följa dig men sina vapen återfår de inte förrän våra vägar skiljs åt. De har redan brukat dem mot oss en gång och få är de som lever att göra det flera gånger. Må den väg du väljer hjälpa dig att finna dig själv.”

Minn orkade bara nicka. Det kändes som om många av den mystiska vandrarkvinnans ord gått henne förbi och lämnade många frågor obesvarade men nu ville hon bara få ett slut på det hela, få komma ut i friska luften. De skulle visa henne vägen till munken och Ale och Bard skulle få följa med. Det var väl det enda som var viktigt, eller hur?

Meng-Linn reste sig nu och öppnade tältduken så att månens vita ljus och nattens friska luft kom in. En yngre kvinna med höga kindben och stolta drag som påminde om den gamla väntade utanför.

”Min dotter, Linn-Sien, kommer att vara din vägkamrat i natt och stigfinnare i morgon.”

Minn blinkade till. Dottern såg inte äldre ut än hon själv medan modern...

”Ja”, svarade Meng-Linn som om hon hade läst hennes tankar. ”Vandrarens liv är hårt och kort, vi blommar länge men vissnar sedan snabbt. Hon är äldre och jag är yngre än du tror. Men jag råder er att inte underskatta henne så som ni underskattade mig. Linn-Sien kan bli såväl en värdefull vän som en fruktansvärd fiende. Ni väljer själva. God natt, Minnea av Gylde.”

I den dimma som Minn fortfarande befann hon sig inte visste hon inte om hon hade yppat sitt namn, än mindre sin hemstad, men det intresserade henne inte längre. Hennes tankar hade nu börjat återvända till Ale och Bard. Vad hade hänt med dem sedan hon lämnat dem? Hade Meng-Linn

verkligen hotat att döda dem för att ha dragit vapen mot hennes folk? Med ens blev hon väldigt orolig.

”Var är mina vänner?” frågade hon. ”Vad har ni gjort med dem?”

”De är väl omhändertagna”, svarade Linn-Sien med en märklig, melodisk accent. ”Du kommer att få träffa dem.”

Med lätta steg ledde hon Minn till ett välbevakat tält och öppnade tältduken för henne.

”Kalla bara på mig om ni saknar något”, sade hon och försvann sedan tyst i mörkret.

Minn klev hastigt in i tältet och såg sig om. Den förste hon såg var Bard. Han satt på huk framför en eld och baddade med bister min sitt öga. Men kunskaparen intresserade henne inte utan hon lät snabbt blicken gå vidare tills den stannade i ett hörn längst in. Där satt Ale och petade håglöst i en träskål fylld med varm soppa.

Minn gjorde en ansats att rusa fram men hejdade sig i sista stund.

”Hur är det fatt?” frågade hon med ett tonfall som hon hoppades inte lät alltför oroligt.

Ale vände sig frånvarande mot henne och återgick sedan till sin måltid.

”Varför har jag inget namn?” frågade han ut i tomma luften. ”Sartor hävdade samma sak. Jag är inte en man, jag är inte Ale, jag är ingenting.”

”Åh Ale”, utbrast Minn. ”Du är fortfarande påverkad av hennes häxkonster. Hennes ord betyder ingenting, hon försökte bara slå ned på dig med de ord hon visste skulle göra mest ont.”

Men Ale tog ingen notis om Minn utan fortsatte bara sitt beklagande mumlande.

”Sluta tänka på det. Du måste vila. I morgon kommer vi att lämna lägret och då kommer allt att bli bra igen.”

Hon tog ifrån honom den knappt rörda maten och tvingade ned honom på en filt. Ale gjorde inget motstånd utan lät sig bäddas ned. Redan innan han lagt sig till rätta hade han slutit ögonen och snart sov han en lugn och djup sömn.

Meng-Linn hade verkligen hittat Ales allra svagaste sidor. Minn om någon visste hur väl han ville växa upp och bli mer än bara pojken Ale. Visst hade hon också ambitioner men hon hade ändå förlikat sig med sig själv och försökt göra det bästa av sina förutsättningar. Han däremot hade redan som liten låtsats vara någon annan, som om han velat lämna Ale med alla sina svagheter och tillkortakommanden bakom sig. Men häxan hade fått honom att tro att han varken hade framtid eller förflutet, att han var just ingenting. Undra på att den stackaren var så förvirrad och håglös.

Vad var det han hade sagt om Sartor? Att han också hävdade att Ale inte var hans riktiga namn? Han måste ha syftat på att deras forne fiende inte lyckades använda Ales namn till att fånga honom i sin ondskefulla stav. Då hade hon försökt lugna Ale genom att peka på andra förklaringar men innerst

inne hade hon inte varit övertygad. Ales härkomst var lika dunkel som hennes egen. Om han inte var den han trodde, kunde hon själv vara någon annan än den trodde...?

Hennes funderingar avbröts av Bards vassa röst.

”Sa du att vi kommer att lämna lägret i morgon?”

”Mer än så”, svarade hon utan att vända blicken från Ale. ”De kommer att visa oss vägen till ett gränstorn bland bergen.”

”Gränstorn minsann?” sade han och hon hörde hur kunska-paren gned sin orakade haka. ”Och hur kommer det sig att de skadade både mig och Ale men visade dig en sådan välvilja?”

Hans misstänksamma tonfall återuppväckte all Minns ovilja mot deras påtvingade uppdrag och sällskap och hon vände sig mot honom med flammande ansikte.

”Kanske för att jag använde huvudet och inte for fram som en blind och galen tjur”, utbrast hon indignerat.

”Kanske och kanske inte”, mumlade Bard för sig själv. ”Det får väl framtiden utvisa.”

”Är det tacken för att jag räddat er? Bara för att du själv behåller dina hemligheter för dig själv så betyder inte det att alla andra har hemligheter. Vad vet du egentligen om den här munken som du vägrar berätta?”

”Om du inte redan vet det så blir du snart varse det. De kommer att visa oss vägen dit så därför bör vi alla vila och återhämta oss. Det sa du ju själv.”

Med de orden lade han sig ned, gav Minn ett överlägset leende och vände henne ryggen. Minn knöt darrande nävarna och ångrade för ett ögonblick att hon inte låtit vandrarna göra vad de ville med kunskaparen. Men något sådant kunde hon inte göra och det visste han mycket väl. Dessutom behövde de honom för att hitta Serald. Men när uppdraget väl var slutfört så skulle hon aldrig mer vilja se honom. Aldrig!

De väcktes tidigt av Linn-Sien. Morgondimman låg ännu tät när hon ledde ut dem ut ur det sovande lägret.

”Det är för er egen skull”, förklarade hon viskande. ”Många vill se er döda för det ni gjorde mot vår vägviserska.”

”Vår utrustning?” frågade Bard buttert.

”Den ligger kvar där ni lämnade den. Vi ville inte röra den eftersom er befjädrade vän nekade oss det.”

Den vän hon talade om var Bards falk, som hade slagit sig till ro på kunskaparens ryggsäck och vaksamt betraktade dem när de närmade sig. Bard tog leende upp den på sin arm, klappade den kärleksfullt över ryggen medan han viskade några ord i dess öra och lät den sedan flyga iväg. Befriad från sin plikt höjde den sig högt över dem, svävade på den uppvärmda morgonluften och vände sig sedan sydöst mot den uppåtgående solen. Bard såg efter den ett tag och vände sig sedan mot Linn-Sien.

”Våra vapen då, vandrarkona?”

Linn-Sien mötte hans blick utan att röra en min.

”Mitt namn är Linn-Sien men det namnet låter jag dig inte ta i din mun”, svarade hon kallt. ”För dig är jag endast Stigfinnaren och era vapen återfår ni inte förrän våra vägar skiljs åt. Är det uppfattat?”

Trots att hon var säkert tre huvuden kortare än Bard utstrålade hon mod och styrka som få och kunskaparen vände sig muttrande bort. Ale däremot, som tycktes ha återhämtat sig från gårdagens händelser, lät blicken dröja kvar på henne, lite väl länge enligt Minns smak.

Linn-Siens tal och sätt tydde på en mogen ålder men dragen var ungdomliga. Den släta hyn och lilla näsan påminde mer om en ung flickas medan hennes smala mörka ögon och mjuka smidiga rörelser förde tankarna till ett kattdjur. Minn kände sig stor och klumpig i jämförelse. De blå och grå hårslingorna var kortklippta och omsorgsfullt instoppade under hennes pälsmössa. På kroppen bar hon en slags tunika i ett grått skinn med svarta fläckar som bara förstärkte likheten med ett kattdjur. Trots kylan var armar och ben bara och det var särskilt på de sistnämnda som hon tyckte att Ales blick dröjde. Där var en till som inte längre tyckte att vandrarna var fula, konstaterade hon harmset.

Stigfinnaren axlade själv en ryggsäck, ur vilken Bards båge och Ales svärd stack upp. Dessutom bar hon en egen kortbåge över axeln, en dolk nedstoppad i skinnstöveln samt en midjeväska i vilken hon förvarade vassa stjärnformade metallskivor. Hon gjorde inga försök att dölja sina vapen utan föreföll tvärtom vilja att de skulle se hur välbeväpnad hon var. Sålunda ledde hon dem österut, rakt genom skogen.

Det visade sig snabbt att terräng inte utgjorde något hinder för vandrarnas folk och de hade svårt att hålla jämna steg med sin stigfinnare. Den väg Linn-Sien valde förde huvudsakligen österut men ibland vek hon av kursen. I början syntes det dem oförklarligt men varje gång visade det sig att hon i själva verket ledde dem till de lättaste övergångarna över skummande vårflooder eller runt de mest svärgenomträngliga sankmarkerna.

Färden gick mestadels under tystnad men en gång hörde Minn hur Ale frågade Linn-Sien om hennes namn.

”Det betyder månens dotter på vårt språk”, svarade hon. ”Månen syftar såväl på min mor, vars namn Meng-Linn ungefär betyder kraft från månen, som på att vi ser månen och stjärnorna som våra beskyddare. Medan solen lämnar oss på natten så stannar månen och stjärnorna alltid kvar och vakar över oss. Stjärnorna är ljusen efter våra förfäder medan månen är allas vår moder som har skapat oss och som vi alla ska återvända till när vår vandring är slut.”

”Tror ni inte på Cindar då?” undrade Ale troskyldigt.

”Vem som har skapat den värld vi vandrar genom är oss likgiltigt”, svarade hon. ”Men att omforma den genom att bryta sten och fälla träd är oss lika främmande som att döda för nöjes skull. Vi vet att vi bara har världen till låns under vårt korta liv och försöker därför, precis som månens och stjärnornas ljus, passera så försiktigt som möjligt utan att göra skada.”

”Det är inte vad jag har hört”, sade Ale oförsiktigt.

”Så vad har du hört då?” frågade Linn-Sien allvarligt. ”Att vi är vilda och barbariska? Att vi dräper män, våldtar kvinnor och rövar bort barn?”

Då Ale inte förmådde svara fortsatte hon.

”Det är inte vi som driver upp växter för fägnad eller jagar djur för nöje. Det är inte vi som sätter ut barn trots att det finns dem som inga kan få. Det är inte vi som ser kvinnor som egendom och som kan gå över andra mäns döda kroppar för att få dem. Men det är vi som vandrar vidare och det är därför vi som lätt får skulden. Ja, vi kan slåss hårt och skoningslöst men det är i försvar, det är ni som först lyfter svärdet eller avfyrar den första pilen.”

Ale tittade skamset ned i marken vid hennes ord. Vad kunde han väl svara på dem?

”Jag ber om ursäkt”, sade han till slut. ”Jag är ledsen att jag höjde svärdet mot er, Linn-Sien, Månens dotter. Jag visste inte bättre.”

”Vad hjälper väl en ensam ursäkt när du inte har ditt folk bakom dig?” suckade Linn-Sien. ”Men jag godtar din ursäkt, Alemon...? Säg mig, vad betyder ditt namn?”

”Mitt namn?” frågade Ale och ryckte till. ”Det betyder ingenting.”

”Allting har en betydelse. Du har kanske bara inte funnit din betydelse ännu.”

På det hade Ale inget svar och han sade ingenting mer den dagen.

När solen gick ned gjorde deras stigfinnare halt. Hon hade fört upp dem på en kulle med god utsikt åt alla håll. Bakom dem sträckte sig Marks ändlösa skogar men vid horisonten framför dem tornade Östbergens toppar upp sig.

”I morgon når vi bergen”, sade hon medan hon flinkt gjorde upp en eld. ”Där finns det en väg som leder till det torn och den person ni söker.”

”Tack, jag känner redan till trakten”, avbröt Bard surt. ”Det finns flera övergivna gränstorn där från den tid då Östbergen utgjorde hertigdömet Marks östra gräns.”

”Varför valde du då omvägen via vårt läger?” genmälde Linn-Sien men kunskaparen svarade inte utan satte sig demonstrativt med ryggen mot henne.

Linn-Sien delade ut råa rödkryddade kött- och grönsaksstycken och hällde upp någonting som mest påminde om sur mjölk och luktade än värre. Själv hävde hon upp sig i ett ensamt träd och lade sig till rätta i en grenklyka, där hon avnjöt sin måltid i lugn och ro medan hon betraktade den uppstigande månen.

”Ät upp och drick ur”, manade hon utan att se åt deras håll, som om hon sett deras ansatser att steka maten över elden och hälla ut mjölken utanför lägret. ”Era smaksinnen är kanske inte vana vid vårt folks mat men att döma av hur långsamt ni vandrar behöver era kroppar den. Och vad dig beträffar, min gode kunskapare, så råder jag dig att inte försöka någonting när jag sover. Min sömn är mycket lätt.”

”Hur skulle jag ens kunna veta när du sover?” muttrade Bard. ”Jag ser ju inte om dina ögon är öppna eller slutna.”

”Jag varnar dig”, sade hon hotfullt. ”Min mor har lovat att ni inte ska skadas men jag har inte gett något sådant löfte.”

Med de orden slöt hon sina ögon och låg sedan orörlig med knappt märkbara andetag. Kunskaparen vände vresigt ryggen åt dem allesamman och yttrade inte mer den natten. Inte ens hans falk tycktes längre fördra sin herres sällskap, den hade i alla fall inte syntts till på länge. I den tryckta stämning som följde utbytte inte heller Ale eller Minn några ord och de petade i sig maten under tystnad.

Men hur främmande vandrarnas kost än var så övervann hungern till slut allt motstånd och de åt sig mätta på den. Natten förflöt sedan lugnt under månens vakande sken och de vaknade pigga och utvilade till en ny dag.

Det tog dem inte många timmar förrän skogen öppnade sig och de vidsträckta Östbergen reste sig framför dem. Till synes utan slut sträckte de sig från norr till söder och skilde effektivt hertigdömet västra delar från de östra.

”Måste vi över de här bergen?” frågade Ale, överväldigad av uppgiften.

”Nej”, svarade Linn-Sien och pekade på en slingrig stig längs bergens fot. ”Den här stigen ger sig inte upp i bergen och det behöver inte ni heller. Norrut leder den så småningom till våra marker men ett par timmar söderut finner ni det torn ni söker.”

”Vad vet du om munken?” frågade Minn.

”Inte mycket”, svarade Linn-Sien. ”Den du kallar munken kommer i skymningen, talar bara med de äldste och försvinner i gryningen. Tornet känner vi till men ingen av oss beträdder det. Jag kan därför inte hjälpa er mer och våra vägar måste nu skiljas åt.”

”Kommer vi att se dig igen?” undslapp det Ale och Minn undrade irriterat vad han menade med det. Hans fråga fick stigfinnaren att le för första gången.

”Vem vet?” svarade hon gåtfullt. ”Vem vet vad väntar vid vandringens vägslut? Så lyder ett gammalt talesätt hos oss. Farväl, Alemon och Minnea, må er vandring bli lång på det att vi ska ses igen.”

Ale och Minn tackade henne för hennes ord och hjälp då Bard avbröt dem.

”Våra vapen då?” frågade han skarpt.

Utan att bevärdiga kunskaparen en blick tog hon fram Ales svärd och kunskaparens båge och lade dem på marken.

”Och pilarna? Om så mycket som en pil fattas ska du få betala för det.”

”Vad ni än tror om oss så är vi inga tjuvar”, svarade hon och tog ut en bunt pilar ur sin ryggsäck. ”Men jag vill heller inte ha någon av dina pilar i ryggen”, fortsatte hon. Varenda pil hade knäckts på mitten.

”Du har förstört dem allesamman!” utbrast Bard.

”Nej, jag sparade en”, svarade Linn-Sien och tog fram en av kunskaparens pilar ur sitt koger. ”Den här tar jag som betalning för mina tjänster. Om våra vägar någonsin korsas igen så kommer du att återfå den i din hals. Är det uppfattat?”

Bard gav henne en blick som kunde döda men den bekom henne inte. Utan några fler ord lämnade hon dem och inom kort uppslukades hon av skogen.

”Fördömda vandrarpack”, svor kunskaparen för sig själv. ”Vi får väl se vem som skjuter längst om vi ses igen.”

”De visade oss i alla fall vägen”, invände Minn.

”Det återstår att se om de är lika lögnaktiga som tjuvaktiga. Tornet finns verkligen men om munken finns däri är en annan fråga. Vi har ingen tid att förlora.”

”Jag har hört det några gånger förut”, muttrade Minn.

14. Elementens härskare

”I tidernas gryning var Cindar. Han såg sig om men intet fanns att se. Ej fanns världen, blott fanns mörker. Cindar höjde då ett finger och skapade ljus. Han såg sig om men ännu fanns intet att se. Cindar höjde då ett andra finger och skapade luft över sig. Han såg sig om men var inte tillfreds. Cindar höjde då ett tredje finger och skapade vatten under sig. Han såg sig om men var inte tillfreds. Cindar höjde då ett fjärde finger och skapade jord mellan luft och vatten. Han såg sig om men var inte tillfreds. Cindar höjde då ett femte finger och skapade eld på jorden. Kölden gömde han dock. Cindar såg sig om och var tillfreds.”

Cindars Ord, kap 1, tal 1

De följde den slingriga stigen söderut. Det såg ut att ha varit en större väg en gång i tiden, upptrampad av många fötter och hovar, men nu hade naturen återtagit stora delar av den. Marken på ömse sidor om stigen var ännu platt men täckt av gräs och små buskar och på flera ställen tvingades de gå runt nedfallna stenblock och bortsköljda delar.

”Används inte den här vägen längre?” frågade Ale.

”En gång i tiden var detta en viktig väg längs Marks östgräns”, svarade Bard. ”Efter de första svartfolkskrigen lät hertigarna uppföra gränstorn i bergen som skydd mot svartfolken och vägen brukades då flitigt för truppförflyttningar mellan dem.”

”Hur kan torn stoppa svartfolk?”

”Inga befästningsverk, inte ens murar, stoppar i sig svartfolk. Det är för att tjäna som stödjepunkter som de uppförts. Från tornen kan soldater göra utfall mot fiender och sedan dra sig tillbaka i skydd. De kan också utnyttjas för vårdkasar för att varna de andra tornen eller kalla på hjälp. Fienderna kan visserligen kringgå tornen men då kommer de att ha dem i ryggen.”

”Och då kommer deras reträtt att skäras av?” undrade Ale, som mindes dvärgen Orims ord om vikten av att förfölja och nedgöra fiender.

Bard höjde på ett ögonbryn.

”Du har visst tillägnat dig mer än bara svärdsfärdigheter”, sade han. ”Det är bra, vi kommer att behöva uppbåda alla våra förmågor när vi kommer fram till tornet.”

”Hur hade du egentligen tänkt att vi ska gå till väga?” frågade Minn sarkastiskt. ”Smyga in och befria barnet genom vapenhot igen?”

”Den planen hade fungerat om ni hade åttlytt min befallning och inte låtit den där häxan utnyttja sina konster.”

”Genom att döda henne?”

”Om nödvändigt, ja, men ni skulle åtminstone ha hotat att göra det. Det sägs att magiker inte kan använda sina krafter med ett svärd mot sin hals men om det beror på svärdet i sig eller hotet mot deras liv ska jag låta vara osagt. Vi får inte tveka den här gången.”

Ale kramade oroligt svärdsfästet.

”Har vi med en magiker att göra?”

”Med tanke på det vi sett och hört är det sannolikt. Men också magiker består av kött och blod, också magiker kan dödas. Tänk på det, båda två.”

Kunskaparens ord tycktes beröra Minn illa. Syftade han på munkens krafter eller på hennes krafter? Var orden riktade till henne eller... mot henne? Det tycktes Ale som om Bard hyste misstankar mot Minn. Men hon ville väl befria barnet lika mycket som någon annan, eller hur? Det fanns hur som helst inte längre tid till några frågor ty när de kom runt en krök så fick de äntligen syn på sitt hägrande mål.

Vad som var några timmars väg för vandrarna hade tagit dem nästan halva dagen men nu reste sig ett av Östbergens många gränstorn en bit framför dem. Det var ett runt och högt torn med en bas av grovhuggen gråsten och murar av bränt tegel. Högst upp öppnade sig små gluggar ut åt alla håll likt spanande ögon. Med sin placering längst ut på en utlöpare ett tjugotal steg ovanför stigen hade tornet god utsikt, både mot bergen och i stigens båda riktningar, och det torde vara lätt att försvara också med en liten styrka.

”Ta fram amuletten”, beordrade Bard.

Ale lydde och de såg alla hur dess blå sken var starkare än någonsin tidigare. Bard nickade belåtet.

”Det har varit en lång jakt men nu går den äntligen mot sitt slut.”

”Men hur ska vi kunna smyga in dit?” viskade Ale. Trots avståndet vågade han inte höja rösten. ”I skydd av mörkret?”

”Vår motståndare ser bättre i mörkret än vi så det skulle inte tjäna något till”, svarade Bard utan att gå in på hur han kunde veta det. ”Men inte ens han kan se i mer än en riktning och det ska vi utnyttja. Låt oss komma så nära att vi kan höra vad som pågår i tornet utan att själva synas.”

De lämnade sin packning och kröp försiktigt framåt i skydd av klippskrevor och buskar, Bard först och Ale och Minn därefter. Samma hinder som tidigare saktat ned deras färd skyddade dem nu från att upptäckas från tornet och de nådde nästan fram till dess fot innan kunskaparen höjde handen och

stannade upp. Där låg de nu och väntade, obekvämt hopkrupna i vad som kändes som en evighet.

Plötsligt nådde dem från tornet det ljud som Bard måste ha väntat på. Det var ljudet av ett barn som skrek, först försiktigt som under ett långsamt uppvaknande och sedan kraftigare efter mat eller tröst eller båda.

”Det är Serald”, viskade Minn. ”Jag är säker på det.”

Bard tecknade åt dem att vara beredda och så fort skriket upphörde kastade han sig upp och rusade mot porten med Ale och Minn tätt efter sig. Det var en rostig järnport utan handtag men med ett stort nyckelhål som gapade mot dem. Kunskaparen tog fram sin kniv ur stövelskaftet.

”De trodde att de kunde avväpna mig genom att ta mina pilar”, skrockade han, ”men så lätt vingklipper man inte hertigens främste kunskapare.”

Det tog honom inte lång tid att lirka upp låset och med ett gnisslande ljud svängde porten upp. Bakom den dolde sig ett enda stort och fönsterlöst rum som fyllde upp hela bottenplanet. De innerväggar som en gång funnits hade rasat in men ytterväggarna stod ännu stadiga. Ljuset från portöppningen förmådde inte riktigt skingra skuggorna längst in men de kunde ändå skymta en pelare i sten i mitten och en trappa längs bortre väggen. Mitt på pelaren, ungefär i ansiktshöjd, öppnade sig ett hål som avslöjade ett ihåligt inre. Förutom det var rummet tomt och en tung tystnad och stillhet rådde härinne. Ändå kändes det som om någon betraktade dem.

”Vår ankomst kommer inte att förbli hemlig länge till”, viskade Bard. ”Uppmärksamhet och snabbhet är våra främsta vapen nu. Vad som än händer så får vi inte låta oss avledas, vi måste överraska honom och inte tvärtom.”

Med de orden klev han resolut in i rummet och tog sikte på trappan. Men knappt hade han satt sin fot i tornet förrän någonting överraskande verkligen hände. Det började som ett svagt ljus, inte större än ett nålshuvud. Men det var inte en lågas fladdrande och tvekande sken utan ett klart och stadigt ljus och det kom från pelaren i rummets mitt, från dess gapande hål. Ljuset växte snabbt i både storlek och styrka och det förut så mörka tornrummet badade med ens i ett bländande sken.

Ale blundade och försökte täcka ögonen med handen men det intensiva ljuset kunde inte utestängas. Svarta fläckar dansade för hans inre och trots ljuset fick han känslan av att han inte längre kunde se, som om han blivit blind. Han stannade upp och hörde också hur Minns steg upphörde bredvid honom. Men innan han hann säga något grep någon hårdhänt tag i hans arm.

”Jag har klarat mig utan ögon förr”, hördes Bards röst. ”Trappan finns framför oss. Vår enda väg leder uppåt.”

Han drog dem bort mot trappan och fumlande och snubblande klev de upp för den. Till en början kände Ale faktiskt hur ljuset blev svagare och när de nådde slutet på trappan så var det som om smärtan i ögonen lämnade honom och han vågade åter öppna ögonen. Ljuset var verkligen borta och

han blinkade flera gånger för att försöka vänja sig vid mörkret igen.

Men hur mycket han än försökte så kunde han inte urskilja någonting framför sig, inga skuggor, inga konturer, ingenting. Bara ett kompakt och ogenomträngligt mörker. Med ens grep honom åter en skräck men utan att han den här gången visste var den kom ifrån. Det var som om mörkret pressade på honom från alla håll och sökte uppsluka honom. Än en gång kände han att han bara ville fly från allting, så långt bort han bara kunde komma, och bredvid sig kände han hur Bard också stannade upp och såg sig om.

”Vid alla demoner”, utbrast kunskaparen och Ale förstod genast vad som hade orsakat hans häpnad.

Trapphuset bakom dem var fullt av ljus, ett ljus som tycktes emanera från ett knytnävsstort klot som hotfullt svävade mot dem. Trots det var tornrummet framför dem fortfarande mörkt, som om ljuset inte förmådde tränga bort det, och det var som om en mörk skugga lösgjorde sig ur det. Mitt emellan detta obevekliga ljus och detta lika obevekliga mörker stod de nu. Upplevelsen varade bara ett ögonblick, sedan försvann plötsligt alla synupplevelser och de lämnades kvar i mörker, inte det tidigare så totala mörkret utan ett dunkel som svagt lystes upp av osynliga sprickor i väggarna och svagt ljus nedifrån. Av det ljusklot och den mörka skugga han trodde sig ha sett syntes inte längre någonting till. Hade han bara inbillat sig? Det kändes som en otäck men avlägsen dröm nu.

”Vi får inte dröja”, röt Bard. ”Här är ond magi i görningen men vi måste fortsätta. Vänder vi nu så är allt förlorat.”

Han grep på nytt tag i dem och förde dem rakt genom rummet. Ale kände hur han svepte förbi ett föremål i mörkret och sträckte ut handen mot det. Det kändes som en stenpelare, kanske av samma slag som den i rummet under dem. Bard måste ha gissat att rummen såg likadana ut och därför sökt sig mot den bortre änden i hopp om att där finna en trappa. Kunskaparens hopp infriades och Ale fann sig snart fösas vidare uppåt i det skrämmande tornet. Först vid trappans slut stannade de och hämtade andan.

Från Bard hördes nu ljudet av ett elddon och till Ales lättnad lystes rummet upp av en lyktas milda och välkomnande sken. När skuggorna skingrats framträdde ett rum som liknade de föregående med en ihålig stenpelare i mitten och en trappa i bortre änden. Kunskaparen avvaktade med att träda in och svängde i stället lyktan fram och tillbaka medan han noga granskade rummet. Det var uppenbart att han väntade sig fler faror och att han inte tänkte låta sig överraskas igen.

Men kunskaparens försiktighet var förgäves. Till en början hade ljudet av den svängande lyktan varit det enda som uppfyllt rummet. Emellertid var det som om ljudet fortplantade sig genom rummet och återvände till dem, starkare och kraftigare. Ljudet övergick till ett vinande och piskande läte och kring pelaren i mitten började nu damm och grus att röras upp. Ovanför piedestalen formades en virvel av människohöjd och innan de hann reagera för den ut mot dem.

Det kändes som om en kraftig vindstöt svepte förbi dem och lyktans låga slocknade tvärt, som om den hade blåsts ut av en osynlig mun. Ögonblicket därefter hördes ljudet av en kropp som tumlade nedför trappan.

”Fortsätt”, hördes Bard stöna. Alldeles nyss hade han stått bredvid Ale men nu kom rösten nedifrån trappan. ”Sprid ut er och fortsätt. Vår enda chans är att nå magikern.”

Ale hörde hur Minn rusade framåt längs rummets vänstra vägg och följde därför själv den högra väggen. Bakom sig hörde han hur vinden åter växte i styrka. När han nådde trappan hörde han hur Minn med ett rop föll till golvet bakom honom. För ett ögonblick slets han mellan sin vilja att hjälpa henne och sin fruktan för den osynliga virvelvinden men när han hörde hur den närmade sig honom insåg han att det inte fanns någon återvändo. Den enda vägen bort från den ledde uppåt och den vägen tog han nu i stora kliv.

Bortom trappan öppnade sig ännu ett rum och till Ales lättnad var det här svagt upplyst av små skottgluggar längs väggarna. Som väntat fanns här ännu en pelare och trappa men inga tecken på vilken okänd fara som väntade. Med vinden vinande genom trapphuset bakom honom kastade han sig huvudlöst ut i rummet, fast besluten att inte stanna vad som än hände.

Hans föresatser tjänade dock ingenting till. Knappt hade han hunnit fram till pelaren förrän golvet plötsligt öppnade sig framför honom och han vräktes tillbaka av någonting stort och kraftfullt som slog upp ur det. En hiskelig varelse tornade upp sig framför honom. Den hade huvud, armar och

ben som en människa men där upphörde alla likheter. Den gråbruna huden var skrovlig och full av sprickor, ögonen och munnen var bara gapande hål och de händer som sträcktes mot honom såg ut som två väldiga tänger. Det var som att se ett stort klippblock plötsligt få liv. Med ett ljud som av malande kvarnstenar och steg så tunga att golvet skakade under honom närmade den sig.

Ale satte sig upp och höjde sin sköld som skydd. Ett tungt slag träffade den som fick Ale att skaka i hela kroppen, som om han hade befunnit sig i en kyrkklocka. Omtöcknat varsnade han hur flisor flög genom rummet och när han tittade upp såg han att han bara höll i ett handtag. Resten av skölden hade splittrats av varelsens tunga slag och den höjde nu åter sin väldiga näve.

”Ducka!” hörde han plötsligt Minns röst bakom sig.

För vimmelkantig för att tänka så gjorde han som hon sa, trots den överhängande faran. Den kraftiga vinden for förbi över hans huvud och från varelsen hördes ett utdraget mullrande läte. Med ens började sand och grus att virvla runt i rummet och Ale tvingades att sluta ögonen för att skydda dem. Hårda stenar slog i Ales huvud och vassa gruskorn rispade upp hans ansikte. För en lång stund kunde han inte göra mer än att sitta hopkrupen med händerna över huvudet och vänta ut den märkliga sandstorm som uppstått ur intet.

Plötsligt upphörde allt och det blev alldeles stilla runt omkring honom. Ale tittade upp och såg förvånat att rummet nu var fullt av finfördelad sand. Den fruktansvärda stenvarelsen var borta och vinden blåste inte längre.

”Vad hände?” undrade han förvirrat.

”Jag tror att det var inkarnationer av elementen”, svarade Minn bakom honom. ”Det är samma magi som Elrind en gång lärde mig, krafter från elementen som någon uppåddar mot oss.”

Ale förstod inte alls vad Minn menade men hon fortsatte upphetsat utan att invänta något svar.

”Inser du inte vad det betyder? Här finns någon med krafter som kanske är större än dem själve Elrind hade. Det är ju fantastiskt.”

”De kunde ju ha dödat oss”, svarade Ale, som inte alls kunde förstå vad som var så fantastiskt med det. ”Varför gjorde de inte det förresten?”

”Jag tror att de förgjorde varandra. Först mötte vi ljus och mörker, sedan mötte vi luft och jord. Det verkar som om deras krafter motverkar varandra.”

”Och hur kan du veta så mycket om detta?” hördes Bards röst. Han var mörbultad och blåslagen men inte värre än att han kunnat ta sig upp för trappan till dem och han såg nu mycket misstänksamt på Minn.

”Jag har läst om elementens krafter i en bok, om du nu förstår sådant”, snäste Minn tillbaka.

”Det är sant”, skyndade sig Ale att säga till hennes försvar. Han mindes nu den bok med samma titel som han hittat i det mystiska Andarnas hemvist under deras äventyr med Elrind och Legim för länge sedan. ”Det var jag själv som hittade boken.”

”Må så vara”, svarade kunskaparen utan någon större övertygelse. ”Då kanske fröken kan berätta vad som väntar oss och hur vi kan bekämpa det så att vi slipper överraskas mer.”

Minn funderade ett tag.

”Eld, vatten och köld har vi inte mött ännu”, svarade hon. ”Men jag vet inte om de också motverkar varandra, det är bara som jag tror.”

”Det lär vi snart bli varse i så fall”, sade Bard och med bestämda steg klev han genom rummet och upp för nästa trappa.

Det följande tornrummet såg ut som alla de föregående och den här gången bemödade sig inte Bard med att stanna.

”Så visa dig då”, väste han hotfullt och klev ut i rummet.

Den här gången kom det ut vatten från pelarens hål. Först var det bara en svag rännil men den växte sig snabbt kraftigare och tycktes på sin väg mot golvet anta olika former. Från mynningen spred sig först tunna och fina strålar yvigt ut bara för att snart samlas igen i ett runt klot. Däri kunde dock anas ojämnheter, två hål mitt på med utbuktningar på ömse sidor och ännu en utbuktning undertill. Lite längre ned öppnade sig ett större hål innan vattenflödet först smalnade av och sedan delade sig i tre, ett större i mitten och två mindre vid sidorna. De mindre flödena riktade sig mot dem medan det större hann dela sig i två innan det slog i golvet.

När Ale fick ihop alla intryck insåg han att vattnet föreställde en ung kvinna med glittrande vackra drag som log inbjudande mot dem med utsträckta händer. För en stund hoppa-

des han att den här varelsen inte skulle vara hotfull men det hoppet togs snabbt ifrån honom. Varelsens ansiktsdrag förvreds nästan omgående och med ett rytande som av ett skummande vattenfall kastade hon sig över dem.

”Håll andan och spring!” beordrade Bard och rusade mot trappan.

Ale följde hans exempel och översköldes omedelbart av vattenvarelsens blöta famn. Han kämpade för att hålla munnen stängd men vad hjälpte väl det när vattnet sökte sig in genom alla andra kroppsöppningar. Ögonen trycktes in i sina hålor öronen höll på att sprängas av smärta. Det svartnade för hans blick när vattnet trängde in genom näsan och en kvävande känsla grep honom när det fortsatte ned i lungorna. En del av honom skrek att han skulle stanna, öppna munnen och hosta upp alltsammans medan en annan del bara sökte intala honom att ge upp och låta sig svepas bort i medvetlöshetens lindrande dimma.

Från kunskaparen kom det inte längre några befallningar men Ale såg hur han fortsatte att kämpa sig fram genom de vilda vattenmassorna och ansträngde sig till sitt yttersta för att följa honom. Kläderna hade klibbat fast mot kroppen, trappstegen var hala av vattnet och varje steg var som att trampa i gyttja till midjan men de kämpade sig ihärdigt vidare uppåt. Om Minn hade fel fanns det inte längre någonting som skulle kunna rädda dem men hur skulle någonting kunna motverka kraften av dessa väldiga vattenmassor?

Svaret kom när de till slut föll in i nästa tornrum. Från stempelaren i dess mitt slog en väldig eldslåga ut och svepte mot

dem. För ett ögonblick antog den formen av en reptilliknande varelse som förde Ales tankar till en fruktansvärd drake. Lågan flammade dock upp med våldsam styrka och varelsen försvann i en väldig mur av eld som hastigt reste sig runt omkring dem. De kastade sig alla till marken och Ale kände hur hans hår sveddes och hur det brände till i hela kroppen.

Men det var inte eld som brände honom utan skållhett vatten. Han öppnade munnen för att skrika men ångrade sig omedelbart då en brännande ånga fyllde hans inre. Han vred sig förtvivlat fram och tillbaka på golvet men förgäves, ångan omslöt honom överallt och gick inte att undkomma. Han kände det som om han kokade, både inifrån och utifrån, och smärtan var olidlig.

Till slut var det som om kroppen inte längre orkade. Lemmarna började domna och smärtan avtog långsamt. Ale undrade om det var så här det kändes att dö och hågkomster från hans alltför korta liv passerade genom hans tankar. Där var dunkla minnen från en lång havsresa i späda ålder, där var dofter och smaker från barnaåren i Gylde och där var drömmar och hopp om framtiden som nu aldrig skulle infrias. Han såg också framför sig hur Legim överräckte sitt svärd till honom. Skulle han få träffa honom nu? Skulle Legim vilja ha tillbaka sitt svärd? Minn kom och gick också genom hans tankar, ibland som ung flicka, ibland som vuxen kvinna märkligt nog, och han kom på sig att undra om hon skulle se lika vacker ut som gammal. Inte heller det skulle han få veta och det gjorde honom särskilt ont.

Men så kom med ens en annan känsla över honom, en svalkande känsla. Den heta ångan hade övergått i ett svalt dis och luften gick att andas igen. En plötslig krampryckning grep tag i hans mage och tvingade honom upp i en hukande position. Våldsamma uppkastningar tömdes hans inre och varje tömning ersattes av ett djupt andetag av frisk luft. Sakta, sakta återvände livsandarna till honom. Han levde fortfarande!

Utmattad såg han sig om i rummet. Varken eld eller vatten syntes längre till och det var bara en kvardröjande fukt i kläderna som dröjde kvar som en påminnelse om den fruktansvärda upplevelsen. Bard och Minn såg minst lika medtagna ut de men de levde fortfarande de också!

”Vi... måste... fortsätta”, flämtade Bard.

”Kölden då?” replikerade Minn med möda. ”Hur ska vi... stå emot?”

”Amuletten?” fick kunskaparen fram. ”Det kan bara vara... en trappa kvar nu.”

Ale förmådde inte svara men drog fram amuletten. Den lys-te nu med ett bländande starkt sken. Bard nickade.

”Då finns han... bortom trappan. Vi måste... slå till först.”

De reste sig mödosamt upp, Ale med sitt svärd i handen och Bard av någon anledning med sin pillösa båge. Allvarliga blickar utbyttes varpå de följde den sista trappan upp, Ale och Bard bredvid varandra och den vapenlösa Minn tätt efter dem. Halvvägs upp såg de hur ljus föll in från rummet ovanför dem och Ale drog sig till minnes att tornet hade haft fön-

ter högst upp. Bard höll upp, höjde tre fingrar i luften och vände sig mot Ale och Minn. Med tysta läpprörelser räknade han uppåt och på tre rusade de uppåt den sista biten med två trappsteg i varje kliv.

De kom in i ett stort runt rum med fönster hela vägen runt som släppte in ljus. Till skillnad från de tidigare rummen var det här inrett och Ale hann skymta en liten säng, ett litet bord och ett par små stolar, allt tillverkat av flätade grenar. Men det var inte mot detta han vände uppmärksamheten, det var mot rummets mitt. Den stenpelare som följt dem genom tornets alla plan slutade här i midjehöjd och på dess krön vilade vad som såg ut som ett glasklot, stort som en människoskalle och fullt av ständigt skiftande färger och former. Bakom pelaren stod en spenslig gestalt iförd en munks bruna kåpa. Ansiktet var dolt i huvans skugga men Ale kände ändå hur en blick full av hat riktades mot dem.

Med kunskaparens råd i åtanke kastade han sig mot honom med svärdet i högsta hugg. Munken väntade blickstill i hans närmande men i glasklotets inre hände det desto mer. Ale uppfattade hur alla färger flöt samman till en enda, en vit färg så gnistrande att det skar i ögonen, och den antog formen av otaliga små kristaller som virvlade runt med våldsam kraft där inne, som om de ville ut. Och ut kom de verkligen!

Knappt hade Ale kommit fram till pelaren förrän iskristaller yrde upp från klotet. En ofattbar kyla strömmade ut från det som fullständigt tog andan ur honom. Han kunde inte springa längre utan bara stå stilla och flämta och maktlöst betrakta det som sedan skedde. Kristallerna slöt sig samman till

en gnistrande sfär som tycktes bestå av massiv is och som med en fruktansvärd kraft for ut mot honom. Ale förmådde inte göra någonting annat än att fåfängt höja det enda han hade som skydd, Legims svärd, och stålsätta sig för vad som än komma skulle. Men varken han eller någon i rummet hade väntat sig det som nu hände.

När issfären träffade svärdet skar eggen igenom den som om det vore mjuk snö. Sfären förmådde inte längre hålla ihop och i stället för att fortsätta mot Ale rännade den i många små bitar som for ut över hela rummet. Bitarna föll sönder ytterligare och inom kort var det enda som återstod otaliga små snöflingor som yrde runt och omöjliggjorde all sikt. Den bistra kylan försvann lika snabbt som den hade kommit och luften blev åter lätt att andas.

Under andra omständigheter hade denna händelse bragt Ale ur fattningen men efter allt som hänt dem i tornet var det som om ingenting längre förvånade honom. Bards maningar om att inte låta sig överraskas utan att slå till först ekade i hans huvud och trots att han inte såg någonting rusade han med svärdet framför sig mot den plats där munken stått. Genom snöyran skymtade han hur en skugga först sökte backa undan honom men sedan stannade, som om det inte längre gick att komma undan. Ale tog sikte och stötte svärdet rakt mot skuggans hals.

Men mitt i hugget hejdade sig Ale. Det var ingenting som fysiskt höll tillbaka Ales svärdshand och inte heller någonting övernaturligt som hindrade svärdet från att nå sitt mål. Nej, det var Ale själv som höll tillbaka sitt hugg. Ögonblicket in-

nan svärdet nådde sitt mål var det som om en blixtpasserade Ales inre och som i ett plötsligt ljussken tyckte han sig se sin motståndares ansikte. Till hans häpnad var det inte det väntade ansiktet av en gammal och ondskefull man som han såg, i så fall hade svärdet inte hållits tillbaka. Nej, det han såg var det enda ansikte som kunde få honom att hejda sig, det han såg var ett ansikte med fina drag och klarblå ögon, inramat av silverblont hår, det var Minn!

Som av ett trollslag försvann de sista av de snöflingor som yrt runt i rummet och med dem också Ales illusion. Framför honom stod nu munken, med sitt ansikte ännu dolt av huvan och den skälvande spetsen av Ales svärd mot sin hals. Bakom honom stod en liten vagga av samma flätade konstruktion som rummets övriga möblemang, varifrån hördes det svaga gnällandet av ett spädbarn.

”Väl kämpat!” hördes Bards röst bredvid honom. ”Jag har häxan under kontroll så nu kan du fullfölja ditt stordåd. Dröp honom!”

Hans ord förvånade Ale och med svärdet ännu riktat mot sin motståndares hals sneglade han åt sidan. Ale hade inte hade låtit sig överraskas av tornets fasor men kunde nu plötsligt inte tro sina ögon. Kunskaparens båge var dragen och på dess spända sträng vilade en grovsnidad fjäderlös pil som otåligt darrande tycktes vänta på att få fara iväg mot sitt mål. Men pilens mål var inte den barnarövande munk som de så länge jagat genom hela hertigdömet. Nej, pilen var riktad mot Minn!

15. Alvkonungens son

”Skicklig är inte den jägare som rätt träffar sitt mål utan den som rätt väljer sitt mål.”

Gammalt jägarordspråk

Minn stirrade klenetroget på pilen som riktades mot henne. Vad i all världen hade farit i Bard? I skydd av den plötsliga snöyran hade hon lyckats smyga runt munken och fram mot vaggan och hade inte kunskaparen avslöjat henne hade hon osedd kunnat lyfta upp barnet som låg däri. Vems sida stod han på egentligen?

”Spela inte oskyldig”, sade Bard hånfullt. ”Ni trodde att ni hade avvärjat mig men den man kan inte kalla sig kunskapare som inte kan snida sig sina egna pilar. Backa undan från vaggan nu! Min pil är klumpig och ostadig och varken du eller jag vill att den ska råka träffa hertigens son i stället för dig.”

Minn vågade inte annat än att lyda och tog försiktigt ett par steg bort från vaggan.

”Vad menar du?” insköt Ale förbryllat. ”Vad tänker du göra?”

”Ingenting så länge de håller sig lugna”, svarade Bard och lättade sitt grepp om bågsträngen något så att han kom åt att få fram den silvervisselpipa som han använt mot vandrarnas djur.

”Du måste missta dig. Hon skulle aldrig göra oss något ont. Minn, säg det till honom.”

Minn försökte säga något men kunskaparen förekom henne.

”Tig, häxkona! Länge nog har du förvridit andras huvuden men jag har genomskådat dig. Jag anade tidigt dina hemligheter och såväl amuletten som dina vänner bland vandrarna har bekräftat mina aningar. Du är en av dem och har motarbetat oss hela tiden.”

”Du förstår inte”, invände Ale förtvivlat. ”Jag har känt henne helt mitt liv. Vi har upplevt mycket tillsammans. Minn, förklara för honom, berätta sanningen.”

”Du är för ung för att förstå kvinnornas makt, Ale. Bländande illusioner och dolda intriger är deras vapen, med illvilliga lögnar och falska förespeglingar svingar de dem. Min erfarenhet var dyrköpt så lyssna till mina ord och lita på mig, annars får du också betala ett högt pris. Hon är inte vad du tror. Hertigen får nu avgöra hennes öde.”

Med de orden förde han visselpipan till munnen och blåste i den. Märkligt nog kom det inget ljud från den men munken ryckte ändå till och Minn fick en plötslig känsla av överhängande fara. Rädslan blandades med den uppdämda vrede mot kunskaparen som så länge byggts upp inom henne och som nu obehindrat välldes upp. Men det var inte bara vrede, det var mer än så. De krafter som hon så innerligt sökt förtränga varken kunde eller ville hon längre hålla tillbaka och det var med skräckblandad förtjusning som hon nu åter kände dem inom sig. Målet för krafterna var den man som hela tiden ringaktat henne och som nu riktade en dödlig pil mot henne. Han förtjänade ingen nåd!

Eller gjorde han det? Knappt hann den upphetsande känslan gripa tag i henne förrän den efterträddes av en än starkare känsla av skam och ånger. Hon ju hade lovat sig själv att inte använda sina krafter mer, hon fruktade ju att förlora kontrollen över dem och fasade för vad de kunde göra med henne.

Hade hon förresten inte redan förlorat kontrollen? Hur kunde hennes krafter så snabbt och plötsligt spränga alla fördämningar? Det var som om det inte var bara hennes rädsla och vrede som ville ut utan också andras. Var det Ales känslor som kom fram genom henne? Den okände munkens? Den unge Seralds? Var det allesamman?

Nej! Hon tänkte inte låta det ske. Vad hon än tyckte och tänkte om Bard så hade han räddat hennes liv. Hon tänkte inte nedlåta sig till det känslolösa dödande som andra magiker som Elrind och Morvan ägnat sig åt. Inte hon!

I sista stund ströp hon sina krafter och i stället för att vända dem mot Bard så vände hon dem mot det första föremål som föll henne in, mot den visselpipa som vilade mellan hans läppar. Med ett förvånat utrop av smärta öppnade kunskaparen munnen och tappade visselpipan. Den föll till golvet med ett klingande ljud och blev liggande där.

”Vidriga trollpacka!” skrek han och spände åter bågen med pilen riktad mot Minn.

Men pilen lämnade aldrig bågsträngen ty Ale tog ett snabbt steg åt sidan så att han kom mellan Minn och pilen. Darrande men tappert mötte han kunskaparens blick.

”Jag kan inte låta det ske”, sade han.

Vreden i Bards ansikte övergick först i förvåning och sedan i förtvivlan när han förstod vad som höll på att hända.

”Du drar olycka över oss alla, Ale!” utbrast han och vände pilen mot munken i stället.

Men det var för sent. I ögonvrån uppfattade Minn hur munken, som inte längre hotades av Ales svärd, gjorde en hastig handrörelse. Med ett sjungande ljud brast bågsträngen och pilen föll harmlöst till golvet. Berövad sina vapen och sina bundsförvanter kunde Bard bara maktlöst stirra på dem. Han tvekade ett ögonblick, vände sig sedan om och flydde med ett väldigt kliv ned för trappan och ur deras åsyn.

Munken gjorde ingen ansats att följa efter utan gick i stället fram till vaggan och lyfte upp det lilla barn som låg däri. Glömsk för Minns och Ales närvaro förde han ett litet gråtande gossebarn till sitt bröst och vyssjade det med mjuk och melodisk ton. Ale stirrade osäkert på honom och sedan på Minn. Det syntes på honom att han inte längre trodde att hans svärd kunde göra någon nytta och att han sökte stöd hos henne i stället.

Vad kunde hon göra? De var plötsligt ensamma med den man som ensam och kallblodigt dräpt hertigens vakter och fört bort hans son. Men var det samme man som nu så ömt och kärleksfullt tröstade gossebarnet? Hon kunde bara inte få ihop det.

”Vem är du egentligen?” dristade hon sig till slut att fråga.

Munken tittade upp och ur huvans dunkel tycktes ett par ögon noga granska henne.

”Jag frågar dig detsamma, syster”, löd svaret. Språket var deras eget men accenten påminde om vandrarnas och stämman var överraskande ljus och klingande som vore det en harpas musik.

”Varför kallar du mig syster?” frågade Minn, lika förvånad över motfrågan som över den röst som yttrat den.

Den här gången svarade munken genom att långsamt dra tillbaka huvan. Bakom sig hörde Minn hur Ale häpet drog efter andan och hon förstod genast varför. Det ansikte som blottades hade raka och regelbundna, närmast majestätiska, drag och det ramades in av ett långt silverblont hår utan tillstymmelse till stripor eller tovigheter. Huden var blek, nästan vit, med undantag av de röda, smala läpparna, på vilka ett återhållet leende spelade. De ögon som ännu granskade henne var stora och klarblå, likt glittrande safirer. Över hela ansiktet vilade ett upphöjt lugn. Men detta var inte ansiktet av en man, det var ansiktet av en kvinna, en kvinna som var påfallande lik Minn själv om det inte hade varit för de två spetsiga öron som stack upp ur det silverblonda håret.

”Vem... vem är du egentligen?” upprepade Minn stammande sin fråga. ”Du är inte, härifrån, du är inte en människa.”

”Nej”, svarade den majestätiska kvinnan med sin förtrollande röst. ”Mitt namn är Elvina och jag är av alvernas släkte. Fordom levde vi i detta land men när människorna sköljde in drog vi oss tillbaka till öarna i fjärran östern. Men vem är du som är så lik oss, syster? Länge har jag färdats bland människornas släkte men aldrig sett någon som du. Jag har förstått att ditt namn är Minn och att din följeslagares namn är Ale men jag har inte förstått vem du är.”

Hennes ord slog Minn med häpnad. I hela sitt unga liv hade hon undrat över sitt ursprung. Varken hon eller Ale hade vetat mer än vad den gamle abboten i Gylde hade sagt till

dem, att de var hittebarn som upptagits av klostret. Minn hade alltid känt att det hade legat mer bakom abbotens ord än han velat säga och förundrat sig över att han, en Cindars tjä-nare, inte velat säga sanningen. På senare tid hade hon för-stått att det finns dygder starkare än sanningen och att en så-dan dygd är tysthetslöftet. Var detta den sanning som abbo-ten inte velat säga, att hon var avkomma till de gudlösa alver-na? Minn kände hur benen vek sig under henne och hon var tvungen att sätta sig ned.

”Men varför är du då här?” var allt hon fick fram.

”Jag är här för min broder Elendors, alvernas konungs, skull”, svarade Elvina och visade upp gossebarnet för dem. ”Jag är här för att återbörda hans och drottning Anoëls son Elvin.”

Hennes ord fick Ale att kasta sig in i samtalet. Dittills hade han bara lyssnat till diskussionen men nu kunde han tydligen inte längre hålla tyst.

”Det kan inte vara sant”, utbrast han trotsigt med svärdet ännu i sin hand. ”Det där är inte något alvbarn, det är herti-gens son Serald.” Med fumliga fingrar drog han fram tvil-lingamuletten. ”Den här amuletten bevisar det. Den lyser i närheten av Serald och den lyser starkare nu än någonsin.”

Elvina lade stillsamt ned det nu lugnade barnet i vaggan igen.

”Får jag se på den?”

Hennes röst klingade så övertygande att inte ens Ale kom för sig att säga emot. Osäkert men utan tvekan lät han amu-

letten glida ned i hennes utsträckta hand. Amulettens gyllene ansikte hann inte mer än beröra hennes hud förrän dess blåa öga flammade upp med ett intensivt sken. Minn slogs av lik-heten med Elvinas egna klarblå ögon. Därefter lämnade hon tillbaka den, inte till Ale utan till Minn. Det blå skenet matta-des i Minns hand men lyste fortfarande starkt.

”Hertigen är mäktigare än jag trodde”, mumlade hon. ”Den här amuletten reagerar inte på Elvin som ni tror, den reagerar på naturens krafter och inte hos några andra är des-sa krafter starkare än hos oss alver, naturens herdar och stän-diga följeslagare. Men Elvin är för ung för att upptäckas av den, hans tankar skiljer sig ännu inte mycket från naturens andra barn. Nej, det är mig ni har följt hela tiden, som en stjärna i mörkret måste jag ha lyst upp er väg ända hit. Om jag ändå hade vetat detta.”

Minn stirrade matt på amuletten i hennes handflata och mindes hur den hade flammats upp var gång hon hade kommit nära.

”Menar du att jag...?”

Hon förmådde inte avsluta frågan och Elvina gav henne en begrundande blick.

”Har klyftan mellan oss vuxit sig så stor att människor blygs för frändskap med alver?” frågade hon. ”Likväl behöver det inte vara så. Också bland människorna finns det de som har förmågan att bruka naturens krafter, låt vara i strid med den jämvikt som vi alver söker bevara. Jag anar att denna för-

måga inte bara finns hos dig utan dessutom är osedvanligt stark?”

Minn svarade inte men hennes rodnad avslöjade mer än ord. Elvina fortsatte därför att tala, men nu med ett sorgligare tonfall.

”Dessutom är vi de enda bland naturens barn som saknar förmåga att få egna avkommor. Vi uppstår när skogarna frodas och djuren förökar sig och förtvinar när naturen tvingas på reträtt av sådana som ni. Vår likhet behöver alltså inte tyda på frändskap. Min bror Elendor ser längre än jag i dessa ting och kanske kan hjälpa dig att förstå vem du är.”

”Men Serald... jag menar Elvin då?” undrade Minn. ”Är inte han född av alver?”

”Elvin är det enda barn vi känner till som har fötts av en alv. Hans födelse gav oss förnyat hopp om framtiden och det är därför han omhuldas så. När hertigen förde bort honom så tog han hela vårt släkte som gisslan och vi hade inget annat val än att lyda hans befallningar och inte blanda oss i hans göranden. Bara jag dröjde mig kvar i hopp om att befria min älskade brorson och bryta hertigens grepp om oss. Vi ser i Elvin nyckeln till vårt släktes framtid.”

Ale sänkte skamset sitt svärd och tittade ned i golvet.

”Menar du att hertigen inte har någon son, att allesamman – Harald, Almina, Bard – att de allesamman lurat oss?”

”Också vi har fallit för hertigarnas fagra löften genom åren. Vi har stillatigande sett hur område efter område sköv-lats, varje gång med försäkran om att det är det sista, och få-

fängt dragit oss tillbaka österut. Östmark bortom bergen är vår sista utpost i Cindarell, för vilt till och med för människorna.”

Nu var det Ales tur att vackla och han tvingades att ta stöd mot väggen.

”Jag har bara velat göra gott”, mumlade han med grötig röst. ”Jag räddade till och med Bards liv en gång, i en strid mot underjordiska monster. Varför blir jag alltid lurad?”

Elvina lade tröstande en hand på hans axel.

”Du är brådmogen och otålig men de godaste dåden utförs inte av dem som sökt dem, de utförs av dem som ställts inför svåra val och följt sitt hjärta. Du kunde ha dräpt mig och fullbordat hertigens onda planer men i sista stund valde du i stället att kullkasta dem. Det kommer jag inte att glömma.”

Ales rodnad var lika mycket svar som Minns rodnad nyss och hon förvånades över hur mycket Elvina förmådde läsa av hos dem. Hon hade bara vaga föreställningar om detta gåtful-la folk som ogärna beblandade sig med människorna. Kalla och fjära sades de vara, oförmögna att hysa känslor och fullständigt likgiltiga inför andra folks glädje och sorg. Deras kroppar saknade själ och deras vägar gick i mörker, fjärran från gudars och helgedomars upplysning.

Men på bara några få ögonblick hade Elvina krossat alla dessa illusioner. Hennes känslor för den lille Elvin var obestridliga. Utan en tanke på sig själv hade hon färdats genom fientliga marker och till och med när allt förefallit förlorat hade hon skyddat honom med sin egen kropp. I jämförelse med

Elvinas ömhetsbevis framstod nu hertiginnan Alminas moder-skänslor som lika falska som hertigens tronanspråk.

Också i vishet tycktes hon ha få likar bland människorna. Det hade inte tagit henne lång tid att förstå de vägar som lett dem till henne och det hade inte krävts många ord för att övertyga dem om det lögnaktiga i hertigens och hertiginnans långa tirader. Och hade inte de krafter som så när ändat deras uppdrag vida överstigit dem som andra magiker som El-rind och Morvan förmått frambringa? Hur mycket hade människorna inte kunnat lära sig av alverna om de bara velat lära känna dem bättre?

Det var så mycket som hon ville fråga, så många svar som hon trodde att Elvina kunde ge. Men hon fick aldrig tillfälle därtill ty plötsligt hördes ljudet av annalkande hornstötter utifrån. Elvina bleknade och rusade fram till ett av fönstren.

”Hur är det möjligt?” mumlade hon. ”Dammoln i fjärran och er följeslagares falk i luften. Hur kan de ha kallats hit så snabbt?”

Minn behövde inte titta ut för att förstå vad som hänt.

”Visselpipan”, utbrast hon och plockade upp den lilla försilvrade tingest som kunskaparen tappat före sin flykt. ”Den kan ju kalla till sig djur. Ale, visst var Bards falk borta medan vi färdades hit? Tänk om han skickade bud om förstärkningar redan när vi lämnade vandrarnas läger och sedan kallade tillbaka falcken för att leda dem rätt? Det är mitt fel, det var jag som sa vart vi skulle.”

”Anklaga inte dig själv”, sade Elvina med ett förvånansvärt lugn med tanke på omständigheterna. ”Detta sker inte på grund av ett plötsligt infall, detta har planerats noga. Lika säkra som de var på att ni skulle hjälpa dem att finna mig, lika osäkra var de på er lojalitet när sanningen skulle gå upp för er.”

”Med vad kan vi göra?” frågade Ale, som också tittat ut. ”Av dammolnet att döma är det många ryttare på väg. Vi kan inte slåss mot en hel armé.”

Han tystnade och tycktes fundera över något. ”Men om det behövs så gör jag det gärna, väna mö”, tillade han med en i Minns smak väl tillgjord röst.

Elvina log mot honom.

”Det gläder mig att du lyssnat till mina ord och följer ditt hjärta. Men slös inte bort ditt korta liv i en hopplös strid, jag anar att det återstår många viktigare strider för dig.”

”Du tänker väl inte ge upp?” undrade Minn förfärat.

”Nej, än har jag krafter”, svarade Elvina och gick fram till det glasklot som vilade på stenpedestalen i rummets mitt. När de hade kommit in hade det sett ut som om det kokat och bubblat i klotet men nu verkade det ha lugnat ned sig och gav bara ifrån sig glittrande reflexer i obestämbara färger.

”Vad är det där för något?”

”Det är ett gammalt föremål vars krafter jag fortfarande söker utröna. Det gavs till oss under namnet elementiren och sägs innehålla de krafter som blev över när världen skapades.

Den som har elementiren i sin hand kan ta själva naturen i sin tjänst.”

”Var det de krafterna som mötte oss i tornet?” frågade Minn andäktigt.

”Ja, de är starka men farliga och jag kan ännu inte bemästra dem till fullo. Det var tydligen ett misstag att släppa loss dem samtidigt då de motverkar varandra men det misstaget kommer jag inte att göra om. Inga av hertigens män kommer att återvända till honom.”

”Tänker du dräpa dem allesamman?” utbrast Minn, bestört över hur oberört alvkvinnan uttalat denna dödsdom.

”Naturligtvis. De kommer ju hit med vapen i hand. Det gäller dem eller Elvin.”

”Ja, men att kallblodigt dräpa dem? De kommer ju inte av fri vilja, de är beordrade hit, de vet inte att de också är offer för hertigens ränkspel.”

”Måhända, men vad gör väl det om jag påskyndar deras öde, de ska ju ändå dö snart?”

Det här var en sida av Elvina som Minn inte hade väntat sig. Visst var alver och människor olika men att Elvina skulle betrakta människorna med sådan likgiltighet gick tvärt emot den ömhet hon nyss visat upp.

”Desto större anledning att inte förkorta deras liv ytterligare”, försökte hon. ”Du vet inte vilka spår som återstår för dem att lämna i världen, du vet inte om de kommer att bringa gott eller ont. Kan du verkligen sätta dig till doms

över deras öden utan att veta vad ödet har i beredskap åt dem?”

Elvina tycktes tveka så Minn argumenterade vidare.

”Det är inte bara deras liv du släcker, det är också deras ofödda barns liv. De kanske bara längtar efter att få dra sig tillbaka till hem och härd efter sin vapentjänst. Kan du verkligen neka de ofödda barnen rätten att födas och forma sina egna liv?”

”Du sa åt mig att lyssna till mitt hjärta”, försökte Ale hjälpa till. ”Vad säger dig ditt hjärta?”

Elvina suckade djupt.

”Aldrig trodde jag väl att människor kunde tala till alver på alvers vis. Era ord kunde lika gärna ha kommit ur alvdrottningen Anoëls mun. Men ni har rätt, ni människor är också en del av världen, på gott och ont. Er önskan ska beviljas, hertigens män ska sparas.”

”Ska vi fly då?” undrade Ale.

”Ja, elementirens krafter är inte bara förgörande utan också skapande. Vänta bara!”

Elvina återvände till vaggan, lyfte upp den nu sovande Elvin och virade varsamt in honom i en sjal som hon knöt fast på ryggen. Sedan packade hon hastigt ned några föremål i en bältesväska som hon spände fast runt livet jämte ett smäckert kortsvärd i silver. Därefter återvände hon till glasklotet, lade sina händer på det och slöt ögonen.

En skugga lade sig över rummet, som om solen hastigt gått i moln, och Minn kände hur luften omkring henne började dallra. Munnen blev torr och andetagerna ansträngda. Först trodde hon att det var någonting utanför som trängde sig in i rummet men snart insåg hon att det i själva verket var tvärtom. Någonting i rummet trängde undan alla andra krafter och detta något kunde bara vara det mystiska glasklotet.

Nu såg hon än en gång hur det bubblade och fräste inuti det men de många färgerna mörknade och övergick i en svärta som uppslukade allt ljus omkring den. Glasklotet tycktes växa under Elvinas händer men alvkvinnan rörde dem inte och Minn förstod att det var mörkret som växte och spred sig i rummet. Ale rörde sig närmare henne men hon såg honom inte längre utan kände bara hans värme och hörde hans flämtande andetag. Hon förstod att han var rädd och lät honom komma nära. Motvilligt medgav hon för sig själv att hon också var rädd och välkomnade hans närhet. Hela rummet var nu försänkt i ett mörker så kompakt att man inte kunde se handen framför sig. Inte ens i de djupa gångarna kring Brödernas stad hade Minn upplevt ett sådant mörker.

”Var inte rädda”, hördes Elvinas stämma någonstans i mörkret. ”Mörkret är med oss och kommer att dölja vår flykt. Ta min hand och låt mig leda er genom det så kommer inget ont att vederfaras er.”

Alvkvinnans mjuka hand grep om Minns vänstra medan Ales kraftigare hand grep om hennes högra. Således sammanlänkade famlade de sig ned för trapporna, genom de många rum som de kämpat sig förbi på sin väg uppåt, och fram till

ytterdörren. Ett gnisslande ljud avslöjade att den öppnades men utanför var det lika mörkt som innanför så Minn märkte aldrig någon skillnad. Hon fick känslan av att flyta fram genom ett tyngdlöst rum där ingenting längre existerade och visste inte ens längre vad som var upp eller ned. Någonstans i mörkret hördes avlägsna förvirrade röster, ibland överröstade av en barsk befallning, ibland av ett skräckslaget skrik.

”Vad händer?” viskade hon så tyst hon bara förmådde. Ändå tyckte hon att orden skreks ut.

”Oroa er inte”, svarade Elvina. ”Jag håller mitt löfte. Mörker dödar inte. Mörker skrämmer däremot.”

Alvkvinnan ledde dem raskt vidare och de många rösterna blev mer och mer avlägsna och mer och mer skräckslagna.

”Men vad ni än gör”, tillade hon med allvarligare röst, ”så försök inte tända något ljus!”

Bakom dem dog de sista rösterna ut och de fortsatte genom ett tyst mörker.

16. Bröder och systrar

”Vem i sanning odödlig är?
den som vandrar allén bland träd?
Eller den som inom sig bär
fäders skördar och söners säd?”

Fritt översatt från alvernas vemodiga sånger

En låga flammade upp ur intet och antände den omsorgsfullt ihopsamlade veden. Inte ens detta förvånade dock Ale ty alvkvinnan Elvinas krafter tycktes inte ha några begränsningar. Under många och långa timmar hade de snubblat fram genom mörkret. Deras övernaturliga mörker hade visserligen snart ersatts av nattens eget mörker men såväl måne som stjärnor hade dolt sig bakom moln och inte varit till mycket hjälp. Detta hade emellertid inte besvärat Elvina som oförtrutet lett dem vidare längs de vindlande bergsstigarna, lika säkert som om det hade varit ljusan dag.

Först när deras förföljare var långt bakom dem hade hon tillåtit dem att slå läger. Själv föreföll hon outtröttlig, trots att hon jämte sin egen utrustning också hade burit den lille pojken. Därefter hade de ägnat ytterligare en timme åt att leta döda kvistar och ris till lägerelden ty alvkvinnan hade förbjudit dem att skada levande träd. Det var inte så att hon uttryckligen hade förbjudit det – hon hade över huvud taget yttrat få ord sedan de flytt från tornet - men han hade känt hennes ogillande blick genom mörkret närhelst han närmat sig ett träd och inte kunnat förmå sig att bryta av dess grenar, hur gamla och torra de än hade varit.

Det var därför med blandade känslor som han nu sträckte fram sina stelfrusna händer mot de värmande lågorna. Var träd viktigare än människor för Elvina? Han var visserligen övertygad om att barnet verkligen inte var hertigens son utan ett barn av detta främmande folk. Lika övertygad var han om att Elvinas avsikter var goda och att hon inte ville dem något ont. Men vad hade hon för avsikter med dem? Hon hade inte tvekat att kallblodigt dräpa deras medmänniskor, låt vara hertigens män. Hade hon inte redan gjort det en gång, då hon

befriade den lille Elvin från hertigens slott i Hemm? Hur kunde en form av liv vara henne så kär medan hon var likgiltig inför en annan?

”Många frågor rör sig i era huvuden”, sade Elvina stillsamt.

Det där var en annan sak som Ale hade svårt för. Tanken uppstod hos honom trots hans fåfänga försök att stoppa den, ty han visste att Elvina skulle läsa den lika lätt som hon tycktes läsa deras andra tankar och känslor. Å andra sidan var den förmågan inte unik för alvernans kvinnor, Minn tycktes lika förfaren i det knepet. Vad hade de förresten menat med sina kryptiska ordväxlingar där i tornet? Visserligen var de lika till det yttre men det var väl också den enda likheten, eller?

Nej, så kunde det inte vara, han tvingade bort de dumma tankarna. Elvina tycktes hur som helst inte bry sig dem utan fortsatte i stället att besvara Ales första frågor.

”Naturen är en del av varje alv, precis som allt levande är en del av naturen. Att skada naturen vore att göra oss själva illa. Det är därför som vi har svårt att fördrå andra som skadar den. Det är därför som vi dragit oss undan människor och andra folk. Men det har inte alltid varit så.”

Medan hon talade hällde hon upp vatten i ett litet kärl och lät värma det över elden.

”När vi upptäckte ert land var det jungfruligt och vi förundrades över vilket syfte naturen hade med det. Med tiden befolkades det, först av växter och djur som uppfyllde det men se-

dan också av främmande folk som förstörde det. I våra hjärtan sörjde vi men alldeles för få och svaga var vi för att försvara landet och ta upp kampen med dem.”

Vattnet började nu koka och utan att avbryta sin berättelse tog Elvina fram en kaka ljust bröd som hon smulade sönder och rörde ned i vätskan till en lös välling.

”Men så kom den dagen då ert folk kom över haven och några bland oss menade att det var för människornas skull som naturen skapat landet. När så er konung bad oss om hjälp mot de främmande folken hörsammade vi hans bön och hjälpte er att fördriva dem tillbaka till sina stinkande hålor. Därefter inföll en tid av fred och välstånd då vänskap rådde mellan alver och människor. Emellertid försvann er konung kort därefter och då vi sedan upptäckte att ni for fram lika hårt mot naturen som folken innan er så försvann också vår vänskap. De flesta av oss återvände till våra ursprungliga öar i öster. Andra var dock ännu nyfikna på er och dröjde sig kvar bortom det som ni idag kallar Östbergen för att kunna bibehålla kontakterna med er och lära känna era krafter. Till dessa hör också jag.”

”Våra krafter?” undrade Minn klenetroget. ”Jag har aldrig sett någon människa med sådana krafter som du uppvisade där borta i tornet.”

Elvina log medan hon matade Elvin med vällingen. Den lille pojken åt med god aptit och utan något som helst intresse för deras samtal.

”Vi alver har många egenskaper som ni människor håller för krafter. Våra liv är längre och våra känslor för naturen och dess skapelser starkare. Men som jag sade så kan vi inte själva skapa liv och det som ni kallar för magi är helt bortom vår förmåga. Vi saknar er förmåga att få naturens krafter att flöda genom era dödliga kroppar, ja många av oss rent av fruktar den förmågan och håller den för ett illdåd mot naturen. Hos mig väcker den förmågan dock bara nyfikenhet och jag ser i den en möjlighet att bevara naturens balans. Men det var inte mina krafter ni såg i tornet, det var enbart elementirens krafter.”

Med de orden lade hon den nu mätte Elvin till ro och tog fram det mystiska glasklot som hon tagit med sig från tornet och som frambringat det mörker som dolt deras flykt.

”Som ni såg i tornet så är de krafter som vilar i elementiren oerhörda. Alla de element som vår värld är uppbyggd av finns samlade i detta glasklot och den som har det i sin hand kan frammana inkarnationer av dessa element. Vart och ett av dessa element kan i måttliga mängder vara till nytta men om de släpps helt fria kan de orsaka svår skada. Den första ni mötte var luminalen, ljusets inkarnation som kan hjälpa ögat men också blända det, följd av umbran, mörkrets inkarnation som kan ge skugga men också framkalla skräck. Sylfens element luft behövs för vår andning och gnomens element jord för vår näring men kan också ge upphov till stormar och jordskred. Undinens vatten släcker törst och dränker medan salamanderns eld värmer och bränner. Glacialens köld slutligen ger svalka men kan även döda. Som ni också såg så söker ele-

mentarkrafterna ständigt frigöra sig och förgöra varandra. I vår värld är de emellertid tämjda och balanserar varandra. Det är som om det fanns en åttonde fantastisk kraft som åstadkommer detta och det är denna kraft jag länge sökt utröna mer om.”

Minn hade under samtalet lutat sig fram och fascinerat betraktat glasklotets kaotiska inre.

”Var kommer det här föremålet ifrån?” undrade hon.

Elvina noterade hennes fascination och tycktes oroas över den men sade inget därom.

”Det vet jag inte”, svarade hon i stället. ”Elementiren är en gåva från er kung men han berättade inte varifrån han fick den. Han fruktade att den kunde rubba världens balans och bad oss bevara den i väntan på hans återkomst. Jag tror att han fruktade de krafter som den kan släppa lös och hellre såg den i våra händer än i sina fränders händer. Det var emellertid med blandade känslor som han gav den till oss. Å ena sidan var han själv nyfiken på elementirens krafter och trodde att den ännu hade en roll att spela i världen, å andra sidan fruktade han dessa krafter och tycktes ibland önska att han aldrig hade fått det ansvaret i sina händer. Vid ett tillfälle sade han någonting om att han önskade att den hade gått samma väg som de andra två men han förklarade sig aldrig närmare. Jag tror att de vedermödor han genomgick för att få elementiren i sin ägo var alltför skrämmande för att han skulle vilja tala om dem.”

”Gav Serevan VIII den till er?” utbrast Ale hänfört. ”Känner du honom?”

”Han kallade sig inte Serevan utan bara Seren”, svarade Elvina, ” Det var dock sista gången jag såg honom ty sedan lämnade han Cindarell för att aldrig mer återvända. Jag vill minnas att hans landsmän sedermera gav honom tillnamnet den store.”

Ale flämtade till.

”Seren den store? Men han... då... hur gammal är du egentligen?” stammade han. ”Om det inte är oartigt att fråga”, tillade han hastigt och rodnade.

Elvina log åt hans förlägenhet.

”Varför skulle det vara oartigt?” frågade hon. ”Hos alver är hög ålder bara vördnadsvärt. Jag skulle tro att min ålder motsvarar fyrtio av era mansåldrar och då är jag ändå en av de yngsta bland oss. Min bror Elendors ålder uppgår till nästan femtio mansåldrar.”

Blotta tanken fick det att svindla för Ale. Hade hon överlevt Cindarells alla kungar, från den mytiske Seren den store till den nuvarande Serevan VIII? Undra på att dödliga människors liv tedde sig så korta och futtiga i hennes ögon. Var hon äldre än själva Cindarell, äldre än själve Cindar? Den naturliga följdfrågan väntade darrande på hans tunga men Minn måste ha tänkt samma tanke ty hon förekom honom.

”Är ni verkligen odödliga?” frågade hon andäktigt.

”Vi är inte mer odödliga än naturen själv”, svarade Elvina. ”Våra liv är sammanlänkade och vi kan inte leva utan varand-

ra. Där skogar växer upp, där uppstår vi som deras herdar, och ju mer skogen breder ut sig desto större blir vår syskonskara. Det är därför vi vårdar naturen och det är därför naturen tar hand om oss. Men denna styrka är också vår svaghet ty till skillnad från er kan vi inte föröka oss. Det träd som behövt ett sekel för att växa kan ni fälla på ett par ögonblick, den alv som vandrat i världen i ett årtusende kan fällas lika snabbt. Ingen följer i våra fotspår när vi dör, ingen kan skydda träden när vi är borta. Hur kan vi i längden stå emot de dödligas ousinliga massor?”

Hon tog upp Elvin igen och tryckte honom ömt i sin famn.

”Det är därför Elvins födelse gav oss förnyat hopp. Hos oss ser familjebanden annorlunda ut än hos er. Naturen är vår moder, solen och regnet vår fader. Syskon är de som stammar från samma skog. Min bror Elendor är den äldste bland oss, uppstånden ur den första urskogen då den ännu bestod av ungträd. Jag stammar blott från en yngre utlöpare av den. Men när han och hans drottning Anoël begåvades med ett barn trodde vi att naturen äntligen beviljat oss det den redan beviljat alla andra skapelser.”

”Har verkligen inget annat alvbarn fötts?” frågade Minn försiktigt.

”Varken före eller efter”, svarade Elvina. ”Vi trodde att naturen hade ett särskilt syfte med att äntligen bevilja oss en avkomma och att Elvin skulle komma att leda oss in i en ny ålder och befria oss från omgivningens bojar. Ni förstår, som odödliga har vi en dödsskräck bortom de dödligas fattningsförmåga och drar oss hellre undan faror än att riskera våra

oersättliga liv. Med avkommor skulle vi inte länge behöva anpassa oss själva efter världen utan själva forma den för våra barn. Men till vår stora sorg föddes inga fler alver efter Elvin och naturens syfte med honom är oss ännu fördolt. Inte heller förstår jag varför hertigen fattade ett sådant intresse för honom.”

”Frändernas ring!” slog det Ale. ”Han ville låta sin son... jag menar Elvin, ta på sig frändernas ring för att bevisa sin rätt till tronen. Enligt legenden kan inte människor utan rätt till tronen bära den men alver kanske kan det?”

Elvina nickade stilla.

”Det är möjligt”, erkände hon, ”men en sådan bluff skulle snart avslöjas och då skulle han ha både alver och människor mot sig. Hans dåd kommer att leda till hans fall förr eller senare.”

”Men varför dröjde ni så länge med att rädda Elvin?”

”Det var Elendor själv som befalldes återhållsamhet, mån som han var om sin sons säkerhet. Hertigen hade lovat honom Elvin tillbaka före dennes ettårsdag. Jag trodde dock inte mer på detta löfte än på hertigens tidigare löften så jag for ensam till Västmark. Min bror fick aldrig veta något men hans hustru Anoël gav mig sin välsignelse och anförtrorde mig i hemlighet elementiren till hjälp. I flera månvarv bidade jag min tid i det övergivna vaktornet och till slut kände jag mig redo att slå till.”

”Var det med elementirens hjälp som du tog dig in i tornrummet och besegrade vakterna?” frågade Minn.

Elvina nickade till svar.

”Jag samlade kraft så mycket av elementens krafter som jag kunde i den, begav mig till Hemm och släppte dem sedan lösa. Jag medger att kraftutlösningen översteg mina förväntningar men Elvins frihet var mig viktigare än vakternas liv.”

”Så det förklarar åskvädret?” undrade Minn.

”Och de konstiga skadorna och den järnhaltiga jorden?” fyllde Ale i.

Elvina nickade åter.

”Efter det vågade jag inte utnyttja elementiren utan tvingades lita till min egen förmåga för att återvända. Vi alver lämnar inga spår som människor kan se och djuren är våra vänner så jag fruktade varken slottets hundar eller er spårares falk. Däremot räknade jag inte med att de där svartprästerna skulle föra bort Elvin. De måste ha sövt mig på något sätt för jag sov djupare än jag någonsin gjort och när jag vaknade var han borta.”

Ale mindes svartprästernas märkliga glaskulor och de skärvor han trampat på i bondstugan men avbröt inte alvkvinnan.

”Lyckligtvis återfanns Elvin av mina vänner bland vandrarna och till slut befann både jag och Elvin oss i säkerhet i tornet. Åtminstone trodde jag det tills ni kom och tog mig ur den villfarelsen. Med list och krafter som jag inte hade väntat mig lyckades ni stå emot själva elementirens krafter och så när fullfölja hertigens illvilliga planer. Resten känner ni själva till.”

De satt tysta och begrundade hennes ord. Många av deras frågor under jakten hade nu fått sina svar. Elvinas sista ord fick honom visserligen att undra om det var hans svärd eller Minns krafter som hade räddat dem från det sista elementet, den kraftfulla issfär som hade slungats mot honom. Samma fråga hade föresvävat honom efter deras uppgörelser med Sartor i Brödernas stad och allfader Cindarios XIV i Ekedal. Då som nu tycktes både det handfasta svärdet och mer fördolda krafter ha varit dem till hjälp. Å andra sidan mindes han också med smärta hur han och Minns senaste diskussion om saken hade slutat med ett gräl och han ville inte riva upp det gamla såret. Ale höll därför inne med sin undran.

”Men det är en sak jag inte förstår”, frågade han i stället. ”Om ni och naturen är ett, hur kunde hertigen föra bort Elvin från er till att börja med utan att ni upptäckte det?”

”Det är något vi själva inte förstår. Någon dunkel kraft måste ha dolt hans utsända från våra ögon men något liknande har aldrig hänt oss, varken förr eller senare.”

Elvinas ord fick Minn att rycka till, som om hon plötsligt kommit att tänka på något. Det undgick inte alvkvinnans skarpa sinnen och hon vände sig nyfiket mot henne.

Men vad det än var för tanke som föresvävat Minn så hann hon aldrig dela med sig av den ty plötsligt reste sig Elvina hastigt och lyssnade oroligt ut i mörkret. Inom kort nåddes också Ale och Minn av ljuden av hornstötter i fjärran, samma hornstötter som de hört i tornet, och de närmade sig hastigt.

”Det är omöjligt”, viskade Elvina. ”Ingen dödlig kan ha spårat oss på de steniga bergsstigarna i mörkret.”

Ale blev alldeles kall inombords.

”Tvillingamuletten”, sade han så tyst att det knappt hördes. ”Minn, visst sa Bard att hertigen och hertiginnan hade varsin halva av den? De måste ha den andra halvan, tänk om det är hertigen själv som förföljer oss.”

”Han har planerat det här hela tiden”, sade alvkvinnan sammanbitet. ”Om deras amulett är lika kraftfull som den ni bär så kan varken träd eller sten längre dölja oss. Bakom oss har vi Västmarks soldater och bortom bergen väntar Östmarks soldater. Vi är fångade i en fälla.”

”Men du har ju elementiren”, invände Minn. ”Kan inte den hjälpa oss?”

”Den är lika kraftfull som den är krävande. Jag kommer inte att orka bruka den hela vägen till mitt folk. Det finns bara en sak att göra.”

Elvina knäböjde inför Ale och Minn, lade sina händer på deras axlar och såg dem djupt i ögonen.

”Kan jag lita på er?” frågade hon.

Det kändes som om hennes blick trängde rakt in i honom och genomskådade alla hans tankar och känslor. Den fick honom att erinra sig besvärjaren Elrind, vars obehagligt skärskådande ögon ingenting tycktes undgå. Då hade han känt sig blottlagd och utlämnad, som naken i en rytande snöstorm.

Men alvkvinnans blick var annorlunda, alls inte obehaglig utan tvärtom lugn och värmande, och för ett ögonblick upplevde han hur alla hans kroppsliga begränsningar försvann. Det var som om han svävade bort från sin egen kropp och betraktade sig själv ovanifrån. Ingenting band honom längre till marken, ingenting hindrade honom från att glida fram genom luften. Han var ett med sin omgivning och den var ett med honom.

Känslan försvann lika snabbt som den hade kommit och lämnade efter sig en kvardröjande och långsamt avtagande njutning. Han såg sig förvirrat om, som om han precis hade vaknat efter en dröm, och kände sig upprymd på ett närmast barnsligt sätt. Hans blick stannade på Minn och till hans förvåning tycktes hon inte alls ha upplevt samma känsla. Hon var tvärtom blek och tagen och såg nästan illamående ut. När hon blev varse Ales blick stramade hon dock hastigt upp sig och tittade bort från honom, ut i mörkret.

Om Elvina uppfattat något så visade hon det i alla fall inte utan log bara mot dem.

”Ja, jag kan lita på er”, sade hon. ”Ni kommer att föra Elvin till hans far Elendor och hans mor Anoël.”

”Vi?” utbrast Ale och Minn med en mun. ”Men du då?”

”Jag kommer bara att dra fördärv över oss. Er kan inte amuletten spåra lika lätt och ensam kan jag lättare undgå våra förföljare. Innan de inser sitt misstag har ni nått fram till våra öar i sydöst, de som ni kallar Sagoöarna.”

”Hur ska vi kunna ta oss ensamma hela vägen dit?” frågade Ale förtvivlat. ”Vi känner inte ens vägen.”

”Era hjärtan kommer att leda er och ert mod kommer att hjälpa er. Färdas bara mot den uppåtgående solen tills ni korsat bergen och fortsatt så tills ni antingen träffar mina fränder eller på egen hand når hamnstaden Tann. Därifrån kan ni sedan avsegla till Sagoöarna och söka upp Elendor och Anoël.”

”Men Elvin då?” invände Minn. ”Hur ska vi kunna ta hand om honom?”

”Elvin må vara liten men hans sinnen är redan skarpa. Han känner också era hjärtan och tyr sig redan till er. Han kommer inte att bli en börda för er.”

Hon lösgjorde den sjal som hon burit Elvin i och tog fram ett halvt dussin av sina ljusa brödkakor.

”Det här är canas, vårt färdbröd. Rör bara ned några smulor i uppkokt mjölk eller vatten så har han vad behöver.”

Både Ale och Minn försökte komma med fler invändningar men Elvina tystade dem vänligt men bestämt.

”Det finns ingen tid. Ni måste iväg omedelbart!”

Elvina hjälpte Minn att knyta sjalen om sig och såg till att Elvin vilade tryggt i den. Först gnydde han lite oroligt men alvkvinnan viskade några ord i hans öra som tycktes lugna honom.

”Inn. Alle”, jollrade han trött och gäspade.

Elvina log sorgset och kysste honom på pannan. Sedan tog hon upp sitt försilvrade kortsvärd och tryckte det i Minns hand.

”Det fanns en tid då en kvinna kunde färdas från kust till kust utan vapen men detta är inte en sådan tid. Tag därför min klinga och tveka inte att använda den. När ni träffar mina fränder så säg dem att ni bringar Elendors och Anoëls gåva åter. Då kommer de förstå att era avsikter är goda och föra er till min bror. Han kommer också att kunna hjälpa dig att förstå vem du är. Färdas nu tryggt!”

”Men vad kommer hertigens män att göra med dig om de får tag på dig?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

Men alkvinnan hade redan försvunnit i mörkret och det dröjde inte länge förrän de hörde hur hornstötarna vek av och fjärmade sig från dem. De var nu ensamma med alvkonungens son och stod ensamma inför uppgiften att korsade höga berg, djupa skogar och vidsträckta hav som låg mellan dem och alvernas marker.

Epilog

”Om det inte finns någonting ont som inte för någonting gott med sig, finns det då någonting gott som inte för någonting ont med sig?”

Okänd filosof

Det var med tunga steg som tjänaren trädde inför sin herre. Det som inte kunde hända hade hänt och det som hade hänt var oåterkalleligt. Han hade misslyckats. Trots all planering och alla förebyggande åtgärder hade hans byte undkommit honom. Blott två gånger tidigare hade det hänt honom. Den andra gången hade det kostat honom hans ena öga och den första gången förmådde han inte längre tänka på. Han hade svikit sin herre och honom återstod det nu bara att möta dennes vrede.

Tältfliken öppnades av osynliga händer och tjänaren klev in, nedslagen och uppgiven men likväl stolt och rakryggad gick han sitt öde till mötes. Tjänarens skarpa blick uppfångade en rörelse bredvid honom, en hukande man i svart kåpa som svepte förbi honom, men vad brydde väl han sig om det?

All hans uppmärksamhet riktades på tronen framför honom där hans herre satt med bister min och inväntade hans rapport.

”Nå?” bullrade herrens stämma otåligt. ”Var är han?”

”Bortom din makt, herre”, svarade tjänaren resolut men forcerat, som om varje ord plågade honom. ”Pojken och flickan måste ha fört honom bortom bergen vid det här laget.”

Herrens ansiktsfärg steg och knogarna vitnade när hans grepp om tronens armstöd hårdnade.

”Hur är det möjligt?” brölade han. ”Du hade såväl trollkonster som halva rikets armé till ditt förfogande.”

”Trollkonsterna var ett tveeggat svärd”, svarade tjänaren i ett fåfängt försök att låta oberörd. ”Flickan fann verkligen er son men i det avgörande ögonblicket förrådde hon er sak.”

”Menar du att du låtit dig besegras av en flicka?”

”Det var inte bara flickan. Jag hade henne under kontroll men hon vände också pojken mot er och mot den övermakten förmådde jag intet annat än att dra mig tillbaka. Tillsam-

mans frambringade de sedan krafter som slog tillbaka er armé.”

Herren skummade av raseri och gjorde en ansats att resa sig men så slogs han av den fulla innebörden av tjänarens redogörelse och sjönk ihop igen.

”Då är allt förlorat”, mumlade han. ”Vi kommer aldrig att hitta honom.”

”Vad menar min käre make?” hördes en vän och ljuvlig stämma och en förtrollande vacker kvinna svepte behagfullt fram till tronen. ”Inte var det väl barnet som var så viktigt för er?”

Herren grep hårt tag i sin makas hand, som om han hoppades att den skulle kunna dra upp honom ur hans svåra belägenhet.

”Pojken var nyckeln till tronen”, sade han. ”Förvisso skulle hans sanna identitet snart ha uppdagats men inte förrän min armé var tillräckligt stark för att befästa mina anspråk. Nu måste jag möta fiender både i väst och i öst.”

”Men inga av dessa fiender känner ju ännu till att du förlorat barnet? Varför inte slå dem en och en innan de hinner förenas? Har du då inte många gånger berättat för mig om denna din storslagna strategiska plan?”

”Ack, kära hustru, jag erkänner villigt att min armé redan nu är stark nog för denna uppgift men du hörde ju vår tjänares rapport. Fienden besitter trollkonster som kan besegra hela arméer.”

”Förvisso, men även om barnet undsluppit ert grepp så har ni i gengäld trollkonan i ert våld. Med hennes krafter torde väl er armé vara oövervinnerlig?”

”Det är sant men varför skulle hon ställa sina krafter till vårt förfogande?”

Som svar tog kvinnan fram ett glasklot vars inre tycktes fräsa och spraka i hennes händer och lade det i sin makes knä. Tjänaren kunde inte undertrycka ett förvånat och igenkännande utrop.

”Trollkonans magiska kula!” flämtade han. ”Hur är det möjligt, hon hade den inte på sig när vi grep henne.”

”Det var därför ni kunde gripa henne”, svarade hustrun tvärt och ignorerade tjänarens vidare frågor. All hennes uppmärksamhet ägnades i stället åt maken.

”Hennes krafter står redan till ert förfogande”, sade hon inställsamt men med en kylig ton i rösten.

Herren lyfte upp klotet och synade det med skeptisk min.

”Menar du att det var det här klotet som skrämde mina män på flykten? Kan ett litet klot verkligen ha så stora krafter?”

”Det och mycket mer därtill.”

”Men hur använder man det?”

”Det får vi snart veta”, svarade hustrun och den här gången var det bara kyla i rösten.

Som för att förstärka hennes ord hördes från ett intilliggande tält ett långt, utdraget kvinnoskrik. Herren mötte förvånat

sin hustrus blick och för första gången tyckte tjänaren att där fanns ett spår av rädsla. Den försvann emellertid snabbt och ersattes av girighetens starka glöd.

”Här tycks saknas en flisa”, anmärkte han.

”Oroa dig inte för det, det påverkar inte klotets krafter.”

”Men om den där pojken och flickan hinner varna mina fiender i öst...?”

”Oroa dig inte för det heller, de kommer aldrig dit levande”, klippte hustrun bestämt av.

Audiensen var över och tjänaren lämnade skakad tältet. Hans härskarinna hade visat prov på oanade egenskaper och han visste inte vad han skulle tro om dem. Från lägre utkant hördes ljudet av galopperande hovar och han hann precis fånga en skymt av en ryttare som red norrut. Det var den kåpkläddade mannen som försvann i skymningen, alltjämt hukad som om han tryckte något värdefullt mot bröstet.